LINDA HOWARD

BĂRBATUL VISAT

EDITURA MIRON

Bărbatul visat – Linda Howard

CAPITOLUL 1

Era ora unsprezece şi jumătate, vineri noapte, când Marlie Keen părăsi sala cinematografului împreună cu ceilalţi spectatori. Filmul fusese bun, o comedie uşoară care o făcuse să râdă în hohote şi o bine dispusese. În timp ce se ducea agale spre maşină, se gândi că putea spune ce film văzuse fiecare, după cum reacţiona acum. Nu era greu: cuplurile care se ţineau de mână sau se sărutau, în locul de parcare, văzuseră, evident, o poveste de dragoste, sexy. Grupul agresiv de tineri văzuse cel mai recent film de arte marţiale. Tinerele bine

îmbrăcate, care discutau aprins, văzuseră o imitaţie după *Thelma şi Louise.* Marlie era fericită că alesese comedia, în timp ce conducea spre casă, realiză că se simţea bine. Cel mai bine de ani de zile. De şase ani, mai precis.

Privind retrospectiv, îşi dădu seama că stătuse retrasă timp de câteva luni, dar fusese atât de prinsă de viaţa liniştită pe care şi-o impusese, încât nici măcar nu observase. Exista pur şi simplu, trecând prin viaţă, dar timpul se scursese încet şi ea se vindecase în cele din urmă, ca un amputat după pierderea unui organ, care învăţa să se bucure din nou de viaţă. Pierderea ei fusese mai degrabă mentală decât fizică şi, spre deosebire de un ciung, se rugase în nopţile întunecate şi

singuratice să nu-şi mai revină. Într-un anumit moment, în cei şase ani, încetase să mai existe, îngrozită că va conştientiza din nou, dar îşi continuase viaţa.

Îi plăcea să fie normală. Îi plăcea să fie în stare să meargă la film, aşa cum făceau oamenii normali, îi plăcea să poată sta la coadă; înainte nu putuse. Cu mulţi ani în urmă, când îşi dăduse seama că era posibil, devenise o cinefilă pasionată, uitându-se doar la pelicule inofensive. Timp îndelungat, orice grad de violenţă fusese insuportabil, dar în ultimii câţiva ani reuşise să se uite la filmele de groază ocazionale, deşi nu era genul ei preferat. Spre surpriza ei, încă nu era în stare să guste scenele sexy; ar fi crezut că violenţa ar fi fost mai greu de suportat pentru ea, chiar imposibil aproape,

dar de fapt intimitatea scenelor îi dădea de furcă. Doctorului Ewell îi plăcuse să spună că nimeni nu ar trebui să pună bariere psihicului uman, iar ea constată, amuzată, că avea dreptate. Violenţa din viaţa ei se dovedise traumatică, devastatoare, în timp ce „sexul” fusese neplăcut, iar

„Scenele de dragoste” o făceau să stea cu ochii închişi până când se terminau.

Ieşi din autostradă pe strada a patra şi opri la stop, ia capătul rampei de ieşire. Radioul era pe un post plăcut şi respiră adânc, simţind cum muzica lentă şi filmul se combinau într-o stare de mulţumire delicioasă...

...cuţitul se mişcă în jos, strălucind puternic. Cu un „fâst” înfundat în timp ce lovea. Lama se ridică din nou...

Marlie se smuci înapoi, negând fizic imaginea oribilă şi reală care tocmai îi venise în minte.

— Nu, gemu ea ca pentru sine. Îşi putea auzi propria respiraţie, ascuţită şi gâfâită. Nu, spuse din nou, deşi ştia că orice protest era zadarnic. Ţinea mâinile încleştate pe volan, cu degetele albe, şi nu era destul ca să se oprească din frisonul care o străbătea din cap până-n picioare. Privi încet cum mâinile începură să-i tremure, în timp ce spasmele se intensificau.

„Plăcere sadică. Triumf. Mulţumire”. Se întâmpla din nou. Doamne, totul revenea! Se crezuse eliberată, dar nu era. Conştientizarea se apropia, creştea şi ştia din experienţă că o va copleşi, Pierzându-şi aproape controlul, trase maşina pe dreapta

ca să nu blocheze rampa de ieşire. Un claxon o atenţiona când se apropie prea mult de vehiculul de lângă ea, dar zgomotul era distant, mut. Disperată, se opri la un stop şi parcă, sperând că va reuşi să iasă complet din trafic, dar imaginea de coşmar îi reveni, lovind-o ca o lumină puternică.

Îşi lăsă mâinile să-i cadă neputincioase în poală. Stătea în maşină uitându-se drept înainte, neclipind, nevăzând, concentrându-şi atenţia în interior. Respiraţia i se precipită. Sunete hârşâite începură să i se formeze în gât, dar ea nu le auzea. Îşi ridică încet mâna dreaptă din poală şi o încleşta în pumn, de parcă strângea ceva. Pumnul se răsuci violent de trei ori, într-un gest de înjunghiere. Apoi se calmă din nou, având faţa la fel de inexpresivă ca aceea a unei

statui, cu privirea fixă şi goală. O bătaie în geam o făcu pe Marlie să-şi revină. Confuză şi extenuată, nu avu idee cine era timp de o secundă cumplită, sau unde era, ori ce se întâmpla. O lumină albastră, nepământeană, îi bătea în ochi. Întoarse o privire năucă şi mirată spre bărbatul aplecat care se uita pe fereastră bătând în ea cu ceva luminos. Nu-l cunoştea, nu ştia nimic. Era un străin care voia să se urce în maşina ei. O cuprinse o panică acută.

Apoi identitatea, blestemata de identitate îi reveni rapid şi o aduse la realitate. Obiectul strălucitor pe care bărbatul îl folosea ca să bată în geam se transformase într-o rază de lumină.

Recunoscu pe pieptul lui insigna, iar el, după vocea severă şi încruntătură, era un

poliţist. Maşina lui de patrulă era parcată lângă a ei.

Imaginile de groază încă erau aproape, înspăimântător de reale. Ştia că trebuia să le blocheze sau ea nu va mai funcţiona deloc. Ameninţa un pericol vag, ca o memorie care dansa la suprafaţă, dar nu se cristaliza. Disperată, ea îşi risipi ceaţa confuziei şi bâjbâi ca să deschidă fereastra, strângându-şi puterea ca să ducă la îndeplinire acest mic act. Oboseala era adâncă, paralizându-i muşchii.

Aerul umed şi cald intră pe fereastră. Ofiţerul cerceta maşina cu lanterna.

— Care e problema, doamnă?

Ea se simţi moale, dar chiar şi aşa reuşi să spună altceva decât adevărul. Va fi bănuită imediat de consum de drog,

probabil halucinogen. Da, asta era; ăsta era pericolul vag pe care-l simţise. O noapte în închisoare pentru o persoană normală era destul de rău, iar în aceste condiţii ar fi catastrofa! Nu avea idee cât timp trecuse, dar ştia că trebuia să arate palidă şi obosită.

— A... îmi pare rău, spuse. Până şi vocea îi tremura. Disperată, căută o explicaţie plauzibilă: Sunt... sunt epileptică. Am început să simt ameţeala şi am tras pe dreapta. Cred că am avut o criză uşoară.

Lumina îi cercetă faţa, jucându-se pe trăsăturile ei.

— Te rog, ieşi din maşină, doamnă.

Tremuratul îi trecuse; nu ştia dacă o vor ţine picioarele. Dar ieşi, ţinându-se de uşa din faţă. Lumina albastră o orbea şi ea îşi întoarse capul de la strălucire în timp ce

rămase acolo în picioare, tremurând vizibil.

— Pot să văd carnetul de conducere?

Genunchii i se înmuiară. Făcu un efort să-şi găsească geanta şi o vărsă imediat pe podea. Conţinut inofensiv, slavă Domnului; nici măcar un flacon cu aspirină sau un pachet de ţigări. Îi era teamă să ia medicamente chiar şi după şase ani, fiindcă efectul mental putea fi imprevizibil.

Concentrându-se cu greu reuşi să ridice portofelul şi să scoată carnetul de şofer.

— Ai nevoie de ajutor? o întrebă el în cele din urmă.

— Nu, mă simt mai bine acum, în afară de faptul că tremur, spuse ea. Dinţii îi clănţăneau. Nu locuiesc departe. Mă voi putea duce acasă.

— Ai vrea să vin să te escortez ca să te

asiguri că ajungi cu bine?

— Da, te rog, spuse ea mulţumită.

Era dornică să spună oricâte minciuni ca să nu fie dusă la spital, dar asta nu însemna că nu mai raţiona. Era incredibil de obosită, mai rău decât fusese vreodată. Şi încă mai avea imaginea de coşmar – amintire sau conştientizare, nu putea spune că să se ocupe de ea, dar şi-o scoase din minte. Nu putea să se gândească la asta; chiar acum trebuia să se concentreze asupra ţelului ei de a rămâne coerentă, tare, funcţională, măcar până va ajunge acasă.

Poliţistul o ajută să-şi ridice lucrurile şi în câteva clipe ea fu din nou la volan, conducând cu grijă nemaipomenită fiindcă fiecare mişcare era un efort teribil. De două ori se pomeni închizând ochii, întunericul

inconştientului ivindu-se.

Apoi ajunse acasă şi întoarse în şosea. Reuşi să iasă din maşină şi-i făcu semn cu mâna poliţistului. Se aplecă peste maşină, îl privi plecând şi doar când el dădu colţul intră în casă. Era în siguranţă.

Cu mâini slabe şi necooperante îşi puse cureaua genţii în jurul gâtului ca să nu o scape. După o clipă în care îşi adună puterea o luă în direcţia verandei. Nu avea forţă. Se clătină ca un beţiv, cu paşi şovăitori şi vedere slabă. Fiecare mişcare deveni din ce în ce mai dificilă, în timp ce oboseala creştea ca un obiect viu, copleşindu-i muşchii şi luându-i siguranţa. Urcă cu grijă cele două trepte care duceau la verandă şi care, în mod normal, nu cereau niciun efort. Încercă să ridice

piciorul ca să facă primul pas, dar nu se întâmplă nimic. Pur şi simplu nu-l putea face. Greutăţi de fier îi atârnau de glezne, trăgând-o înapoi.

Începu să tremure, încă o reacţie familiară, dintr-o altă viaţă. Ştia că mai avea doar câteva minute înainte să intre în casă şi să leşine. Căzu greoaie în genunchi, simţind doar o senzaţie distantă. Îşi putea auzi respiraţia precipitată, greoaie, răsunând slab. Încet, torturant, se ridică pe trepte, luptându-se pentru fiecare centimetru, ca să iasă din întuneric.

Ajunse la uşa de la intrare. Cheile. Avea nevoie de ele ca să intre. Nu putea gândi. Ceaţa neagră din creierul ei era paralizantă, Nu-şi amintea ce făcuse cu cheile. Erau în geantă? În maşina ei? Sau le scăpase? Nu se

mai putea duce înapoi, nu va mai rămâne conştientă pentru mult timp. Începu să scotocească în geantă, sperând să găsească port-cheiul. Ar trebui să fie în stare să-l recunoască prin pipăit. Putea simţi metalul, dar nu-l putea prinde.

Brăţara… Vârâse cheile pe mânecă. Era un obicei aşa de familiar, încât nu se mai gândea la el. Tremura mai rău; scoase port-cheiul din mânecă, dar nu reuşi să nimerească broasca. Disperată, încercă din nou, localizând gaura cheii prin atingere, concentrându-se asupra fiecărei rămăşiţe de putere ca să vâre cheia în broască… Gata! Răsuci până făcu un clic. Asta e. Deschisă. Nu trebuia să uite cheile, să le lase în uşă. Băgă brăţara înapoi pe încheietură când apăsă clanţa şi uşa se deschise larg. Se

sprijinea de uşă şi aceasta cedă brusc, lăsând-o pe podea, jumătate înăuntru, jumătate în afară.

Încă un pic, se îmboldi ea, şi se târî pe coate şi pe genunchi. Am ajuns destul de aproape de uşă. Gata.

Acum se târa de-a binelea. Se trase înăuntru, tremurând de efort, dar nu auzi zgomotul. Uşa. Trebuia să închidă uşa. Doar apoi se putea deda beznei. Flutură mâna în zadar, dar nu ajungea la uşă. Trimise o comandă piciorului ei şi acesta i se supuse cumva, ridicându-se încet, împingând, foarte uşor. Dar uşa se închise încet.

Şi întunericul o învălui. Zăcu nemişcată pe podea în timp ce orele se scurgeau încet. Dimineaţa care venea fu anunţată de o rază slabă de lumină care pătrunse pe fereastră,

se mută pe perete, peste podea, şi în cele din urmă peste faţa ei. Doar atunci ea se mişcă într-o încercare nereuşită de a scăpa de căldură şi leşinul adânc deveni somn.

Era după-amiaza târziu când încercă să se ridice. Podeaua nu era un loc din cele mai confortabile; fiecare mişcare îi dădea dureri de muşchi, trezind-o la realitate. Alte complexe fizice o făcură să-şi revină. De asemenea, îi era şi foarte sete. Se apucă de picioare şi rămase cu capul atârnat moale, ca un maratonist la finalul cursei. Genunchii o dureau. Gâfâi la durerea acută. Ce se întâmpla cu genunchii ei? Şi de ce se afla pe podea?

Năucă, se uita în jur recunoscând casa familiară, sufrageria. Ceva îi atârna la gât, îngreunându-i efortul de a sta în picioare –

se lupta cu baretele înfăşurate şi văzu tot ceva familiar – geanta ei. Dar de ce îi atârna geanta de gât?

Nu conta. Era obosită, atât de obosită! O dureau toate oasele.

Se folosi de un scaun din apropiere ca să se echilibreze şi să se ridice. Ceva nu era în regulă cu coordonarea ei; se împiedica şi se împleticea ca un beţiv în drum spre o destinaţie comună: WC-ul. Găsi comparaţia destul de amuzantă.

După ce se propti cât crezu de cuviinţă îşi luă un pahar cu apă şi-l sorbi cu lăcomie, vărsând o parte din ea pe bărbie. Nu-i păsa. Nu-şi amintea să-i mai fi fost vreodată aşa de sete, sau somn. Asta întrecea orice limită, era mai rău decât acum şase ani când…

Îngheţă şi îşi văzu faţa reflectată în oglindă. Femeia care o privea avea faţa ei, dar nu era cea pe care o cunoştea. Avea ceva dintr-o fizionomie din trecut, dintr-o viaţă pe care crezuse că o uitase.

Era palidă, cu pielea udă de transpiraţie. Avea cearcăne vinete sub ochi. Părul ei negru, în mod normal atât de curat, îi atârna pe faţă ca o claie. Arăta mai bătrână de douăzeci şi opt de ani şi avea expresia cuiva care a trăit şi a văzut prea multe.

Îşi aminti viziunea sângeroasă, terifiantă, care pusese stăpânire pe mintea ei şi care o lăsase goală şi epuizată, aşa cum o lăsaseră viziunile, de obicei. Se gândise că se sfârşiseră, dar greşise. Doctorul Ewell greşise. Se reîntorseseră.

Sau poate avusese ea o străfulgerare.

Posibilitatea era şi mai înfricoşătoare, fiindcă nu mai dorea să retrăiască acele lucruri din nou. Dar deodată totul păru posibil, fiindcă altfel de ce ar fi văzut fulgerarea lamei cuţitului căzând şi lovind? …

— Opreşte-te, spuse ea tare, încă privindu-se în oglindă. Termină. Mintea îi era obosită, derulând doar ceea ce se întâmplase, stupefiată. Evident, rezultatele unei vedenii aveau efect ca şi când totul ar fi fost real. Dacă mintea ei gândea că era real, atunci la fel reacţiona şi trupul.

Se gândi să-l sune pe doctorul Ewell, dar era o prăpastie *de şase* ani între ei şi nu voia să îndrăznească. Odată *ce* se bazase pe el total şi deşi o ajutase, se obişnuise să-şi poarte singură de grijă. Independenţa i se

potrivea. După grija sufocantă de care avusese parte douăzeci şi doi de ani, ultimii şase fuseseră foarte dulci. Se va descurca ea cu această amintire.

CAPITOLUL 2

Clopoţelul sună şi detectivul Dane Hollister deschise un ochi, apoi îl închise din nou înjurând încet. Era ora şapte într-o dimineaţă de sâmbătă, primul weekend liber din lună şi un idiot suna insistent la uşa lui.

Clopoţelul suna din nou şi fu urmat de două bătăi în uşa. Murmurând din nou, Dane azvârli deoparte cearşafurile mototolite şi ieşi gol din pat. Înşfacă pantalonii mototoliţi pe care şi-i scosese cu

o noapte în urmă şi se încheie încet. Din obişnuinţă, o obişnuinţă existentă în el la care nu se gândise niciodată, îşi înhaţă *Beretta* de 9 milimetri de pe noptieră. Nu răspundea niciodată la uşă dezarmat. Nu-şi ridica nici poşta neînarmat. Ultima lui prietenă, care rezistase un pic, fiindcă nu se putea obişnui cu orele ciudate ale unui poliţist, spusese că, dintre toţi bărbaţii cunoscuţi, el era singurul care îşi căra arma cu el în baie.

Nu avea un simţ al umorului prea dezvoltat, aşa că Dane se reţinu a face o remarcă tare despre bărbaţii cu arme. Cu excepţia sexului, fusese uşurată că îl părăsise.

Ridică un colţ al jaluzelei ca să se uite afară şi cu o altă înjurătură scoase lanţul de

la uşă şi deschise. Prietenul şi partenerul lui, Alexander Trammell, stătea pe veranda îngustă. Trammell ridică elegant sprâncenele-i negre studiind pantalonii mototoliţi ai lui Dane.

— Frumoşi pantaloni, zise Trammell.

— Ştii cât e ceasul? mârâi Dane.

Trammell îşi consultă ceasul de mână, un *Piaget* subţire.

— Şapte şi două minute. De ce? Intră în casă. Dane trânti uşa cu zgomot. Trammell se opri, întrebând încet:

— Ai pe cineva?

Dane îşi trecu mâinile prin păr, apoi îşi frecă faţa, simţind barba aspră în podul palmei.

— Nu, sunt singur, căscă, apoi îşi cercetă partenerul Trammell era perfect, ca

de obicei, numai că avea cearcăne.

Dane căscă din nou.

— Este noaptea foarte târziu sau dimineaţă foarte devreme?

— Câte un pic din amândouă. A fost doar o noapte proasta, n-am putut dormi. M-am gândit să vin la micul dejun şi ia cafea.

— Frumos din partea ta să-ţi împarţi insomnia cu mine, murmură Dane, dar era deja în drum spre bucătărie. Şi el trebuia să-şi împartă cu cineva nopţile proaste, aşa că înţelegea nevoia unei companii. Trâmmell nu-i întorsese niciodată spatele în asemenea ocazii. Pun de cafea, apoi stai singur cât eu mă bărbieresc şi fac duş.

— Las-o baltă, zise Trammell. Pun eu de cafea. Vreau s-o pot bea.

Dane nu-l contrazise. El putea bea

cafeaua făcută de ei, dar altcineva nu. Nu-i prea păsa ce gust avea, fiindcă mai mult îl interesa cofeina.

Îl lăsă pe Trammell cu cafeaua şi se întoarse somnoros în dormitor, unde îşi scoase pantalonii, lăsându-i pe podea. Cele zece minute de stat sub duş cu mâna sprijinită pe faianţă în timp ce apa îi curgea în cap făcură ca trezirea să i se pară posibilă; se bărbieri în siia, dar – tăietura pe care şi-o făcu îi convinse. Murmurând din nou, îşi şterse sângele. Avea el o teorie, că o zi care începea cu o tăietură mergea ca un rahat de la început până la sfârşit. Din nefericire, fiecare zi făcea ca faţa lui să arate ca o cută. Nu se descurca cu bărbieritul. Trammell îl sfătuise odată să treacă la un aparat electric, dar el ura ideea

de a lăsa lama să-şi facă de cap, aşa că nu renunţa la ea, jertfindu-şi sângele pe altarul încăpăţânării. Îmbrăcatul fu în schimb uşor. Dane se îmbrăcă cu ce-i veni la îndemână. Fiindcă uneori uita să-şi pună cravata, întotdeauna ţinea una care se asorta la orice în maşină şi spiritul era ceea ce conta mai mult decât stilul. Şeful dorea ca detectivii să aibă cravată, aşa că Dane purta. Trammell părea îngrozit uneori, dar Trammell era un elegant care ţintea către costume de mătase italieneşti, iar Dane nu puse acest lucru la inimă.

Dacă orice alt poliţist s-ar fi îmbrăcat precum Trammell sau ar fi condus o maşină ca Trammell, afacerile interne s-ar fi ţinut scai de ei aşa cum făceau ăştia. Dar Trammell era independent financiar,

moştenind o avere frumuşică de la mama sa cubaneză, ca şi mai multe acţiuni de la tatăl său, un afacerist din New England care se îndrăgostise într-o vacanţă în Miami şi rămăsese în Florida pentru tot restul vieţii. Casa lui Trammell costase de departe un milion şi nu făcuse niciodată niciun efort să-şi coboare nivelul de trai. Partenerul său era un ticălos atât de enigmatic, încât Dane nu putuse decide dacă Trammell trăia în lux doar fiindcă aşa îi plăcea sau doar ca să-i necăjească pe nenorociţii de la A.I. Dane bănuia cea de-a doua variantă!! aproba. El şi Trammell erau diferiţi din multe puncte de vedere. Trammell era slab şi uşor ca pisica. Indiferent de circumstanţe, el întotdeauna arăta elegant şi cult, purtându-şi hainele perfect. Îi plăceau – sau îi

plăcuseră – opera şi baletul. Dane era exact opus: putea purta cel mai scump costum de mătase croit perfect pe trupul lui atletic şi tot arăta jenat. El prefera îmbrăcămintea sport şi muzica country. Dacă ar fi fost maşini, Trammell ar fi fost un *Jaguar,* iar Dane un camion cu remorcă. Pe patru roţi.

Pe de altă parte, se gândi Dane în timp ce se întorcea în bucătărie, natura îi echilibrase. Trammell în persoană era frumuşel, dar în fotografii faţa lui avea un aer sinistru. Dane îşi imagină că propria-i faţă ar fi înspăimântat animalele şi copiii, crezând că nu era nicio diferenţă între cele două aspecte, dar pe el camera îl iubea. Toţi acei îngeri, îi explicase Trammell. Trammell era fotograf şi făcuse o mulţime de fotografii: nu-l vedeai niciodată fără aparat.

Dane, fiindu-i partener şi constant în viaţa sa, era, normal, într-o mulţime de fotografii. Pe film, liniile brutale, proeminente ale obrajilor, ochii înfundaţi în cap se măriseră şi deveniseră interesanţi în loc să fie severi. Chiar şi nasul spart arăta bine în fotografie. El personal arăta mohorât, cu faţa bătătorită şi ochii lui de poliţist, iscoditor şi prea bătrân.

Dane îşi luă o ceaşcă de cafea şi se aşeză la masa unde Trammell încă gătea ceva ce mirosea bine.

— Ce avem la micul dejun? întrebă el.

— Clătite cu gem de căpşuni. Dane pufni.

— Nu a existat niciodată făină în casa mea.

— Ştiu. De asta am adus eu.

Sănătoasă treabă. Dane nu se supără. Îi plăcea la nebunie când gătea altcineva. Când lucrau de-abia mâncau câte ceva, aşa că nu-l deranja să mănânce mâncare slab nutritivă când aveau timp. La naiba, nu trebuia să-i placă ciupercile. Aveau gust exact ca mazărea verde proaspătă şi necoaptă cu boabele moi încă. Mâncase o grămadă de mazăre când fusese puşti, preferând fasolea.

— Deci ce te-a ţinut treaz azi-noapte? îl întrebă el pe Trammell. Ceva deosebit?

— Nu, a fost doar una din acele nopţi când începe un vis ciudat ori de câte ori aţipeşti.

Era caraghios modul în care visele veneau şi plecau. Toţi poliţiştii aveau vise, dar el şi cu Trammell trecuseră printr-o

perioadă proastă cu câţiva ani în urmă, chiar după împuşcături; visele reveneau în fiecare seară. Cei mai mulţi poliţişti treceau prin carieră fără să-şi folosească armele de foc, dar Dane şi Trammell nu fuseseră atât de norocoşi.

Încercaseră să găsească un suspect ca să-l interogheze cu privire la o încăierare armată şi fuseseră conduşi de prietena pisăloagă a acestuia drept în mijlocul unui trafic de droguri condus de nimeni altul decât de însuşi suspectul. Asta îi cam dezumflase pe tipi; nu fuseseră prinşi de nici un detectiv vigilent, dar de data asta îşi găsiseră naşul.

În acel timp, în loc să iasă pe vreo fereastră sau să se ascundă în vreo gaură de şarpe, Dane şi Trammell se lăsaseră la

pământ într-o altă cameră şi rămăseseră acolo pentru cele mai lungi cinci minute din istorie.

Când veniră ajutoare formate din poliţiştii din preajmă, în uniformă sau nu, care auziseră apelul lui Dane „ofiţer sub foc”, trei dintre infractori şi prietena tipului fură doborâţi. Fată şi unul dintre bărbaţi muriră. Un glonţ ricoşase, se făcuse aşchii, parte din el lovindu-l pe Dane în spate, de abia ocolindu-i şira spinării. Era de ajuns că îi rupsese o coastă şi îi făcuse o gaură în plămânul drept. Lucrurile fuseseră cam confuze acolo, dar îşi putea aminti cum Trammell îngenunchease lângă el şi îl legase cu o faşă albastră încercând să oprească sângerarea. Trei zile de îngrijire intensivă, în total cincisprezece de

spitalizare, şi nouă săptămâni trecuseră înainte să fie capabil să reînceapă serviciul. Da, amândoi avuseseră coşmaruri un timp după treaba asta.

Chiar când Trammell servi clătitele, sună telefonul. Dane se întinse să ridice receptorul şi în acelaşi timp ţiui şi pager-ul lui Trammell.

— Drace! spuseră amândoi, uitându-se unul la altul.

— E sâmbătă, ce naiba! ţipă Dane în receptor. Azi suntem liberi.

Ascultă atent în timp ce Trammell luă repede o înghiţitură de cafea, apoi oftă.

— Da, în regulă. Trammell e aici, venim imediat.

— Ce, ne-a amânat ziua liberă? vru Trammell să ştie în timp se îndreptau către

uşă.

— Stroud şi Keegan deja lucrează la altceva. Worley a sunat că se simte rău în dimineaţa asta. Freddie e în cabinetul dentistului, are un abces la un dinte. Se mai întâmplă şi lucruri din astea; nu are rost să ne enervăm. Conduc eu.

— Deci unde mergem?

Dane îi dădu adresa, în timp ce se suiau în maşina lui, şi Trammell o notă.

— A sunat un bărbat zicând că soţia lui e rănită. Au trimis un CÂNT, dar un ofiţer de patrulă a ajuns acolo înaintea lor. A aruncat o privire prin jur, l-a concediat pe CÂNT şi a chemat omuciderile.

Le luă zece minute să ajungă la adresa respectivă, dar găsiră drumul corect. Strada era aproape blocată de maşini de poliţie, o

camionetă cu medici şi diferite vehicule ale autorităţilor. Ofiţeri îmbrăcaţi în civil stăteau de jur-împrejurul pajiştii, iar vecinii se strânseseră grupuri-grupuri, unii dintre ei aflându-se încă în pijama. Dane îi studie automat pe privitori, căutând ceva care nu se potrivea, pe cineva străin de acele locuri sau prea puţin interesat. Era uimitor cât de des se învârtea criminalul pe acolo.

Îşi luă în grabă jacheta bleumarin şi cravata de pe spătarul scaunului, lăsând-o lejeră în jurul gâtului. Cumva, observa că Trammell reuşise să-şi pună cravata impecabil. Se mai uită încă o dată. La naiba, nu-i venea să creadă! Ticălosul îşi alesese un costum italian la două rânduri pe care să-l poarte *în ziua sa liberă!* El pur şi simplu se îmbrăcase cu jachetă albastră când ieşise

din casă.

Uneori îşi făcea griji în privinţa lui Trammell. Îşi arătară insignele poliţistului de la uşă, iar acesta se dădu la o parte ca să-i lase să intre.

— Fir-aş la naibii! spuse Dane pe un ton jos, uitându-se în jur.

— Şi eu! exclamă Trammell la fel de şovăitor. Scenele crimelor nu erau ceva nou. După un timp, poliţiştii ajungeau într-un punct A când crimele violente deveneau obişnuite, în felul lor, înjunghierile şi împuşcăturile erau nimica toată. Dacă l-ar fi întrebat cineva cu o jumătate de oră în urmă, Dane ar fi spus că el şi Trammell erau detectivi de mult timp şi foarte greu de şocat.

De data asta însă era altfel. Sângele era

împrăştiat peste tot, pe pereţi, pe podea, chiar şi pe tavan. Era şi în bucătărie, şi urma de sânge care ducea de acolo în sufragerie se termina într-un hol ascuns vederii.

Încercă să-şi imagineze lupta care să fi împrăştiat sângele aşa de tare. Dane se întoarse către poliţistul în civil care păzea uşa.

— A venit laboratorul de criminalistică?

— Nu încă.

— La naiba! spuse el. Cu cât laboratorul venea mai târziu, cu atât scena era mai compromisă. Tulburarea era inevitabilă, până când legiştii descopereau victima şi securizau zona imediat. Dar legiştii erau acolo şi casa era ticsită de poliţişti atât în civil cât şi în uniforme, care forfoteau prin

jur şi făceau valuri.

— Nu lăsa pe nimeni să intre, în afară de băieţii lui Ivan, îi spuse el ofiţerului. Ivan Schaffer era şeful echipei de criminalistică. O să fie enervat de treaba asta.

— Locotenentul Bonness e pe drum.

— Pe el îl poţi lăsa să intre, replică Dane strâmbându-se. Casă, confort doi, nu avea nimic ieşit din comun.

Sufrageria era mobilată cu o canapea şi scaune asortate, cu o nelipsită măsuţă de cafea şi alte mese pentru veioze, în timp ce în faţa televizorului se afla un scaun pliant mare, ocupat acum de un bărbat năucit, cam la patruzeci de ani sau chiar cincizeci, probabil soţul victimei. Acesta dădea răspunsuri monosilabice ta întrebările pe care i le punea un alt ofiţer în uniformă.

Victima era în dormitor. Dane şi Trammell îşi făcură loc prin mulţime şi intrară în încăperea mică. Fotograful sosise deja şi îşi făcea meseria, dar fără obişnuita-i nonşalanţă.

Femeia goală zăcea întinsă în spaţiul strâmt dintre perete şi noptieră. Fusese înjunghiată în mod repetat – sfârtecată, mai bine zis, încercase să fugă şi când fusese încolţită în dormitor încercase să se lupte, dovadă fiind rănile adânci de pe braţele ei. Fusese aproape decapitată, având sânii mutilaţi de numărul rănilor adânci şi toate degetele tăiate. Dane se uita de jur-împrejurul camerei, dar nu văzu bucăţile care lipseau. Patul era făcut impecabil, deşi pătat de sânge.

— S-a găsit arma? întrebă Dane. Un

ofiţer de patrulă dădu din cap în semn că da.

— Era chiar lângă cadavru. Un cuţit *Ginsu* din bucătărie. Ea avea un set întreg. Arăta aşa cum spune reclama: „Cred că-i voi lua şi soţiei câteva”.

Un alt ofiţer de patrulă pufni:

— N-aş crede asta dacă aş fi în locul tău, Scanlon.

Dane ignoră umorul negru pe care toţi poliţiştii îl savurau ca să-i ajute să depăşească lucrurile urâte pe care le vedeau.

— Dar degetele?

— Nu. Nu e nici urmă de ele. Trammell oftă.

— Cred că mai bine am discuta cu soţul.

Era ştiut că majoritatea omuciderilor, cu

excepţiile rare ale celor făcute în grup, erau comise de către cineva care cunoştea victima: un prieten, vecin, colaborator sau rudă. Când victima era o femeie, lista obişnuită de suspecţi se îngusta din ce în ce mai mult, deoarece criminalul era în mod aproape invariabil soţul sau iubitul ei. De cele mai multe ori criminalul era cel ce „descoperea” cadavrul şi raporta crima.

Se întoarseră în sufragerie şi Dane se uită cu coada ochiului la ofiţerul care îl interoga pe soţ. Ofiţerul veni spre el.

— A spus ceva? întrebă Dane. Ofiţerul scutură din cap.

— Nu prea răspunde la întrebări. A spus că pe soţia lui o cheamă Nadine, iar numele lui este Vinick, Ansel Vinick. Trăiau împreună de douăzeci şi trei de ani. În afară

de asta, nu a spus nimic.

— El a sunat?

— Mda.

— În regulă. Îl luăm noi la rând.

El şi Trammell se duseră către domnul Vinick. Dane se aşeză pe canapea, iar Trammell trase mai aproape celălalt scaun înainte să se aşeze, băgându-l efectiv pe domnul Vinick la mijloc.

— Domnule Vinick, eu sunt detectivul Hollister, iar acesta este detectivul Trammell. Am dori să-ţi vorbim, să-ţi punem câteva întrebări.

Domnul Vinick se uită fix în podea. Mâinile lui mari atârnau moi peste braţele capitonate ale şezlongului.

— Sigur, spuse el tâmp.

— Dumneata ţi-ai găsit soţia?

El nu răspunse, continua doar să se uite ţintă în pământ. Trammell interveni:

— Domnule Vinick, ştiu că e greu, dar avem nevoie de cooperarea dumitale. Dumneata ai sunat la poliţie?

El scutură încet din cap.

— N-am sunat la nicio poliţie. Eu am sunat la 911.

— La ce oră? întrebă Dane. Ora va fi înregistrată, dar mincinoşii se încurcau la cele mai simple detalii. Chiar acum, Vinick era suspect, în ciuda faptului că era căsătorit cu victima.

— Nu ştiu, murmură Vinick. Respiră adânc şi păru să facă un efort de concentrare. Pe la şapte şi jumătate, sau cam aşa ceva, cred. Îşi frecă faţa cu o mână tremurătoare. Am ieşit de la lucru la şapte.

Mi-a luat cam douăzeci de minute să ajung acasă.

Dane prinse privirea lui Trammell, văzuseră destui morţi ca să ştie că doamna Vinick era moartă de mai multe ore şi nu numai de o oră şi jumătate. Medicul legist va stabili ora decesului, dacă domnul Vinick va fi fost la lucru la acea oră, iar dacă martorii vor putea depune mărturie că nu plecase, atunci vor recurge la alte posibilităţi. Poate că avusese vreun iubit; poate că cineva încălzea locul domnului Vinick când el lucra de noapte.

— Unde lucrezi?

Nu veni niciun răspuns. Dane încercă din nou:

— Domnule Vinick, unde lucrezi?

Vinick se foi şi rosti numele unei

companii locale de transport.

— Lucrezi în mod normal în schimbul trei?

— Mda. Lucrez pe doc, încarc şi descarc remorci.

Cele mai multe vagoane sosesc seara, ca să livreze în timpul zilei.

— La ce oră ai plecat azi-noapte la lucru?

— Ca de obicei, în jur de zece.

Erau pe făgaşul cel bun fiindcă primeau, în sfârşit, răspunsuri.

— Pontezi cartela? întrebă Trammell.

— Da.

— O pontezi cum ajungi sau aştepţi până când începe tura?

— Cum ajung. Schimbul începe la zece şi jumătate. Avem o jumătate de oră ca să

mâncăm, apoi ieşim din schimb la şapte.

— Aveţi pauză de masă o oră?

— Da.

Se părea că noaptea domnului Vinick era acoperită. Vor certifica totul, tot ce le spusese, dar asta nu va fi o problemă.

— Ai observat ceva neobişnuit azi-dimineaţă? întrebă Dane. Înainte să intri în casă, vreau să zic.

— Nu. Ei, uşa era închisă. Nadine se scoală de obicei şi îmi deschide, apoi pregăteşte micul dejun.

— De obicei vii pe uşa din faţă sau prin spate?

— Prin spate.

— Ce ai văzut când ai deschis uşa? Bărbia domnului Vinick tremură.

— La început nimic. Obloanele erau

trase şi luminile stinse. Era întuneric. Mi-am imaginat că Nadine dormise mai mult.

— Ce ai făcut?

— Am aprins lumina în bucătărie.

— Şi apoi ce ai văzut?

Domnul Vinick înghiţi în sec. Deschise gura, dar nu reuşi să vorbească. Îşi puse mâna ia ochi.

— S... sânge, reuşi el să zică. Peste... peste tot Doar că... arăta precum ketchup-ul la început. Mi-am imaginat că a scăpat o sticlă de ketchup şi a spart-o, după cum era împrăştiat. Mă speriat.

Am crezut că trebuie să se fi tăiat rău. Am strigat-o şi am fugit în dormitor după ea. Se opri, neputând să mai continue povestea. Începu să tremure şi nu observă când Dane şi Trammell se ridicară şi

plecară, lăsându-l singur cu durerea şi oroarea lui.

Ivan Schaffer împreună cu un ajutor sosiră cu pungile lor şi dispărură în dormitor să adune probele pe care le mai puteau salva. Locotenentul Gordon Bonness sosi după ei. Se opri chiar în uşă, şocat.

— La dracu', murmură el.

— Asta pare să fie concluzia, îi spuse Trammell lui Dane urmându-l pe locotenent.

Bonness nu era un tip prăpăstios, chiar dacă era din California şi putea avea nişte idei ciudate asupra unor lucruri. El era corect în felul lui de a conduce unitatea, ceea ce Dane considera a fi o recomandare bună, şi era tolerant cu diferitele obiceiuri ale detectivilor de sub comanda lui.

— Ce aveţi până acum? întrebă Bonness.

— O doamnă făcută bucăţi şi un soţ care a fost la lucru. Îi vom verifica alibiul, dar oamenii mei spun că e curat, replică Dane.

Bonness oftă.

— Poate vreun iubit?

— N-am ajuns chiar atât de departe.

— Bine. Să ne mişcăm repede. Iisuse, uită-te la pereţii ăştia. Intrară în dormitor şi locotenentul se albi la faţă.

— Să fiu al naibii! spuse el din nou. E groaznic. Dane îi aruncă o privire gânditoare şi stomacul i se strânse. Un fior rece îi urcă pe şira spinării. Groaznic. Da, asta era groaznic. Iar el deveni brusc mult mai îngrijorat ca înainte.

Îngenunche lângă Ivan în timp ce vlăjganul înalt căuta sârguincios fibre, păr, orice putea fi analizat şi putea da soluţii.

— Ai găsit ceva?

— Nu ştiu până nu mă duc la laborator. Ivan se uită de jur-împrejur. Ar ajuta să găsim degetele. Poate găsim ceva piele pe sub unghii. Oamenii mei caută în gunoiul vecinilor. Aici nu sunt tomberoane, aşa că asta e…

— A fost violată?

— Nu ştiu. Nu sunt urme de spermă.

Sentimentul de groază al lui Dane se intensifica treptat. Crima păruse simplă, dar se complica. Simţi o alarmă prin tot corpul.

O luă iar pe urme până în bucătărie. Trammell veni cu el şi rămaseră amândoi acolo, uitându-se atent. Lui Nadine Vinick îi plăcuse, evident, să gătească; bucătăria era mult mai modernă decât restul casei, cu aplicaţii strălucitoare, ca o mică insulă

pentru gătit cu o varietate de oale din aluminiu. La un capăt la mesei se afla un tocător şi un set de cuţite *Ginsu* din care lipsea unul, aranjate pe un raft.

— Cum a intrat blestematul? murmură Dane, a căutat cineva semne de intrare forţată sau au pus placa aia cum că soţul a făcut-o?

Trammell lucrase destul de mult cu el ca să-l citească.

— Ai vreun sentiment?

— Da. Unul neplăcut.

— Nu crezi că are vreun prieten? Dane ridică din umeri.

— Poate da, poate nu. Numai locotenentul a spus că pute ceva. Aşa este. Şi mă face să mă simt jenat. Hai să vedem, poate aflăm cum a intrat.

Nu dură mult. În dormitor, pe sita ferestrei, era o tăietură mică. Sita era la locul ei, dar neprinsă în ţinte, şi zăvorul era deschis.

— Îl aduc pe Ivan, spuse Trammell. Poate găseşte amprente sau nişte urme.

Sentimentul lui Dane se înrăutăţea. O intrare forţată punea situaţia în lumină diferită, indicând un străin. Se părea că nu fusese un tâlhar care devenise violent când doamna Vinick îi apăruse în faţă. Un tâlhar obişnuit ar fi fugit, probabil, şi, chiar dacă ar fi atacat-o, ar fi fost rapid. Atacul asupra doamnei Vinick fusese vicios şi prelungit. Bolnav.

Se înapoie în bucătărie. Oare prima confruntare avusese loc acolo sau doamna Vinick îl văzuse pe intrus şi încercase să

fugă pe uşa din spate, ajungând în bucătărie înainte ca el să o prindă? Dane se uita la aplicaţii, ca şi când acestea i-ar fi putut povesti. Se încruntă uşor şi se îndreptă către filtrul de cafea de genul celor instalate deasupra dulapului ca să ocupe spaţiu mai puţin. Carafa cuprindea aproape cinci ceşti de cafea. Atinse recipientul cu dosul degetelor. Filtrul avea un buton automat care încălzea timp de două ore. Un pahar plin ochi cu cafea era aşezat pe masă. Arăta de parcă nu fusese atins încă de la umplere. Băgă degetul în lichidul negru. Rece.

Scoase o pereche de mănuşi chirurgicale din buzunar şi le trase pe mâini, începu să deschidă dulapurile, atingându-le cu grijă rama de metal. Al doilea dulap scoase la iveală un borcan cu cafea decafeinizată.

Doamna Vinick o putea bea seara, târziu, fără să-şi facă probleme că va dormi prost.

Îşi făcuse un ibric cu cafea şi îl lăsase acolo în bucătărie. Tocmai îşi turnase prima ceaşcă şi îndepărtase carafa de pe placa de încălzit. Uşa de la sufragerie era în spatele ei, către dreapta. Dane făcu gestul ca şi când tocmai şi-ar fi turnat cafeaua, stând acolo unde s-ar fi aflat ea. După plasamentul ceştii pe masă, ea ar fi stat uşor în stânga filtrului de cafea. De acolo îl văzuse pe intrus, chiar când punea carafa la loc. Filtrul avea o suprafaţă întunecată, strălucitoare, ca aceea a unei oglinzi, în spatele unui ceas încastrat. Dane îşi îndoi genunchii încercând să se micşoreze până, la înălţimea generală a doamnei Vinick. Deschiderea uşii era reflectată pe suprafaţa

filtrului.

Ea nici măcar nu-şi ridicase ceaşca de cafea. Văzuse reflexia intrusului şi se răsucise, poate gândindu-se, în acel moment, că soţul ei uitase ceva şi se întorsese acasă. Când ea îşi dădu seama de greşeală, el deja o atacase.

Probabil că ea nu stătuse goală în bucătărie, deşi Dane era poliţist de mult timp ca să ştie că totul era posibil. Ăsta era încă un sentiment acut.

Dar criminalul o dezbrăcase probabil când începuse.

Ciudat era că fusese violată aici, în bucătărie, sub ameninţarea cuţitului. Lipsa evidentă a spermei nu însemna nimic; după atâtea ore şi după lupta care se dăduse acolo ar fi trebuit un medic legist care să

judece faptele. Şi de cele mai multe ori violatorii nu ajungeau la orgasm. Nu orgasmul era scopul violului.

După viol începuse să lucreze cu cuţitul. Până atunci ea fusese terorizată, dar plină de speranţa că atunci când el va termina va pleca. Când el a început să o taie, ea şi-a dat seama că intenţiona să o omoare şi atunci a început să se lupte pentru viaţa ei! El o scăpase ca o pisică ce se juca cu un şoarece, lăsând-o să creadă că se eliberase, înainte să o prindă din nou. De câte ori jucase acest joc bolnav înainte să o îngrămădească în dormitor?

Ce purta ea? îi luase ucigaşul hainele ca suvenir sau ca trofeu?

— Ce e? întrebă Trammell încet din prag privindu-şi partenerul intens. Dane îşi ridică

privirea.

— Unde-i sunt hainele? întrebă el. Cu ce era îmbrăcată?

— Poate ştie domnul Vinick. Trammell dispăru şi se reîntoarse în mai puţin de un minut.

— Tocmai se schimbase în cămaşa de noapte când a plecat el la lucru. A spus că era albă cu imprimeu bleu.

Începură să se uite după hainele care lipseau. Era al naibii de uşor să le găsească. Trammell deschise uşile rabatabile care ascundeau maşina de spălat şi iat-o, aşezată frumos peste vraful de haine din coşul de rufe. Rochia era pătată de sânge, dar nu mototolită. Nu, ea nu fusese îmbrăcată cu ea când începuse atacul. Probabil că stătuse pe podea şi sângele o pătase mai târziu.

Dane se uită lung la ea.

— După ce a violat-o şi a ucis-o, ticălosul i-a pus cămaşa de *noapte* la rufe murdare?

— Violată? întrebă Trammell.

— Mai mult ca sigur.

— Nu am atins clanţa; Ivan poate va lua vreo amprentă; el a intrat fără mănuşi în cel de-al doilea dormitor.

Dane avu o altă presimţire rea, care îi plăcea încă şi mai puţin decât decât cea precedentă.

— Mi-e teamă că o să ştergem toate urmele, spuse el încet.

CAPITOLUL 3

Nu fusese o amintire.

Ea ştia asta pentru că avea reveniri în

timpul zilei, amintiri înspăimântătoare şi oribile care o secătuiau, o copleşeau şi o lăsau extenuată când revenea la realitate.

Marlie ştia detaliile coşmarului ei, îi erau la fel de familiare ca şi propria-i mutră, detaliile care-i veniră în minte toată ziua fuseseră noi, diferite. Când se trezi din stupoarea după-amiezii trecute, reuşi să-şi amintească mult mai mult decât strălucirea lamei de cuţit şi fu atât de obosită, încât de-abia se ţinea pe picioare. Se dusese la culcare devreme şi dormise adânc, fără vise, până în zori.

Memoria îi crease imagini toată ziua; de abia îşi revenea după una când o alta, vie şi oribilă, îi pătrundea în conştiinţă. Nu i se mai întâmplase aşa ceva; viziunile fuseseră copleşitoare şi extenuante, da, dar ea şi le

aminti pe loc. Atacurile continue o lăsaseră năucă şi toropită. De mai multe ori fusese tentată să-l sune pe doctorul Ewell şi să-i spună despre această nouă simţire, dar ceva o reţinu.

O femeie fusese omorâtă. Era real. Domnul să o ajute, acel sentiment îi revenise, dar era diferit şi ea nu ştia ce să facă. Viziunea fusese puternică, mai puternică decât fusese vreodată, dar nu ştia cine fusese victima şi nu putea spune unde se întâmplase. Înainte întotdeauna avusese o idee, dăduse nişte detalii despre identitate şi localizare, dar nu şi de data asta. Se simţea dezorientată, mintea îi era ascuţită, dar incapabilă de a prinde semnalul, ca un ac de compas care căuta un pol magnetic ce nu se afla acolo.

Îl văzuse pe criminal iar şi iar în minte şi de fiecare dată ieşiseră la suprafaţă mai multe detalii, ca un vânt care risipea straturile de ceaţă. Şi de fiecare dată ea se ridica dintr-o reluare a viziunii, mai extenuată ca înainte, mai îngrozită.

Ea văzuse prin ochii lui.

Mintea lui fusese cea care o captase pe a ei, forţa mentală a furiei lui străpunsese prin cei şase ani de beznă binecuvântată a minţii ei, readucându-i puterea la viaţă. Nu că o atrăsese, nu. Uriaşul val de energie mentală fusese inofensiv, fără contururi; el nu-şi dăduse seama ce face. Oamenii obişnuiţi nu-şi imaginau niciodată că aceia care receptau semnalele electrice al gândului existau, că erau oameni cu mintea atât de sensibilă, încât puteau citi semnele

energetice ale unor evenimente ce vor urma. Nu că acest bărbat ar fi fost la fel de normal ca şi ceilalţi în ceea ce priveşte lipsa de activitatea extrasenzorială, dar Marlie făcuse distincţia pentru sine. Oamenii obişnuiţi erau cei ce nu conştientizau. Ea avea conştientizarea şi fusese dată la o parte în urmă cu şase ani, când trăise un coşmar ce încă o mai urmărea. Traumatizată, acea zonă a creierului ei se blocase. Timp de şase ani trăise ca o persoană normală şi se bucurase de acest lucru. Voia să ducă în continuare această viaţă. Se lăsase încet, de-a lungul anilor, să creadă că acea conştientizare nu se va mai întoarce. Greşise. Poate că minţii ei îi trebuise mult timp ca să se vindece, dar viziunile se reîntorseseră mai puternice şi

mai extenuante ca oricând.

Şi văzuse prin ochii unui criminal. O parte din ea încă spera… ce? Că nu fusese adevărat, la urma urmei, că îşi pierdea minţile? Va fi deziluzionată, mai degrabă, decât să accepte faptul că viziunile se reîntorseseră, că viaţa normală luase sfârşit?

Răsfoise ziarul de duminică, dar nu se putuse concentra; revenirea amintirilor era prea frecventă, prea puternică. Nu găsise nicăieri menţiunea despre un criminal tras la răspundere. Poate că existase şi ea, pur şi simplu, sărise peste asta; nu ştia. Poate că nu se întâmplase pe undeva prin apropiere, ci printr-o întâmplare intrase pe unda de semnale mentale ale criminalului. Dacă femeia locuise într-un alt oraş, să zicem în

Tampa sau Daytona, ziarele din Orlando nu publicau anunţul. Marlie nu va afla niciodată identitatea sau adresa femeii.

O parte din ea era laşă. Nu voia să ştie, nu voia ca acest lucru să devină iar parte din viaţa ei. Construise ceva solid şi puternic acolo, în Orlando, ceva ce se va distruge dacă ea se va implica din nou. Ştia exact ce se va întâmpla: neîncrederea, urmată de batjocorire. Apoi oamenii vor fi forţaţi să accepte adevărul, vor deveni bănuitori şi fricoşi. Vor dori să-i folosească talentul, dar nu să-i fie prieteni. Oamenii o vor evita; copiii se vor zgâi pe ferestre şi vor fugi, ţipând dacă ea se va uita după ei. Cei mai mari o vor numi „vrăjitoarea”. Vreun fanatic religios va murmura în mod inevitabil ceva despre „lucrarea diavolului”

şi grupuri sporadice vor poposi în faţa casei ei. Nu, nu va fi atât de proastă, încât să se implice iar în aşa ceva.

Dar nu putea înceta să nu se gândească la femeie. Avea nevoia acută de a-i şti numele cel puţin. Când murea cineva trebuia să i se ştie numele. Semn al imortalităţii care spunea: persoana aceasta a existat. Această persoană a fost aici. Fără nume era doar o umbră.

Deci acum, tremurând de oboseală, deschise televizorul şi aşteptă, uimită, să vină ştirile. Aproape că aţipi de câteva ori, dar se scutură.

— Probabil că nu e nimic, murmură ea cu glas tare. Stai degeaba, asta e. Simţi un confort ciudat, dar se obişnuise. Temerile intime ale fiecăruia erau diferite şi ea putea

fi mai degrabă nebună decât sănătoasă.

Ecranul televizorului licări în timp ce spicherii vorbeau despre altceva, de data asta afectând un minut întreg nenorocirilor din vecinătate. Marlie clipi, terorizată brusc că imaginile se vor suprapune peste cele mentale ale ei, aşa cum se întâmplase în trecut când recepta emoţiile oamenilor pe care-i privea. Nu se întâmpla nimic. Mintea ei rămase albă. După o clipă se relaxa, oftând uşurată.

Acolo nu era nimic, nici urmă de disperare şi neajutorare. Începu să se simtă ceva mai veselă; dacă nu primea acele emoţii şi imagini ca în trecut poate că înnebunea puţin.

Continuă să se uite şi deveni agitată din nou. Se lăsă pradă oboselii, moţăi un pic,

deşi încerca să stea trează pe timpul telejurnalului.

„... Nadine Vinick..."

Marlie tresări violent când numele îi răsună în minte conştientizarea ei amplificându-l când fu rostit de speaker. Se luptă să se ridice în şezut pe canapea, nedându-şi seama că alunecase în timp ce moţăia. Inima îi bătea puternic în piept şi îşi auzi respiraţia panicată pe când privea la televizor.

„Poliţia din Orlando nu dă informaţii despre moartea prin înjunghiere a *doamnei Vinick, întrucât cazul este sub anchetă".*

O fotografie a victimei apăru pe ecran. Nadine Vinick. Asta era femeia pe care Marlie o văzuse în viziune. Nu îi auzise niciodată numele înainte, dar avu un simţ

puternic al recunoaşterii, prea puternic ca să-l ignore. Doar auzind numele la televizor şi îi bubuia în mine.

Deci era adevărat, real. Totul. Conştientizarea se reîntorsese. Şi îi va zdrobi viaţa din nou, dacă va acţiona în vreun fel.

Luni dimineaţa Dane se uita la fotografiile scenei crimei, examinând fiecare detaliu în parte iar şi iar, lăsându-şi gândurile să zburde, sperând că vreo chestiune minoră, neînsemnată, îi va sări în ochi, că un anumit lucru îi va da vreo indicaţie, oricare ar fi aceea. Nu aveau de ce se lega, absolut nimic. Un vecin de pe stradă auzise câinele lătrând cam pe la ora unsprezece, se gândi el, iar apoi se opri. Domnul Vinick fusese, evident, la lucru; îl

ajutase pe un alt muncitor să descarce un vagon, aproape tot timpul. Medicul legist nu reuşise să dea ora exactă a morţii, fiindcă nu existase niciun martor, şi orarul includea jumătatea de oră dinaintea plecării domnului Vinick la serviciu. Dane avea încă un sentiment puternic: nu Vinick o făcuse. După spusele colegilor săi de muncă domnul Vinick arătase complet normal când venise la lucru, glumind. Ar fi trebuit să fie un adevărat monstru, ceea ce domnul Vinick nu părea, ca să-şi fi măcelărit soţia, s-o fi curăţat şi schimbat de haine cu răceală şi apoi să fi plecat la lucru fără nicio umbră de nervozitate.

Nu exista nici urma de spermă, deşi medicul legist zisese că forţarea vaginului arăta că doamna Vinick fusese penetrată

violent. Nu găsiseră amprente străine în jurul casei, cu excepţia celor ale poliţiştilor din Orlando. Nu existau mostre de păr pubian sau de alt fel. Nu existau amprente. Şi nu găsiseră degetele lui Nadine Vinick.

— Nu avem nimic, murmură el aruncând fotografiile pe pupitrul său.

Trammell încuviinţă mormăind. Amândoi erau obosiţi; de abia făcuseră o pauză în patruzeci şi opt de ore, de când intraseră prima dată în casa lui Vinick. Şi cu fiecare oră care trecea, şansele de a-l găsi pe criminalul doamnei Vinick se reduceau. Crimele fie se rezolvau repede, fie tindeau să nu se rezolve deloc.

— Uită-te la lista cu gunoiul lor. El îi întinse lui Dane o listă clasificată. Gunoi tipic: resturi menajere, câteva reviste, nişte

corespondenţă neinteresantă, şerveţele de hârtie, o cutie de pizza cu două felii rămase în ea, filtre de cafea uzate, o lista veche de cumpărături, programul TV pe săptămâna trecută, o hârtie mâzgălită cu nişte numere, o cartelă telefonică învechită, mai multe tuburi de spray goale, nişte ziare de acum două săptămâni – evident, familia Vinick nu fusese la reciclare. Nimic nu era neobişnuit.

— Dar numerele de telefon? întrebă el.

— Tocmai au sunat la ambele.

Trammell se lăsă pe spate în scaunul său şi îşi propti picioarele în pantofii italieneşti, pe pupitru.

— Unul este de la magazinul de livrare al pizzei, cel de-al doilea de la compania de cablu.

Dane se încruntă. Se sprijini pe spate în

scaunul său şi îşi întinse picioarele pe birou. El şi Trammell se uitară unul la altul din spatele birourilor lor. Uneori creierul le lucra mai bine în poziţia asta.

— Deservirea pizzei presupune venirea unui intrus în casa asta şi şansele ca aceia de la compania de cablu să fi trimis un depanator sunt egale.

Faţa smeadă a lui Trammell era gânditoare.

— Nici măcar un depanator nu ar fi venit noaptea.

— Şi probabil sperăm prea mult ca doamna Vinick să fi comandat o pizza la o oră atât de târzie din noapte ca să fie măcelărită. Analiza stomacului ei conţine…

Dane îşi întinse braţul drept şi căută printre foile răvăşite de pe pupitrul său,

ridicând-o în cele din urmă pe cea după care se uita.

— Uite-o. Doctorul spune că nu mâncase nimic de cel puţin patru sau cinci ore. Nici pizza. Aşa că aceea din tavă era de mai devreme, cel puţin de la prânz. Poate de o zi, două. După toate probabilităţile se poate să nu fi fost niciun furnizor de pizza.

— Vom afla de la domnul Vinick când exact a comandat pizza.

— Şi compania de cablu ne poate spune dacă au trimis vreun depanator la casa familiei Vinick.

— Deci se poate ca doi intruşi să fi fost în casă. Furnizorul de pizza ar fi fost ţinut la uşă, dar ar fi putut-o vedea de acolo. Iar depanatorul ar fi fost în casă.

— Femeile discută cu depanatorii, zise

Dane îngustându-şi ochii şi urmărindu-şi firul gândirii. Poate l-a rugat să nu facă zgomot, din moment ce soţul ei lucra de noapte şi acum dormea. Tipul spune că da, şi el lucra de noapte şi era greu. Unde lucrează soţul ei? Iar ea îi spune unde şi când pleacă şi când se întoarce. De ce să se îngrijoreze? La urma urmei, l-ar fi angajat compania de cabluri dacă nu era un bun cetăţean? Femeile nu gândesc atunci când lasă un depanator să intre şi vorbesc vrute şi nevrute când lucrează.

— În regulă. Trammell luă un bloc notes şi îl propti pe genunchi. Unu: verificăm cu domnul

Vinick când exact s-a livrat pizza şi poate obţinem o descriere a comisionarului.

— A comisionarului? Putea să fi fost o

fată. La fel şi depanatorul.

— Persoana cu depanarea, corectă Trammell. Posibil. Dacă nu, atunci luăm numele pizzeriei şi ne ducem acolo. Facem la fel şi cu compania de cablu.

Dane se simţi mai bine. Cel puţin lucrau şi ajunseseră într-o direcţie de cercetare. Telefonul lui sună. Era linia de interfon. Apăsă butonul şi ridică receptorul.

— Dane, zise locotenentul Bonness. Tu şi cu Trammell veniţi în biroul meu.

— Imediat. Închise receptorul. Locotenentul vrea să ne vadă. Trammell îşi coborî picioarele şi se ridică.

— Ce ai mai făcut acum? se plânse el. Dane ridică din umeri.

— Nimic din ce ştiu. El era în mod sigur imaginea de film a unui poliţist dur, dar

avea abilitatea de a merge pe vârfuri şi de a-i descoase pe oameni. Se întâmplă. Nu avea prea mare răbdare cu căpoşii.

Biroul ofiţerului avea două ferestre inferioare mari; lângă locotenent o văzură pe femeie stând cu spatele la uşă.

— Cine este? murmură Dane, iar Trammell scutură din cap. Dane bătu o dată în geam, iar locotenentul Bonness le făcu semn să intre.

— Intraţi şi închideţi uşa. Imediat ce intrară, el spuse:

— Marlie Keen, acesta este detectivul Hollister şi, acesta detectivul Trammell. Ei se ocupă de cazul Vinick.

Domnişoara Keen are o informaţie interesantă…

Trammell luă loc de cealaltă parte a

pupitrului locotenentului, departe de domnişoara Keen. Dane se sprijini de perete de cealaltă parte, nu chiar în raza ei vizuală, dar undeva de unde-i putea vedea faţa. Ea nici nu se uita la el sau la Trammell, şi nici la locotenent. În schimb, părea să se concentreze asupra obloanelor care ascundeau ferestrele exterioare.

Fu linişte cât ea se adună. Dane o privi curios. Era aşa de tensionată, încât aproape că-i vedea muşchii încordaţi. Ceva vag îl intriga, ceva care îl făcu să nu-şi ia ochii de la ea. Nu era o frumuseţe, deşi avea trăsături regulate şi ochi frumoşi, dar în mod sigur nu făcea nimic ca să atragă. Purta pantofi negri, joşi, o fustă neagră şi strâmtă de blugi, care îi ajungea până la jumătatea pulpei piciorului şi o bluză albă,

fără mâneci. Avea un păr curat şi negru pe care-l purta strâns într-un coc sever. Cam la treizeci de ani, presupuse, cu ochiul lui format de poliţist. Greu de spus, având în vedere că stătea pe scaun, dar probabil că era de înălţime medie, poate ceva mai scundă. Un pic mai slabă decât îi plăcea lui; avea poate vreo cincizeci de kilograme; el prefera femeile ceva mai plinuţe.

Îşi ţinea mâinile în poală. Se pomeni privindu-le: subţiri, cu oase fine, fără bijuterii, şi care îi arătau starea de tensiune, chiar dacă el nu ar fi observat-o.

— Sunt parapsihică, spuse ea amărâtă. El de abia se ţinu să nu pufnească a dispreţ. Privirea lui o întâlni pe cea a lui Trammell spunând: „Încă una din ciudatele idei californiene ale locotenentului!” Noaptea

trecută, vineri, conduceam spre casă ieşind de la cinema, continuă ea pe un ton monoton şi egal care nu se diminua. O voce de fumătoare, se gândi el, cu excepţia faptului că era ferm convins că ea nu fuma. Nu era genul vicios. Tocmai părăsisem autostrada când am început să am viziunea unei crime care se-ntâmpla. Viziunile… sunt copleşitoare. Am reuşit să trag pe dreapta.

Se opri, de parcă i-ar fi fost silă să continue, iar Dane o privi strângându-şi mâinile până când acestea rămăseseră fără culoare. Ea respiră adânc.

— Am văzut prin ochii lui, spuse ea încet. S-a urcat pe fereastră.

Dane se încorda, îndreptându-şi atenţia spre faţa ei. Nu trebuia să se uite la Trammell ca să ştie că şi atenţia lui se

ascuţise.

Recitalul continuă pe un ton slab, cadenţat, hipnotic. Ochii îi erau măriţi şi priveau în gol, de parcă se uita în interiorul ei.

— În cameră e întuneric. El aşteaptă până când ea rămâne singură. O aude în bucătărie, vorbindu-i soţului ei. Soţul pleacă. El aşteaptă până ce maşina soţului ajunge în stradă, apoi deschide uşile şi începe să vorbească. Se simte ca vânătorul după pradă. Dar ea este calmă. E în bucătărie, tocmai îşi toarnă o ceaşcă de cafea. Îl aude şi se răsuceşte. Spune „Ansel?” dar apoi îl vede şi deschide gura să ţipe.

El este prea aproape. Deja e peste ea. Îi ţine mâna la gură şi cuţitul la gât.

Marlie Keen se opri din vorbit. Dane se concentra asupra feţei ei. Acum era palidă, observă el, fără culoare, în afara buzelor. Simţi cum i se ridică părul pe ceafă drept reacţie la acea tensiune ciudată pe care ea o folosea atunci când vorbea, de parcă crima s-ar fi întâmplat chiar atunci…

— Continuă, o rugă locotenentul.

Ea se reculese o clipă şi tonul îi fu şi mai plat ca până atunci.

— El o face să-şi scoată cămaşa de noapte. Ea plânge, îl imploră să nu-i facă rău. Lui îi place asta. Vrea ca ea să-l roage. Vrea să o facă să creadă că totul va fi bine dacă va face ce-i va spune el. E mai amuzant aşa, când ea îşi dă seama…

Ea se întrerupse, lăsând propoziţia neterminată. După un alt moment, reluă:

— Foloseşte prezervativ. Ea îi este recunoscătoare pentru asta. Îi mulţumeşte. El este aproape tandru cu ea. Ea începe să se relaxeze, chiar dacă tot mai plânge, fiindcă el nu o bruschează şi crede că va pleca atunci când va termina. El ştie cum gândesc târfele proaste.

Când a terminat, o ajută să se ridice în picioare. O ţine de mână. Se apleacă şi o sărută pe obraz. Ea stă acolo. Simte lama cuţitului. El o taie uşor, destul cât să-i dea de-nţeles ce se va întâmpla, ca să-i vadă privirea panicată, dar tăietura nu va fi aşa de rea, încât să încetinească lupta. Nu ar mai fi amuzant.

Ea intră în panică; ţipă şi încearcă să fugă, iar, furia din el se dezlănţuie. Şi-a ţinut-o în frâu în tot acest timp, jucându-se

cu ea, bucurându-se de teama şi de umilinţa ei, lăsând-o să spere, dar acum gata. Acum poate face treaba pentru care a venit. Asta-i place cel mai mult, teroarea completă pe care o vede în ochii ei, sentimentul de invincibilitate. Poate face ce vrea cu ea. Are putere totală asupra ei şi şi-o arată. El este zeul ei; viaţa sau moartea ei depind de el acum, de decizia lui. Dar va alege moartea, desigur, fiindcă lui asta-i place cel mai mult.

Ea se luptă, dar durerea şi pierderea de sânge au răpus-o. Intră în dormitor şi se prăbuşeşte. El e dezamăgit; a vrut ca lupta să continue. Îl enervează că ea este aşa de slabă. Se apleacă peste gâtul ei ca s-o răpună, dar târfa sare pe el. L-a păcălit. Îl loveşte. A vrut s-o termine repede cu ea, dar acum o să-i arate el, n-ar fi trebuit să-l

păcălească. Furia e ca un balon roşu, fierbinte, care umflă, şi îl umple. O loveşte iar şi iar, până când o oboseşte. Nu, nu e obosit. El e prea puternic ca să fie obosit. E plictisit. S-a terminat prea repede; i-a dat o lecţie. Nu a fost aşa de amuzant cum a sperat el.

Se lăsă tăcerea. După câteva secunde, Dane îşi dădu seama că terminase. Încă stătea rigidă pe scaun cu privirea ţintuită asupra obloanelor.

Locotenentul Bonness păru dezamăgit de lipsa de reacţie a lui Dane şi Trammell.

— Ei? întrebă el nerăbdător.

— Ei, ce? Dane se dezlipi de perete. Furia crescuse încet în el în timp ce ascultase recitalul slab, lipsit de emoţie, dar era o furie rece, controlată. Nu ştia motivul

pentru care ticăloasa venise aici, dar de un lucru era sigur şi nu trebuia să fie cine ştie ce cititor de gânduri ca să-şi dea seama că fusese acolo. Poate chiar ea o ucisese pe doamna Vinick, sau poate nu, dar fusese în casă atunci când se întâmplase. La urma urmei, poate era o complice şi, dacă credea că poate veni aici cu povestea asta gogonată, atrăgând atenţia în timp ce o ştergea, se înşela.

— Ce crezi? se răsti Bonness, iritat că trebuia să întrebe. Dane ridică din umeri.

— O parapsihică? Fii serios, locotenente. Asta este cea mai mare gogoaşă pe care am auzit-o vreodată.

Marlie Keen se foi, desfăcându-şi mâinile ca şi când mişcarea ar fi fost dificilă. La fel de încet se răsuci şi-l privi pe Dane pentru

prima dată. În ciuda furiei lui reci, muşchii stomacului i se contractară drept răspuns. Nu-i de mirare că Bonness a crezut-o! Ochii ei erau adânci, întunecaţi, fantomatici, albaştri ca oceanul, genul de ochi în care un bărbat putea să privească şi să uite ce vorbea. Aveau ceva exotic, altceva decât bogăţia unei culori; ceva mai presus de uman, pe care nu-l putea percepe. Expresia din ei, oricum, era uşor de citit şi Dane ştiu pe dată că nu o copleşise cu farmecul lui.

Ea rămase în picioare cu faţa la el, scrutându-l de parcă erau doi adversari din Vest gata să sară unul asupra celuilalt. Faţa ei se calmase şi îşi revenise în mod curios.

— Ţi-am spus ce s-a întâmplat, spuse ea clar şi deliberat. Poţi crede sau nu; pentru mine e tot aia.

— Ar trebui, replică el la fel de deliberat.

Ea nu întreba de ce, deşi el se opri ca ea să-l întrebe, în schimb ea îşi strâmbă gura într-un zâmbet slab, lipsit de umor.

— Mi-am dat seama doar că am devenit primul suspect. Aşa că de ce să nu economisim timpul tău şi pe al meu spunându-ţi că adresa mea este Hazelwood 2411, iar telefonul 555 – 9909?

— Cunoşti rutina, spuse el cu admiraţie sarcastică. Nu sunt surprins. Făcu un pas mai aproape de ea, destul cât să intre în spaţiul ei şi să o deranjeze. Sau poate că tocmai îmi citeşti gândurile, din moment ce eşti parapsihică. Poate îmi poţi spune ce urmează, doar dacă nu ai nevoie de un balon de cristal ca să-ţi şoptească la ce mă gândesc.

— O, nu-ţi trebuie aşa ceva dacă citeşti gândurile, dar tu nu eşti foarte original. Ea se opri, apoi îi zâmbi din nou. Nu intenţionez să părăsesc oraşul. Ea nu se lăsa şi muşchii stomacului lui se încordară din nou. La prima vedere ea arăta ca o fărâmă, o non-entitate căreia îi era teamă să se facă mai atrăgătoare în vreun fel, dar expresia din ochii ei îi schimbase forţat această opinie. Femeii care îl înfrunta nu-i lipsea încrederea în sine şi nu era niciun pic intimidată de el, chiar dacă era aproape cu un cap mai înalt. Ceva diferit îl frapa. La naiba, îi putea mirosi aroma dulce, plăcută, care nu avea nimic de-a face cu parfumul sau carnea de femeie. Reacţia lui involuntară îl făcu încă şi mai furios.

— Vezi să nu. Vocea lui era joasă şi dură.

Mai vezi ceva în globul tău de cristal, ceva ce ai vrea să-mi spui?

— Desigur, mieună ea, şi brusca licărire din ochii ei îi spuse că dăduse cu bâta-n baltă. Du-te la dracu', detective.

CAPITOLUL 4

— La naiba, Hollister! Bonness se uita la el. Chiar a trebuit să fii aşa de tâmpit? Femeia a venit aici ca să ne ajute, pentru numele lui Dumnezeu! Ne-a spus nişte lucruri uimitoare…

— Ce curu' meu? îl întrerupse Dane, conştient încă de faptul că fierbea pe dinăuntru, deşi pe jumătate era îndreptat către el. Dacă nu a făcut-o ea, atunci era acolo când s-a comis. Ea a făcut-o sau este

complice şi îndrăzneşte să ne vândă povestea asta cu parapsihologia.

— Ştia detalii pe care nimeni, decât un criminal, sau criminali le-ar fi ştiut, zise Trammell dur. La naiba, am mai auzit tâmpeniile astea pe care aşa numiţi parapsihici le descriu în viziunile lor. Am impresia literei C, mimă el. Şi e udă… Da, da, am impresia de umiditate. Cadavrul este lângă o apă.

— Ceea ce dărâmă totul, termină Dane. Ceea ce a descris ea nu era o viziune psihică, ci o imagine concretă. Femeia a fost acolo când s-a întâmplat şi tocmai a ajuns cap de listă.

— Nu se poate să o fi făcut ea, protestă încet Bonness, complet dezamăgit.

— Ar trebui să o verificăm pe tipă, spuse

Trammell. Locotenentul oftă.

— Ştiu că gândiţi că e o idee prostească, dar parapsihicii chiar au fost de folos în nişte cazuri în care m-am implicat.

Dane pufni.

— În ceea ce mă priveşte, un parapsihic este doar un psihotic, o problemă de câteva litere.

— Bine, bine. Bonness încă părea nefericit, dar bătu din palme că terminase. Vedeţi ce puteţi afla despre ea.

Trammell era chiar în spatele lui în timp ce se îndreptau către birourile lor.

— Ce naiba e cu tine? murmură el în spatele lui

Dane.

— Ce vrei să spui? Crezi că ar fi trebuit să mă prefac că o cred?

— Nu, vreau să spun că ţineai în mână o lanternă cât toate zilele şi că erai aproape să o împungi în stomac cu ea, izbucni Trammell.

Dane se răsuci şi îşi privi partenerul, dar nu reuşi să găsească nicio scuză. Nu ştia ce se întâmplase, doar că o fracţiune de secundă că îşi întorsese ochii albaştri spre el. Încă mai era nervos.

— La naiba, nu ştiu.

— Dacă eşti aşa de arţăgos, partenere, o să te arzi prin preajma ei. Fie femeii îi este foarte familiar cuţitul, fie se însoţeşte cu cineva căruia îi este. Nu vreau ca vreo parte a trupului meu să-i trezească interesul.

— Nu te mai îngrijora pentru viaţa mea sexuală, îşi sfătui Dane partenerul. Trebuie să aflăm totul despre Marlie Keen.

Niciodată înainte nu se înfuriase. Marlie era obişnuită cu neîncrederea şi cu derâderea, dar întotdeauna simţise nevoia disperată să-i facă pe oameni să creadă, să-i convingă că îi putea ajuta, că tot ceea ce spunea era adevărat. Simţea că detectivul Hollister nu are nevoie de aşa ceva. Nu dădea doi bani pe ce credea Neanderthal, presupunând că era capabil de o judecată avansată.

Poate simţea asta fiindcă o îngrozise atât de mult să se ducă la poliţie, perfect conştientă de cât de mult i-ar putea distruge viaţa. Poate că pur şi simplu ea se schimbase. Dar când el devenise insultător şi insinuant, ea se înfuriase. În mod sigur nu va sta acolo rugându-l să o creadă. Deja întârziase cu treaba şi deşi vru să se apuce,

se gândi că era mult zgomot pentru nimic. Îşi pusese ordine în secvenţele pe care le văzuse şi nenorocitul ăla spunea că era o prostie.

Cu mişcări smucite înainta prin traficul aglomerat şi” cu un efort de voinţă se calmă înainte să facă vreun accident. Mai avusese de-a face cu ticăloşi de multe ori, înainte. El nu reprezenta ceva nou pentru ea, în afară de faptul că se apropiase mult, ca să o intimideze cu statura lui. Îşi folosise masculinitatea ca pe o armă, ştiind că orice femeie s-ar fi simţit ameninţată de un străin care s-ar fi holbat la ea, în special unul care arăta ca sculptat în lemn şi mânca piroane la micul dejun. În rutina oricărui poliţist bun sau rău, înfăţişarea îl făcea rău. Nimeni nu va aştepta respect sau compătimire de la un

astfel de om.

Ea aproape că intrase în panică atunci când el se mutase aşa de aproape. În mintea ei, putea simţi căldura pe care o genera trupul lui, supraîncălzind spaţiul mic ce rămăsese între ei. Se întrebă furioasă dacă el ar fi procedat aşa dacă ea ar fi fost bărbat; instinctul îi spunea că nu. Asta era o tactică pe care bărbaţii o foloseau doar cu femeile, teroarea atingerii. Ciudat că un gest atât de simplu, de normal, era atât de înspăimântător.

Ea se cutremură. Nu ar fi suportat atingerea lui. Ar fi fugit ca o laşă.

Cum era târziu, fu dificil să găsească; un loc de parcare la banca unde lucra. Trebui să încercuiască de trei ori locul înainte ca un client să elibereze un spaţiu pe care

reuşi să pună mâna înaintea altcuiva. Apoi rămase în maşină timp de câteva secunde, respirând adânc şi încercând să se calmeze cât de cât. Se uita la clădirea băncii, găsind confort în soliditatea ei. Avea o slujbă de contabil plăcută, sigură şi pasionantă. Numerele nu o bombardau cu gânduri şi sentimente, nu cereau nimic de la ea. Calităţile lor nu variau niciodată; un zero era întotdeauna un zero. Tot ce trebuia să facă era să le alinieze în coloane, să ţină socoteala creditelor şi debitelor lor. Numerele erau întotdeauna clare, niciodată zăpăcite ca fiinţele umane.

Şi era bine să: şi ridice moralul, deşi ştia că nu ar fi trebuit. Casa mică pe care o transformase într-un cămin fusese cumpărată când se decisese că dorea să

locuiască în Florida, în partea opusă Washington-ului. Doctorul Ewell ar fi aranjat ca ea să primească un cec lunar, dacă ar fi dorit; ea refuzase, preferând să locuiască singură, fără sistemul de ajutorare al Asociaţiei. Chiar şi acum, dacă avea nevoie de ajutor, trebuia să ridice receptorul şi să-i telefoneze doctorului Ewell. Deşi nu fusese vina lui – a nimănui, de fapt – doctorul Ewell încă se mai considera răspunzător de cele întâmplate cu şase ani în urmă.

Ea oftă. Era plătită cu ora; pentru fiecare minut pierdut i se tăia din salariu. Şi-l scoase pe detectivul Hollister din minte şi ieşi din maşină.

— Hei, păpuşico, ceva interesant? Detectiva Fredericka J Brown, care

răspundea doar la numele de Freddie, îl bătu uşurel pe Dane pe cap când trecu pe lângă scaunul lui. Era o femeie înaltă, atrăgătoare, cu o expresie veselă şi amuzată care te invita să zâmbeşti.

Era dificil, în general, pentru o femeie să fie poliţist şi mai ales detectiv, dar Freddie se obişnuise. Era căsătorită religios cu un antrenor de fotbal la un liceu, o huidumă care arăta ca şi când ar fi fost gata să rupă coastele oricui o supăra pe Freddie. Freddie tindea să-i trateze pe toţi ceilalţi detectivi de parcă erau adolescenţii din echipa soţului ei, cu un uşor flirt şi sentiment matern.

Dane se uită urât la ea.

— Ăsta ar fi trebuit să fie cazul tău. Era weekend-ul nostru liber, la urma urmei.

— Îmi pare rău, spuse ea scurt, zâmbindu-i în semn de salut lui Trammell când acesta îşi ridică privirea de la telefonul pe care-l ţinuse la ureche o zi întreagă.

— Cum ţi-e dintele? întrebă Dane.

— Mai bine. Sunt sătulă de antibiotice şi analgezice. A fost un abces, iar acum am cangrenă.

— Rău. Compătimirea era sinceră.

— Supravieţuiesc eu, dar de când cu pastilele conduce Worley. Worley era partenerul ei. Te putem îndruma sau ajuta cu ceva? Avem şi noi un caz, dar din câte am auzit priveliştea de sâmbătă era ca dintr-un film de groază.

— N-a fost drăguţ. Freddie îl bătu din nou, de data asta pe umăr, şi merse la treburile ei. Dane se întoarse la ale lui.

Munca de detectiv era de cele mai multe ori plicticoasă; presupunea multe convorbiri telefonice, acte sau discuţii cu oamenii între patru ochi. Dane îşi petrecuse ultimele câteva ore implicat în primele două activităţi. De obicei Trammell se ocupa mai bine de treaba asta decât el, fiind mai răbdător, dar de data asta se pusese pe treabă cu hotărâre. Ce i s-a întâmplat lui Nadine Vinick nu ar fi trebuit să i se întâmple nimănui, dar îl enerva faptul că Marlie Keen îşi băgase nasul în afacerea asta.

— Ai dat de ceva? întrebă Trammell, frustrarea simţindu-i-se în voce când puse receptorul jos. Eu nu am rezolvat nimic nici cu furnizorul de pizza, nici cu cei de ia compania de cablu. Toată strada a avut

necazuri cu cablul şi a fost reparat în linie, de pe bloc. Nu a fost necesar să se intre în locuinţe. Şi pizza a fost livrată de o fată de şaisprezece ani. Domnul Vinick este cel care a plătit-o. Gata.

— Nici eu nu am nimic, murmură Dane. Deocamdată.

Marlie Keen nu a fost niciodată arestată, nici măcar pentru o amendă de parcare. Nu se lăsa descurajat. Poate că „Marlie Keen” era un pseudonim. Dacă era aşa, va descoperi el. Oamenii puteau fi urmăriţi prin numărul Societăţii securităţii, cu taxă inversă. Ştia unde lucra şi ce maşină avea. Deja ceruse mai multe lucruri, ca de exemplu convorbirile telefonice pe care le dădea şi le primea; când va termina cu asta, va şti şi ce număr purta la sutien.

Crezu că poate ghici: 34 C. La început ar fi zis că nu purta mai mult de cupa B, dar bluza aceea albă de călugăriţă îl indusese în eroare. Observase o rotunjime plăcută!

La naiba! Trebuia să înceteze să se mai gândească la sex, cel puţin în legătură cu ea. Ori de câte ori îşi amintea acea poveste ciudată, macabră pe care o spusese ea, aproape că se înroşea de furie. Nadine Vinick îndurase iadul înainte să moară, iar Marlie Keen, dacă acesta era numele ei real, încerca să facă un spectacol din asta. Nu ar fi surprins să primească un telefon de la presa locală şi să fie întrebat dacă OPD lucra cu parapsihica pentru a găsi criminalul. Marlie Keen dorea publicitate, pentru cine ştie ce motiv bolnav, iar mişcarea ei următoare va incita mass

media.

Tupeul ei încă îl uimea. Desconsiderase total acea treabă psihică; singurul mod în care ea ar fi avut cum să ştie era să fi fost acolo. Nu ştia dacă asasinul acţionase exact aşa cum spusese ea, dar detaliile fuseseră semnificative. Singurul mod în care ar fi putut şti era să fi avut o legătură cu crima. Criminalul fusese extrem de grijuliu; amprentele nu scoseseră la iveală nicio urmă de material străin. Deci, ea o făcuse de dragul aventurii de a-şi băga nasul în treaba poliţiei, vârându-le detaliile pe gât şi ştiind că nu o vor prinde.

Nu ea mânuise cuţitul; era foarte sigur de asta. Deci criminalul era, de fapt, cineva cunoscut ei, cineva care îi era apropiat. Un frate, poate, sau un prieten. Cineva

îndeajuns de apropiat care să-i împărtăşească şi crima şi tortura. Se gândi la ea în pat cu ticălosul care o măcelărise pe doamna Vinick şi stomacul i se întoarse pe dos.

Ea făcuse o greşeală, pisându-i cu ceea ce ştia. Ea va fi urma care îl va duce la criminal şi nu se va lăsa până nu-l va prinde.

Se ridică şi îşi luă jacheta.

— Să mergem, îi spuse el lui Trammell.

— În vreun loc anume?

— Să discutăm cu vecinii domnişoarei Keen. Află dacă are vreun prieten.

Nu avea. Vecinii din stânga, veniţi din Ohio, erau siguri de asta. Bill şi Lou, aşa cum se prezentaseră, o descriseră pe Marlie ca fiind liniştită, prietenoasă şi întotdeauna oferindu-se să le păstreze corespondenţa şi

ziarele când erau plecaţi la fiica lor din Massillon, să le hrănească pisica. Nu mulţi vecini erau aşa de prietenoşi.

— Aţi observat pe cineva venind şi plecând de la ea?

— Nu am văzut deşi, desigur, nu stăm toată ziua să fi păzim casa. Nu, nu cred că am văzut vreodată vreun musafir pe acolo. Tu ai văzut, Bill?

Bill se scarpină pe obraz.

— Nu cred. Este aproape vecina perfectă. Vorbim mereu când ne vedem, nu are nasul pe sus. E

respectuoasă.

Dane se încruntă când mâzgăli ceva în carnetul mic pe care îl avea orice poliţist.

— Niciun musafir? accentua el. Niciodată?

Lou şi cu Bill se uitară unul la altul şi ridicară din umeri, scuturându-şi capetele.

— Familia? Fraţi, surori? Ei tot dădură din cap.

— Prietene? mormăi el.

— Nu, repetă Lou. Nimeni. Ea are singură grijă de curte, în loc să angajeze vreun băiat de prin vecini. Nu am văzut pe nimeni pe acolo în afară de poştaş.

Pistă închisă. Era de-a dreptul uimit de asta. Se uita la Trammell şi îi văzu încruntarea care îi spuse că şi prietenul lui era la fel de zăpăcit. Bărbaţii puteau fi, singuratici, dar femeile rar se întâmpla să fie. Încercă altă pistă.

— lese des în oraş?

— Nu prea. Vede din când în când câte un film, cred. Nu-mi imaginez că are

probleme. Ei, Bill şi-a rupt un picior acum doi ani şi a stat cu el ori de câte ori eu a trebuit să ies. Lou îl privi. Dane observă că i se adresa doar lui, fără să-l bage în seamă şi pe Trammell.

Îşi închise carneţelul.

— Mulţumesc pentru ajutor. Halal ajutor.

Vecinii din dreapta avuseseră în principiu aceleaşi comentarii de făcut, cu excepţia stăpânei casei care avea doi hamsteri pe un picior şi îi spusese că avea şi altceva de făcut şi că nu se uita la cine venea sau pleca.

Se întoarseră la maşină, se suiră în ea tăcuţi şi se uitară lung la 2411 Hazelwood. Era un bungalow solid, curat, casă tipică acelora construite prin anii ’50, deşi fusese stropită cu vopsea de culoarea nisipului şi

înviorată cu diferitele tuşeuri pe care femeile le adăugau căminului lor, cu bordura făcută în aşa-zisele culori ale îngheţatei. Veranda frontală era decorată cu câteva ferigi şi nişte flori rozalii, toate în ghivece suspendate. Deci ce găsiseră? Că principalul suspect al lor părea să fie o călugăriţă?

— Am mai dat cu capul de un zid, spuse Trammell în cele din urmă.

Dane se uită urât la el, dar nu negă. Se simţea frustrat şi furios, dar dincolo de asta era o anume… Drace, ce se întâmpla cu el? Se simţea uşurat fiindcă un caz de crimă îi dădea dureri de cap şi nu făceau faţă problemei?

— Ea trebuie să fi fost acolo, spuse el. Prea ştia multe. Trammell ridică din umeri.

— Mai există o posibilitate.

— Care?

— Poate că este parapsihică într-adevăr, sugeră el încet.

— Scuteşte-mă.

— Atunci explică tu altfel. Eu nu pot. M-am gândit la asta şi nimic din ceea ce am găsit nu ne-a dat nici cel mai mic indiciu că ar fi fost părtaşă la crimă. Aşa ciudat cum suna, poate că e adevărat.

— Da. Poate că extratereştrii or să aterizeze pe pajiştea Casei Albe.

— Înfruntă situaţia, băiete. Vecina este genul de femeie care trage cu ochiul pe fereastră ori de câte ori vine maşina cu pizza. Dacă Marlie Keen ieşea, sau primea pe cineva la ea, sunt convins că ar fi observat.

— Încă nu i-am investigat pe colegii ei de muncă, cu care prânzeşte.

— Da, îţi spun eu cum va fi. Eu unul ştiu când ni se închid drumurile. CAPITOLUL 5

Ea îl văzu de cum părăsi banca. Era singur în maşina sa, stând acolo, supraveghind-o. Soarele după-amiezei târzii se reflecta în aripile maşinii şi nu o lăsa să-i vadă faţa, dar ştia că era el. Detectivul Dane Hollister. Deşi putu să-i desluşească lăţimea umerilor şi forma capului, îl recunoscu mai degrabă printr-un semn alert de pericol şi un instinct de conservare.

El nu coborî din maşină, nu o strigă. Doar o privea.

Marlie merse către maşina ei, refuzând să reacţioneze în vreun fel la prezenţa lui. Când demară din locul de parcare, el veni

cu maşina în spatele ei.

Rămase acolo, mergând în spatele ei la mustaţă, în timp ce ea se strecura prin traficul aglomerat. Dacă el credea că o va intimida cu jocul lui juvenil se înşela; îşi testase nervii în situaţii mai dificile decât acesta şi ştia că va supravieţui.

Avea treburi, lucruri pe care ar fi trebuit să le facă în weekend, dacă nu ar fi fost copleşită de acele viziuni. Nu lăsă ca prezenţa lui să o oprească din drum; dacă el dorea să vadă cam ce făcea după serviciu, n-avea decât. Se opri la curăţătorie, lăsă câteva haine pătate de ulei şi le ridică pe cele gata spălate. Următorul popas fu la bibliotecă, unde înapoie cărţile. Apoi se duse la băcănia din vecinătate. La fiecare oprire el parca cât se poate de aproape de

ea şi aştepta imperturbabil până când ea termina. Când ieşi afară din băcănie; el o privi cum punea în cărucior patru sacoşe mari. Ea îşi puse piciorul pe cărucior ca acesta să nu o ia la vale în „timp ce deschidea portbagajul.

El coborî din maşină şi fu lângă ea înainte ca zgomotul să o prevină. Ea ridică privirea şi el fu acolo, mare şi mohorât ca o furtună. Ochii îi erau acoperiţi de ochelari de soare negri. Ochelarii de soare o făcuseră întotdeauna să se simtă jenată. Ca şi înainte, prezenţa lui fizică fu ca o rafală de vânt puternică. Trebui să se abţină să nu se dea cu un pas înapoi.

— Ce vrei? întrebă ea rece.

El întinse o mână mare şi ridică fără niciun efort o sacoşă din cărucior şi o puse

în portbagaj.

— Doar te ajut la cumpărături.

— M-am descurcat toată viaţa fără tine, detective, aşa că o voi face şi acum.

— Nicio problemă. Zâmbetul pe care i-l oferi era şi sec şi batjocoritor. El băgă celelalte sacoşe în portbagaj lângă prima. Nu te obosi să-mi mulţumeşti.

Marlie ridică din umeri.

— În regulă. Răsucindu-se, închise uşa şi se sui la volan. Spaţiul de parcare din faţa ei era gol, însemnând că nu trebuia să dea cu spatele; merse în faţă, lăsându-l pe el să pună căruciorul unde voia sau să facă tot ce dorea cu el. Nu avea chef să fie amabilă. Era obosită, deprimată şi furioasă. Mai rău decât atât, era înspăimântată. Nu de detectivul Hollister, aşa neplăcut cum era

el. Temerile ei erau mult mai adânci decât atât.

Îi era frică de monstrul care o măcelărise pe Nadine Vinick. Şi îi era frică de ea însăşi.

Când opri la cel de-al doilea semafor după ce părăsi băcănia, el veni iar în spatele ei. Bărbatul avea un real talent de a se descurca în trafic.

Vederea casei ei nu fu la fel de îmbucurătoare ca de obicei. Era foarte sigură că sanctuarul ei va fi violat de un bărbat uriaş şi supărat, care părea să o fi antipatizat pe loc. Era obişnuită cu scepticismul oamenilor, dar nu cu ostilitatea lor; atitudinea lui o rănise un pic, deşi era surprinsă că simţea astfel. Detectivul Hollister nu însemna nimic pentru ea, aşa

că nu o interesa ce credea despre ea.

Aşa cum se aşteptase, el trase maşina în stradă înainte ca ea să aibă timp să scoată cheia din contact. Ieşi din maşină, îşi scoase ochelarii de soare şi îi vârî în buzunarul de la piept. Indiferent de cât de mult o enervau ochelarii, ea vru deodată ca el să şi-i fi lăsat la ochi, fiindcă ochii lui verzi scăldaţi în soare erau duri şi insistenţi.

— Acum ce mai e? întrebă ea. Sau ai făcut tot drumul ăsta ca să mă ajuţi să-mi cari bagajele de la băcănie?

— Ai spus că te poţi descurca fără ajutorul meu, punctă el. Cred că avem de discutat un pic. Cineva de la uşa alăturată ieşi în stradă. Îşi ridică privirea şi o văzu pe vecina ei Lou stând pe verandă şi uitându-se curioasă la ei. Marlie îi făcu semn cu mâna

şi o salută. Lângă ea, detectivul Hollister îi făcu şi el cu mâna.

— Mă bucur să vă revăd, strigă el.

Marlie îşi reţinu nervii consternată. Bineînţeles că deja îi anchetase pe vecinii ei; nici nu s-ar fi aşteptat să facă altfel. Îi fusese foarte clar în acea dimineaţă că o bănuia.

În ciuda celor spuse, când ea deschise portbagajul, e apucă cele patru sacoşe şi ţinu câte două în fiecare mână.

— După dumneata, spuse el politicos.

Ea ridică din umeri; dacă el voia să-i care bagajele, atunci ea nu avea nimic împotrivă. Descuie uşa din faţă şi o ţinu deschisă pentru el, apoi ea îl urmă înăuntru şi îl direcţionă către bucătărie, unde el lăsă bagajele pe masă.

— Mulţumesc, spuse ea.

— De ce să-mi mulţumeşti acum, dacă înainte tot nu ai făcut-o? Ea îşi înălţă sprâncenele.

— Fiindcă aşa mi-ai spus tu. Ea începu să descarce sacoşele. La ce te gândeşti, detective?

— La crimă.

Împrejurările în care murise Nadine Vinick nu-i făceau plăcere. Îşi încorda trăsăturile feţei în timp ce spuse simplu:

— Şi eu. Ochii ei erau măriţi şi speriaţi.

El se sprijini de dulap, privind-o cu atenţie cum se mişca prin bucătărie, aplecându-se să pună un lucru aici, întinzându-se să pună altul dincolo. Nu scăpă încordarea din privirea ei.

— Se uită de jur-împrejur. Îi plăcea

bucătăria, ceea ce fu un gând nepotrivit; se aşteptase la orice, dar nu la tihna asta plăcută. Propria lui bucătărie era strict utilitară; a lui Trammell era ultimul răcnet, total intimidantă. Bucătăria lui Marlie Keen era reconfortantă. Rânduri de plante în ghivece mici creşteau pe un raft de lângă fereastra de lângă sobă, dând aerului o aromă puternică. Gresia de sub picioarele lui era alb-crem, cu modele albastru şi verde pal. Jaluzelele erau pictate în acelaşi bleu plăcut. Un ventilator alb era aşezat pe masă.

— Ai aflat ceva interesant despre mine azi? întrebă ea, stând tot cu spatele la el, în timp ce aranja cutiile cumpărate pe raft. El nu răspunse şi continuă să o privească. Nu avea chef să o informeze despre progresul

sau regresul lui.

— Lasă-mă să-ţi spun eu, îi zise ea încet. Astăzi ai aflat că nu am fost niciodată arestată, nici măcar pentru o amendă de circulaţie, şi că spre binele vecinilor mei nu mă întâlnesc niciodată cu nimeni. Îmi plătesc datoriile la timp, nu folosesc cărţi de credit, nu am cărţi prelungite la bibliotecă, deşi aş fi avut dacă nu le-aş fi returnat astăzi.

— De ce nu-mi povesteşti din nou despre noaptea de vineri? Tonul lui era ascuţit. Ea îi descrisese în mod clar ziua aceasta, iar lui nu-i plăcuse. Furia pe care o avea în el era sub control, dar nu se ştia cât. Femeia pusese punctul pe i.

Îi văzu umerii tensionaţi.

— Care parte nu ai înţeles-o?

— Aş dori să aud de la capăt.

Ea se răsuci şi deveni la fel de palidă pe cât fusese de dimineaţă, atunci când relatase totul pentru prima dată. Mâinile ei, observă el, erau încleştate în pumni.

— Te deranjează să discuţi despre asta? întrebă el rece. Spera că da. Dacă avea mustrări de conştiinţă, poate că va spune totul. Se mai întâmplase şi înainte, deşi de obicei o anumită prostie şi mândrie duceau la astfel de confesiuni.

— Desigur. Pe tine nu te deranjează să asculţi?

— Să vezi e mai groaznic.

— Ştiu, murmură ea şi timp de o clipă expresia din ochii el fu necontrolată. Era durere în aceşti ochi albaştri, profunzi, şi furie, dar cel mai mult el văzu dezolarea

care îl lovi drept în inimă.

Trebui să-şi încleşteze mâinile ca să nu se ducă să o ia în braţe. Brusc ea păru aşa de fragilă, că putea să leşine oricând. Şi poate că era o actriţă al naibii de bună, îşi reaminti el mohorât, dând la o parte grija nedorită şi necaracteristică lui pentru un suspect.

— Povesteşte-mi despre vineri seara, zise el. Ce ziceai că făceai?

— M-am dus la film la ora nouă.

— Unde?

Ea îi spuse numele cinematografului.

— Ce film ai văzut?

Ea îi povesti şi asta şi apoi zise:

— Ia stai puţin, poate că încă mai am biletul. De obicei îl pun în geantă. Nu am spălat-o de atunci, aşa că trebuie să fie

acolo. Ea ieşi repede din cameră; el nu o urmă dar ascultă intens, urmărindu-i mişcările prin casă ca ea să nu poată dispărea fără ştirea lui, dacă asta intenţiona. Desigur, el îi blocase maşina în şosea şi nu se gândise că ar încerca să fugă. De ce ar dori, când era aşa de sigură că el nu o avea la mână cu nimic? La naiba! ea avea dreptate.

Ea se întoarse într-o clipă şi îi dădu biletul, având grijă să nu-l atingă în timp ce lăsa hârtiuţa să cadă în mâna lui. Apoi se dădu iute câţiva paşi înapoi; el mustăci observând mişcarea. Nu-i putea fi mai clar decât atât că nu dorea să fie prin preajma lui. El verifică biletul din palmă; era scos pe computer, cu numele filmului, data şi ora. Asta dovedea că îşi cumpărase bilet; nu că

văzuse filmul. Nici el nu îl văzuse, aşa că nu o putea verifica.

— La ce oră ai plecat de la film?

— Când s-a terminat. Pe la unsprezece şi jumătate. Marlie stătea tensionată lângă masă.

— Pe ce rută te-ai întors acasă?

Ea îi spuse chiar şi numerele de ieşire.

— Şi unde erai când ai avut aşa-zisa viziune? Buzele ei se strânseră, dar îşi reţinu firea, şi vocea îi sună fermă:

— Aşa cum ţi-am spus de dimineaţă, tocmai abandonasem autostrada. Viziunile sunt întotdeauna foarte… epuizante, aşa că am tras pe dreapta.

— Epuizante? Cum?

— Mi-am pierdut cunoştinţa, zise ea monoton. El îşi înălţă sprâncenele.

— Ţi-ai pierdut cunoştinţa, repetă el, cu un ton aşa de neîncrezător în voce, încât ea arse de dorinţa *să-l* pocnească. Vrei să spui că ai leşinat de stres?

— Nu chiar.

— Dar cum *exact?*

Ea ridică din umeri neajutorată.

— Sunt copleşită de viziuni. Nu pot vedea nimic altceva, nu aud nimic, nu mai ştiu de nimic din jur.

— Înţeleg. Aşa că ai stat în maşină până când viziunea a luat sfârşit, apoi ai condus calmă către casă şi te-ai dus la culcare. Dacă eşti aşa de sigură că eşti parapsihică, domnişoară Keen, de ce ai aşteptat două zile înainte să raportezi poliţiei? De ce nu ne-ai sunat imediat? Am fi putut prinde criminalul în vecinătate sau poate chiar în

casă, dacă ai fi sunat.

Faţa lui Marlie îşi pierdu şi ultima brumă de culoare în faţa acelei voci dure, sarcastice. Nu-i putea explica ce i se întâmplase cu şase ani în urmă, de ce unele detalii o aduseseră la confuzie până când nu mai ştiu dacă era o halucinaţie sau dacă puterea i se reîntorsese. Nu se putea expune în faţa unui astfel de om, nu-şi putea expune psihicul ca el să-i poată vedea toate temerile, vulnerabilităţile. În schimb îşi îndreptă atenţia asupra altui lucru.

— N... nu, se bâlbâi ea, urându-şi instabilitatea din voce. Respira adânc ca să alunge acel iz de slăbiciune. Nu am condus acasă. Un ofiţer de patrulă mi-a observat maşina şi a venit să vadă dacă am necazuri. Nu-mi aduc aminte altceva în afară de

viziune de când am tras maşina până când el mi-a bătut în geam şi m-a scos din ea. Eram cam zdruncinată şi i-am spus că sunt epileptică, că probabil am o criză. El a fost cam bănuitor şi m-a făcut să ies din maşină, dar în cele din urmă mi-a dat drumul şi m-a urmat până acasă, ca să fie sigur că ajung cu bine.

Dane nu se îndepărtă de dulap, dar acum era foarte atent.

— La ce oră era asta?

— Nu ştiu.

— Estimează. Ai părăsit cinematograful la ora unsprezece şi jumătate; cam când a început viziunea?

— Douăsprezece fără douăzeci, fără un sfert. Nu sunt sigură.

— Deci la ce oră ai ajuns acasă? Cât a

durat viziunea?

— Nu ştiu! ţipă ea, îndepărtându-se de el. De abia am ajuns acasă; după aceea am leşinat şi nu am mai ajuns acasă decât duminică dimineaţă.

Dane îi studie spatele rigid. Ar fi trebuit să fie bucuros că o scosese din minţi, dar în schimb simţi nevoia acută să o liniştească.

— Ţinem legătura, zise el brusc şi părăsi camera înainte să răspundă acelei dorinţe.

Drace, ce găsea la ea? El era foarte conştient de statura lui şi, dacă ea s-ar fi uitat, ar fi văzut şi ea. Slavă Domnului, ea părea să se uite oriunde în altă parte, numai la el nu. Auzise de poliţişti care fuseseră atraşi de pericol, dar el nu fusese niciodată unul dintre ei. Ce naiba era cu el?

În timp ce se sui în maşină recunoscu

faptul că nu ar fi trebuit să vină niciodată aici, cel puţin nu fără Trammell. Iniţial stabiliseră o zi, dar el nu se putuse abţine. În schimb o aşteptase în parcarea clădirii la care lucra şi o urmase acasă. Prostească mişcare; dacă ea îl suna pe locotenent şi îi spunea că o hărţuieşte? Locotenentul le dăduse liber să o investigheze, dar Dane ştiu că întrecuse măsura în această după-amiază.

Cel puţin ea îi dăduse ceva interesant de verificat. Dacă ofiţerul de circulaţie o oprise ca să-i verifice maşina, va afla uşor. Avea localizarea şi data şi ştia că era în schimbul trei. Floare la ureche. Se înapoie la birou şi începu să dea telefoane. Îi luă o oră în cap ca să afle numele poliţistului în chestiune, Jim Ewan, un veteran al străzii de şase ani.

Când sună acasă la ofiţerul Ewan nu răspunse nimeni.

Mai aşteptă o oră, îl mai sună pe ofiţerul Ewan de patru ori, dar fără niciun rezultat. Îşi consultă ceasul; era aproape ora opt şi îi era foame. Se gândi că se putea trezi dimineaţa devreme şi îl putea prinde pe ofiţerul Ewan când acesta se întorcea din schimb, dar nu reuşise niciodată să aştepte când dorea ceva. Ce dracu', Ewan îşi va face raportul în mai puţin de trei ore, aşa că Dane se gândi că îşi putea lua ceva de mâncare şi va reveni ca să discute cu ofiţerul. Orice va afla, va avea timp la noapte să se gândească.

Conduse către casă, îşi făcu două sandvişuri şi verifică mesajele, căutând scorurile noii etape de baseball. Era încă

enervat de *Uriaşii* din San Francisco şi dorea să câştige oricine altcineva în afară de ei.

Baseball-ul nu-i putu reţine atenţia şi gândul îi zbură iar la Marlie Keen, la ochii ei profunzi, albaştri, care aruncau mai multe ape. Orice scheme folosea, nu era destul de familiarizată cu ea; devenea vizibil deranjată ori de câte ori discuta despre noaptea de vineri. Nici măcar o actriţă cu premiul *Oscar* nu se putea face albă ca varul, aşa cum se făcuse Marlie în această după-amiază…

Îşi aminti cum tremura din tot trupul şi simţi din nou dorinţa să o strângă pe după umeri, să o ţină la pieptul lui şi să-i spună că totul va fi bine. De ce această protecţie nebunească? Acceptase faptul că instinctul

lui bărbătesc avea, nevoie să protejeze o femeie; el era mai mare şi mai puternic, aşa că de ce să nu se interpună între o femeie şi pericolul care o pândea? De ce să nu o păzească atunci când urca sau cobora scările, fiind întotdeauna gata să o prindă dacă folosea vreunul dintre trucurile femeieşti? De ce n-ar face ceva pentru ea dacă programul îi permitea? Când fusese agent de circulaţie, investigând accidentele de trafic, întâi verificase dacă erau implicaţi copii sau femei, fără ca măcar să se gândească la asta, dar, la naiba, sentimentul de ocrotire nu i se extinsese niciodată la cineva suspect de crimă.

El era un poliţist; ea era o suspectă. Nu-şi putea permite să o atingă în vreun fel, în afară de a-şi face datoria. Lista nu includea

şi alinarea ei.

Dar dorea. Dorea ca naiba. Dorea să o lase să se odihnească pe umărul lui, voia să o mângâie pe obraji, pe gât, să-şi coboare mâna ca să-i pipăie sânii, curbura pântecului, nodul moale dintre pulpe.

Sări în picioare, înjurându-se. O văzuse în acea dimineaţă pentru prima dată şi de atunci se gândise încontinuu la ea. Vechea alchimie îl orbise de data asta.

Verifică ora: zece fără zece minute. Drace, ar putea foarte bine să se ducă în staţie şi să-l aştepte pe ofiţerul Ewan. Cel puţin blestemata de uzanţă îl va ţine ocupat. Patrulă prin cameră pentru un timp, apoi luă cheile maşinii şi porni la treabă.

Aşa cum sperase, ofiţerul Ewan ieşise devreme, aşa cum făceau cei mai mulţi

poliţişti, ca să aibă timp să-şi schimbe hainele şi să-şi bea cafeaua, un fel de rutină înainte să înceapă serviciul. Jim Ewan era potrivit cam în toate privinţele: înălţimea medie, greutate medie, trăsături potrivite. Ochii lui, deşi erau ochi ageri, cinici, de poliţist, erau ochii cuiva obişnuit să vadă totul şi să se aştepte la orice.

Îşi amintea incidentul de vineri seara foarte clar.

— A fost un pic cam ciudat, zise el, gândindu-se. Ea stătea acolo, ca o statuie. Avea ochii larg deschişi, ficşi; la început am crezut că am un cadavru. Am aprins lanterna, dar nu am observat nimic suspect la maşină şi am văzut că respira. Am bătut în fereastră cu lanterna, dar i-a trebuit ceva timp să-şi revină.

Dane simţi un fior pe şira spinării.

— A leşinat, poate?

Ofiţerul Ewan ridică din umeri.

— Toţi oamenii pe care i-am văzut cu ochii ficşi erau fie nebuni, fie ţepeni. Ochii sunt închişi doar când este un leşin.

— Şi atunci ce s-a întâmplat?

— Se pare că într-adevăr era confuză şi la început a părut speriată. Se mişca greu, precum cineva care ieşea dintr-o anestezie. Dar apoi a reuşit să coboare geamul şi să-mi spună că este epileptică, că a avut probabil o cădere. Am rugat-o să coboare şi s-a supus. Tremura din tot corpul. Nu am mirosit nici urmă de alcool şi nu părea să fie drogată; am verificat numărul maşinii şi mi s-a spus că este în regulă, că nu există niciun motiv pentru care să o reţinem. Aşa

cum am spus, părea zdruncinată rău şi am condus-o acasă, ca să fiu sigur că totul este în regulă.

— Când a fost asta? întrebă Dane.

— Să vedem. Îmi pot verifica raportul din acea noapte şi îţi pot spune ora exactă, dacă doreşti, dar cred că a fost la puţin timp după miezul nopţii, poate pe la unu fără un sfert.

— Mulţumesc, spuse Dane. M-ai ajutat foarte mult.

— Cu plăcere.

Conduse înapoi spre casă, rumegând tot ce-i spusese ofiţerul Ewan. Îi dăduse foarte multe informaţii pentru o întâlnire aşa de scurtă.

Un lucru este cert şi anume că Marlie Keen fusese în partea opusă a oraşului faţă

de reşedinţa lui Nadine Vinick când aceasta fusese ucisă.

Observaţiile ofiţerului Ewan verificaseră ceea ce îi povestise Marlie despre viziunile ei.

Deci acum ce avem? Logic, nu o mai putea considera suspectă şi se uşura oarecum. Nu fusese acolo; avea alibi. Nu avea nicio legătură cu crima… în afară de cuvinte. Ea văzuse crima întâmplându-se. Nu avea cum altfel. Dar cum?

Ştia ea ceva, ceva ce nu-i spusese lui. Ceva ce îi făcea acele cearcăne sub ochi. Va afla el ce îi ascundea, va afla exact ce legătură avea ea cu crima. Singura alternativă era aceea că era cu adevărat parapsihică, iar el nu înghiţea asta. Nu încă. Poate că va crede, dar… mai încolo.

CAPITOLUL 6

Simţi cum furia îl năpădea când femeia se îndepărtă, dar şi-o controla, aşa cum controla totul. Acum nu era timpul să-şi arate furia; nu ar fi fost adecvat. Se uită ia plângerea pe care o completase femeia şi zâmbi citindu-i numele: Jacqueline Sheets, 3311, Cypress Terrace. Garanţia retribuirii îi dădu o oarecare linişte. Apoi, având grijă ca trupul lui să blocheze vederea lui Annette ca ea să nu poată vedea ce face el, strecură formularul de reclamaţie în buzunar ca să se uite la el mai târziu. Doar un prost l-ar fi lăsat la vedere, poate vreun uituc, iar Carroll Janes nu se considera un prost: Dimpotrivă, se putea spune. Se

mândrea cum avea grijă de fiecare detaliu.

— Nu ştiu cum puteţi fi atât de calm când unii oameni vă vorbesc aşa, domnule Janes, spuse Annette în spatele lui. Îmi vine să-i pocnesc în mutră.

El avea o expresie perfect calmă.

— O, într-o zi o s-o primească, spuse el. Îi plăcea de Annette; trebuia să fie de acord cu lucrurile pe care le făcea el şi adeseori îl compătimea când i se întâmpla ceva neplăcut. Cei mai mulţi oameni erau amabili, în general, dar erau câţiva care meritau o lecţie. Annette, oricum, era neobişnuit de politicoasă, spunându-i „domnule”, îi aprecia intuiţia. Era o femeie de casă, scundă, brunetă şi sinceră, dar, în general, amabilă. Nu-l irita aşa de mult precum celelalte femei, cu aerele lor

prosteşti.

Carroll Janes luă o poziţie cazonă. Se gândise adesea că ar fi fost perfect pentru militărie, în calitate de ofiţer, bineînţeles. Ar fi putut deveni cel mai bun din clasa lui de la Academie; era obligatoriu să fii potrivit, iar cei ce nu erau, erau daţi afară. Aşa se menţinea superioritatea. Nici nu se gândea să se înroleze în armată ca un om obişnuit; refuzase şi ROTC şi OCS ca fiind inferioare Academiei. În loc de cariera militară strălucită pe care ar fi trebuit să o aibă, se ţinea morţiş de slujba asta degradantă de a se ocupa de reclamaţiile cumpărătorilor dintr-un magazin de mâna a doua, dar asta nu însemna că nu ţinea morţiş la standardul lui personal.

Avea cam un metru şaizeci, dar statura îl

arăta mai înalt decât era de fapt. În general era considerat un bărbat bine, se gândi el; în formă, mulţumită vizitelor la centrul de gimnastică; păr blond, ondulat, trăsături armonioase, îi plăcea să se îmbrace bine şi era meticulos în treaba asta. Atenţia asupra detaliului stătea între succes şi eşec. Nu uita niciodată acest lucru.

Se întrebă oare ce vă spune Annette dacă va descoperi puterea lui de a-şi menţine controlul până ce totul va fi uitat. Dar nimeni nu-l bănuia şi Annette cel mai puţin dintre toţi. Faptul că-i prostise pe toţi îi dădu o satisfacţie imensă; poliţiştii erau aşa de proşti, aşa de inferiori!

Va avea destulă răbdare până când Annette îşi va lua pauza de prânz, apoi va verifica pe computer dacă Jacqueline Sheets

avea vreun cont la magazin; spre încântarea lui, avea. Îi era întotdeauna mult mai uşor atunci când avea acces la informaţie. Oricum, nu îl interesa creditul ei. Informaţia despre creditul fiecărui client era sus, în colţul filei, şi fila mai includea numele soţului şi ocupaţia. Jacqueline Sheets era divorţată. El îşi linse buzele. Ce păcat, nu ştiuse cum să menţină relaţia.

Desigur, asta nu însemna că locuia singură. Putea să aibă copii sau să locuiască împreună cu un prieten, sau cu o colegă lesbiană. Putea să stea cu mama ei. Oricare dintre aceste scenarii îi va face ţinta mai dificilă, dar nu imposibilă. Aproape că spera ca un asemenea incident să aibă ioc, fiindcă era un adevărat test pentru nervii şi inteligenţa lui. Era destul de neobişnuit să

aibă o agresiune una după alta; era un pic curios să vadă dacă va fi mai abil, ca un atlet care îşi intensifica antrenamentele, sau dacă reversul va fi adevărat. Spera să fie încă şi mai puternic şi mai iute, să aibă mintea mai clară, energie mai mare.

Când părăsi munca deja putea simţi anticipaţia în el. Îşi ignora senzaţia de plăcere şi urma rutina, „fiindcă, desigur, nu-şi putea permite să se încordeze acum; nu era momentul. Plăcerea îi va fi mult mai mare fiindcă aşteptase, odată ce va trece la acţiune. Conduse către apartamentul lui, citi ziarul şi vârî în cuptor o cină frugală. În timp ce mâncarea se încălzea, el aşează masa; totul era la locul lui pe masă: farfuria, şerveţelul. Nu trebuia să renunţe la standarde doar fiindcă trăia singur.

Doar după ce se întunecă complet afară îşi permise să scoată harta oraşului Orlando şi să localizeze Cypress Terrace, marcând drumul de la apartamentul lui cu o carioca galben-fosforescentă. Era mai aproape decât se aşteptase, cam la un sfert de oră cu maşina. Convenabil.

Apoi conduse lejer, fără să se grăbească, bucurându-se de vremea blândă de primăvară. Această primă recunoaştere era ceva mai mult decât o plimbare, voia să repereze casa şi să şi-o fixeze în minte. De asemenea îşi va mai nota câteva detalii, ca, de exemplu, cât de aproape erau celelalte case, dacă erau mulţi câini prin vecinătate şi câţi copii. Dacă exista vreun gard atunci câte maşini erau parcate în şosea, sau dacă era vreun garaj. Detalii. Mai târziu va afla

mai multe lucruri, mult mai multe, descoperind ceva cu fiecare excursie, până la recunoaşterea finală, când va intra în casă şi va vedea camerele. Atunci va lăsa plăcerea să-l năpădească, fiindcă era ceva delicios în a hoinări prin casa ei atunci când ea nu era acasă, în a-i atinge lucrurile, a se uita în dulapuri şi în dulăpiorul de la baie. Va fi în interiorul ei, iar ea nici nu va şti. Va lipsi doar finalul.

Trecu de Cypress Terrace 3311; avea un spaţiu în gust pe post de garaj şi înăuntru era parcat un *Pontiac*. Nu mai erau şi alte maşini, biciclete sau skateboard-uri, nimic care să indice vreo urmă de copil. În casă era doar o lumină aprinsă, indicând fie că era doar o persoană acolo, fie că toată lumea era strânsă într-o cameră. De obicei

era prima variantă.

El dădu ocol blocului şi conduse a doua oară; făcu de două ori aceeaşi excursie. Dacă se uita cineva, ceea ce era posibil, a doua trecere va fi atribuită cuiva rătăcit, în timp ce o a treia tură ar stârni bănuieli. A doua oară observă gardul care pornea din partea stângă a casei, până la şopron. Bun. Gardul era o chestie bună. Latura dreaptă era mai deschisă decât i-ar fi plăcut lui, dar situaţia era foarte propice. Foarte propice, într-adevăr. Totul era cum trebuia.

Marlie stătuse ghemuită pe canapea, citind o carte care era prea puţin interesantă şi începu să se relaxeze. Simţise o încordare ciudată toată ziua, întrebându-se dacă detectivul Hollister o va aştepta în parcare când ea va pleca de la slujbă, aşa

cum făcuse cu o zi înainte. Nu era sigură că mai putea face faţă şi altor confruntări cu el, dar în acelaşi timp se simţi un pic dezamăgită când se uită în jur şi văzu că el nu era acolo. Era ca şi când se aşteptase să-i cadă pantoful şi totuşi nimic nu se întâmplase.

Se sprijini de perna canapelei şi închise ochii. Îşi imagina faţa lui: trăsăturile dure, nasul spart, lumina verde a acelor ochi profunzi. Nimic sofisticat pe faţa lui; chiar dacă trăsăturile i-ar fi fost mai armonioase, expresia din acei ochi îl va deosebi de toţi ceilalţi. Erau ochii pătrunzători ai unui supraveghetor, care pândea întotdeauna. Se gândi că oamenii din Orlando erau fericiţi că el era de partea legii, făcându-i pe criminali să-şi plângă de milă. Acum forţei

lui naturale i se adăuga privirea pe care o aveau toţi poliţiştii: acel cinism clar, acea distanţă rece, zidul legii care” se ridica între ei şi cei pe care îi servea.

Cunoscuse numeroşi poliţişti, văzuse o mulţime. Poliţiştii se relaxau numai între cei ca ei, cu cei ce aveau anumite lucruri în comun, care aveau aceeaşi ocupaţie. Niciunul dintre ei nu se ducea acasă ca să-i povestească soţiei despre grozăviile pe care le văzuse. Ce subiect grozav ar fi avut la cină! Rata divorţului în rândurile poliţiştilor era ridicată. Stresul era inimaginabil.

Poliţiştii nu ştiau niciodată cum să se poarte cu ea. La început, desigur, toţi credeau că este o glumă. După ce ea le dovedea adevărul, deveneau cu toţii jenaţi prin preajma ei, fiindcă viziunea şi psihicul

îi includeau. Doar un poliţist îl înţelegea pe un altul. Asta era clar. Dar ea le putea simţi emoţiile, furia şi dezgustul. Ei nu puteau ridica acel zid în faţa ei şi se simţeau vulnerabili.

Apoi, în urmă cu şase ani, trebuise să înveţe cum să citească emoţiile oamenilor aşa cum făceau toţi ceilalţi, observând subtilul limbaj al trupului şi al tonalităţii vocii, citindu-le expresia. Fusese ca un copil care învăţa să vorbească, fiindcă niciodată înainte nu fusese necesar să se bazeze pe imagini vizuale. Un timp nu voise să înveţe, tot ce dorea era să fie lăsată în pace. Dar izolarea totală nu era normală; chiar şi călugării se însoţesc cu animalele. Instinctiv, odată ce se afla în siguranţă, începu să privească oamenii şi să le citească

expresia. Gura i se strâmba de umor sec. Îi era greu să-l citească pe detectivul Hollister. Poate fiindcă era atât de profund. O făcea să se simtă prost, uitându-se la ea în felul lui, fixând-o când încerca să-şi amintească un anumit lucru.

Nu-i era frică de el; oricât de mult ar încerca, nu va putea face vreo legătură între ea şi Nadine Vinick, fiindcă nu exista niciuna. Nu putea găsi o dovadă care nu exista. Încordarea pe care o simţea…

Marlie îngheţă, deschise ochii larg şi privi în gol în timp ce mental cerceta sentimentul care o invada. Nu era o viziune sau altceva atât de copleşitor. Dar simţi o nenorocire vagă, o ameninţare.

Sări brusc în picioare şi începu să patruleze prin casă încercând să-şi

ordoneze gândurile. Ce se întâmpla? Oare puterea i se întorcea sau experimenta o reacţie normală după atâta stres?

Se gândea la Hollister şi deodată se simţi neliniştită şi ameninţată. Destul de uşor de înţeles acest lucru, dacă Hollister era sursa ameninţării. Cei mai mulţi oameni ar crede astfel, dar Marlie analiza sentimentul din nou şi nu găsi niciun motiv pentru care să se teamă de Hollister.

Răul o învăluia, intensificându-se. Marlie tresări brusc. Ceva se întâmpla. Doamne, ceva se întâmpla! Ce? Avea legătură cu Hollister? Oare el era în pericol?

Ea se opri cu pumnii încleştaţi. Poate că ar trebui să-l sune, să vadă dacă avea dreptate. Dar ce să-i spună? Nimic. Nu trebuia să-i spună nimic. Dacă el va

răspunde la telefon, atunci va fi clar că este în regulă. Va închide.

Trucuri copilăreşti. Această ameninţare uniformă era sâcâitoare. Ea năduşi, sfâşiată de indecizie şi deodată vechile instincte se întoarseră. Zăpăcită, îl căută cu mintea pe Hollister, încercând să alunge norul de rău. Era ca şi când ar fi bâjbâit în beznă; nu se putea concentra.

Gemând, se aruncă la loc pe canapea. Ce aştepta? Nu fusese în stare să facă asta timp de şase ani şi nici chiar înainte nu fusese uşor. Doar fiindcă avusese o viziune slabă şi simţise acest pericol vag se gândise că puterile de odinioară i se vor întoarce? Spera că nu, fir-ar să fie! Dar acum avea nevoie de ele, avea nevoie să-şi calmeze panica pe care o simţea.

Dar dacă era inconştientă – înlătură cuvântul *mort* înainte ca acesta să se formeze – atunci nu va fi în stare să perceapă semnalele lui mentale. Simţindu-se mai înnebunită, îşi formă imaginea partenerului lui, Alex Trammell. Nu-i dăduse multă atenţie, dar îl observase îndeajuns de bine cât să-i repereze trăsăturile. Închise ochii, concentrându-se, auzindu-şi respiraţia precipitată în timp ce încerca să găsească o anume persoană. *Gândeşte!* îşi comandă ea sever. Degeaba. Nimic.

Înjurând în gând, înhaţă cartea de telefon şi îşi trecu degetul peste „H” până când găsi Hollister. De ce naiba erau aşa de mulţi? A, uite-l. Dane Hollister. Ridică receptorul şi formă numărul înainte să se

răzgândească.

Şi brusc ştiu că avea dreptate.

Nu mai era ca înainte. Nu intrase pe unda emoţiilor lui; nu exista niciun baraj mental. Doar ştiu. Avu imaginea lui mentală stând cu bustul şi cu tălpile goale în faţa televizorului, privind un meci de baseball şi bând o bere. Murmură o înjurătură când înşfacă receptorul.

— Mda.

Marlie tresări. Cuvântul îi suna în minte exact aşa cum îşi imaginase.

— A... în... Mă scuzaţi, se bâlbâi ea şi puse receptorul la loc cu zgomot. Se uită lung la telefon, aşa de uimită, încât nu ştiu ce să facă. Auzise mai multe zgomote de baseball.

Dane ridică din umeri vizibil iritat şi

închise receptorul. Pierduse un but din joc exact când îşi întorsese ochii către televizor. Se aşează din nou mormăind, cu picioarele goale proptite pe măsuţa de cafea şi le încrucişa peste glezne. Asta era cea mai confortabilă poziţie: fără cămaşă, fără pantofi, ţinând în mână berea atât de rece, încât îi tremura buza de poftă să bea din ea.

Interlocutorul era o femeie. Ştiu asta din instinct, deşi avea o voce neobişnuită şi răguşită. O voce de fumător.

Se gândi la Marlie Keen. Vocea ei era un pic dură; doar auzind-o simţea emoţii. Se uită în mod reflex în poală. Bingo!

Se întinse după telefon.

— Ai sunat? întrebă el dur, după ce sună la Informaţiile locale.

— A… da. Îmi pare rău.

— Ai avut vreun motiv?

O putea auzi respirând pe linie, repede şi precipitat. Ceva o neliniştise.

— Am fost îngrijorată, recunoscu ea în final.

— Îngrijorată? De ce?

— Credeam că ai putea fi într-un bucluc. Am greşit, iartă-mă, spuse ea din nou.

— Ai greşit, repetă el, cu neîncredere exagerată. Ce să zic…

Ea trânti receptorul în furcă. El începu să apese butonul care forma din nou, dar în schimb închise. În loc să fie sarcastic ar fi trebuit să încerce să afle mai multe despre neliniştea ei; poate că Nadine Vinick îi sâcâia conştiinţa. Poate că fusese cât pe ce să i se mărturisească; ofiţerul Ewan o absolvise de vină, dar ea încă nu ştia asta,

iar el era sigur că îi cunoştea pe criminali. Acum, din cauza urii lui mari, dăduse cu piciorul la şansa de a afla şi era foarte sigur că ea nu-i va mai vorbi.

Apoi îşi dădu seama că niciunul din ei nu se identificase. Ea ştiuse cine era el, aşa cum şi el ştiuse cine era ea.

Şi ea avusese dreptate într-o privinţă afurisită. El *era* în pericol. Se uită din nou în poală. Unul mare.

Tentaţia îi dădu târcoale. Azvârli berea pe masă aşa de tare, încât sări din cutie. Apoi, înjurându-şi propria prostie, ridică receptorul şi formă din nou.

— Ce e? se răsti ea răspunzând înainte ca telefonul să sune complet.

— Ce se întâmplă? Vorbeşte-mi.

— Ce ai vrea să-ţi spun? întrebă ea

dulce.

— Despre adevăratul motiv pentru care ai sunat.

— Ţi-am spus. Am crezut că s-a întâmplat ceva.

— De unde ideea asta? Pe cât de mult încerca, nu-şi putu ascunde scepticismul din voce. Ea respira adânc, greu.

— Uite. Am un sentiment de nelinişte în ce te priveşte şi am fost îngrijorată. Am greşit.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la mine?

Tăcere. El aştepta, dar ea nu spuse nimic. Fu o tăcere completă, nu-i mai auzi nici măcar respiraţia.

— Ţi-e bine? întrebă el ascuţit. Marlie? Tăcere. Hai, iubito, vorbeşte-mi sau vin acolo.

— Nu! Vocea ei suna strangulată. Nu... nu veni aici.

— Eşti bine?

— Da. Da, sunt bine. Doar că... mă gândeam la altceva.

— La ce?

— Poate că nu are legătură cu tine. Poate că are cu altcineva. O să mă gândesc la asta.

— Nu închide, o ameninţă el. La naiba, Marlie, nu închide... fir-ar să fie! Tonul îi bâzâi în ureche. Se va duce acolo, va verifica...

Şi va afla ce? Se îndoia în mod sincer că ea îi va deschide uşa. Nici nu avea motiv să se ducă, fiindcă ofiţerul Ewan o apărase. Asta îl chinuise toată ziua; până nu va apărea altceva nu avea rost să discute cu

ea. Şi părea din ce în ce mai greu să rezolve crima lui Nadine Vinick. Îl enerva faptul că acest caz părea să fie învăluit în mister, de parcă un străin îl ucisese pe alt străin, genul de crimă care era aproape irezolvabilă. Doamna Vinick merita mai mult decât asta.

Şi nu voia să o mai vadă pe Marlie Keen vreodată. Dacă era implicată în acest caz va accepta asta în mod oficial şi va trebui să aranjeze altceva. Nu-i plăcea ce simţea, dar sentimentul era prea puternic ca să-l ignore.

Marlie patrula prin casă, ştergându-şi lacrimile. Naiba să te ia, Hollister! O înfuriase aşa de tare, încât i-ar fi tras bucuroasă una să fi fost acolo. Dar Hollister era cea mai neînsemnată dintre problemele

ei. Puterea îi revenea complet poate un pic mai alterată decât înainte. Poate că era ceva mai clarvăzătoare. Cum altcumva ar fi putut şti că Hollister se uita la meciul de baseball? Cum i-ar fi putut anticipa răspunsul? Asta nu i se mai întâmplase.

Se gândea la el, fără voia ei, dar existase în mintea ei atunci când fusese năpădită de acel sentiment de nelinişte. Se gândise automat că era în legătură cu el, dar nu fusese; el fusese atât de persistent în gândul ei, încât nu se gândise că ambele senzaţii nu aveau legătură. Asta însemna:

Unu – că puterile ei extrasenzoriale reveneau. Nu le dorea, dar ele existau şi trebuia să se descurce.

Doi – că detectivul Hollister începea să devină o complicaţie. Deja era.

O înfuria mai rău decât oricine altcineva şi o făcea fără măcar să încerce. Era un mare Neanderthal, sarcastic şi sceptic, şi îi putea simţi furia. Era atât de profundă această senzaţie, încât aproape că îşi înăbuşea impulsul de a-şi ascunde faţa ori de câte ori îl vedea. Dogorea de masculinitatea care o făcea să se holbeze atunci când îl privea. Marlie ştia că nu avea prea mare experienţă în privinţa bărbaţilor, dar asta nu însemna că era proastă. Reacţiile ei când îl vedea erau prea intense, ieşite din comun! Ultimul lucru de care avea nevoie acum era atracţia sexuală. Gemând, îşi dădu seama că Hollister simţea aceeaşi atracţie. Îi spusese „iubito”. Probabil că îl reţinea doar faptul că o bănuia şi asta nu putea dura în absenţa dovezii. Bărbaţii că el

nu ezitau când doreau o femeie; odată ce el va recunoaşte că ea nu avusese de a face cu crima lui Nadine Vinick, ea va trebui să se păzească.

Ceea ce-i aduse problema numărul trei, cea care o zăpăcea: răul pe care-l simţise, care o neliniştise avea aceeaşi… textură sau personalitate cu acela pe care îl simţise în noaptea când Nadine Vinick fusese omorâtă. Era acelaşi bărbat. Încă era acolo şi mârşăvia lui se canaliza asupra altcuiva. Încă nu se formase, ea prinsese doar un ecou al ei, dar va acţiona din nou şi ea spera că poliţia îl va prinde în timp util.

Nu avea nimic. Nicio figură, niciun nume. În cele din urmă ea va fi în stare să se concentreze asupra lui, să stea cu el şi el va face vreo greşeală prin care să-şi divulge

identitatea.

Ea va trebui să lucreze cu poliţia, deci cu Hollister. Nu se îndoia că va fi jenant, dificil, dar nu avea de ales.

Se prinsese în asta şi nu putea să iasă.

CAPITOLUL 7

Marlie tocmai se îmbrăcase în dimineaţa următoare când bătaia puternică în uşă o făcu să tresară, apoi să se încrunte alarmată. Nu se îndoia de cine bătea în uşa ei la şapte şi jumătate dimineaţa şi nu-i trebuiră cine ştie ce puteri ca să afle.

Cel mai bine era să îl înfrunte, deşi nu dorea să-i arate că reacţionează în vreun fel când îl vede. El îi va vedea furia ca pe o slăbiciune şi aşa să-i ajute Dumnezeu dacă îi

va arăta vreun fel atracţia pe care o simţea faţă de el.

Nu-l va invita înăuntru. Trebuia să se ducă la lucru şi nu intenţiona să-l lase să o facă să întârzie. Îşi luă geanta şi cheile maşinii în mână în timp ce mărşălui către uşa de la intrare. Când o deschise, el stătea aproape în faţa ei, cu un braţ musculos rezemat de uşă şi cu celălalt ridicat ca să mai bată încă o dată. Apropierea trupului lui o făcu să-şi ţină respiraţia, o reacţie pe care şi-o ascunse dându-se un pas înapoi şi închizând uşa după ea. Din nefericire el nu se mişca din loc şi ea se pomeni lângă el, lângă muşchii şi căldura lui. Practic se afla în braţele lui; el trebuia doar să întindă mâna şi să o prindă.

Mohorâtă, se concentra să închidă uşa,

încercând să ignore situaţia. Scurta privire pe care i-o aruncase îi spunea că nu era în apele lui în această dimineaţă, dar acum simţi o dorinţă acută sub iritarea lui. Era ca un armăsar în călduri.

Imaginea mentală fu atât de rea, încât inima începu să-i bată cu putere. Stând cu spatele la el, ea încuie lacătul conştientă că el se lipea aproape de fesele ei.

Ea rămase nemişcată, îngheţată de indecizie. Dacă se mişca se va freca de el; dacă nu se mişca, el o putea lua ca pe o invitaţie. Închise ochii în faţa tentaţiei de a se întoarce şi de a-l privi, permiţându-i în tăcere accesul. Doar ideea că nu va merge o făcu să dea înapoi.

Îşi forţă vocea.

— Ce vrei, detective? Mai bine şi-ar fi

muşcat limba. Proastă alegere a cuvintelor, având în vedere situaţia. Era evident ce dorea, din moment ce o tot sâcâia cu erecţia lui.

Timp de două secunde el nu răspunse. Ea îi simţi pieptul ridicându-se în timp ce inspira; atunci, ea se dădu înapoi un pas.

— Nu sunt aici în calitate de detectiv. Am venit doar să văd ce faci.

Tensiunea sexuală se uşura odată cu distanţa dintre ei, făcând-o să se simtă ca eliberată din cătuşe. Uşurarea îi luă greutatea de pe inimă, reacţie pe care o întâmpină cu plăcere.

— Sunt bine, spuse ea rapid şi coborî treptele înainte ca el să o poată opri. 0, la naiba. Maşina lui o bloca pe a ei în şosea. Se opri, din nou sigură pe sine înainte să-şi

întoarcă faţa către el.

— Trebuie să plec sau voi întârzia la lucru. El îşi privi ceasul de mână.

— E la un sfert de oră de aici. Ai timp berechet.

— Trebuie să plec devreme, în caz de ceva. Explicaţia nu-l satisfăcu. Ochii lui mărginiţi de gene grele o ţintuiră.

— Te-a speriat ceva azi-noapte?

— Nu eram speriată.

— Nu ţine cu mine.

— Nu eram speriată, repetă ea, de data asta printre dinţi. Încăpăţânarea lui deja o călca pe nervi. Trebuia să scape de el, acum.

— Sigur că erai. Şi eşti şi acum. Privirea lui o măsură din nou. Deşi nu din aceleaşi motive, zise el încet. De data asta pleoapele

lui se ridicară şi îi văzu privirea masculină strălucindu-i în ochi.

Marlie se îmbăţoşă, cuprinsă de un fior rece. Putea el să nu fie parapsihic, dar instinctele masculine îi erau acute. Va fi mult mai greu să scape de el decât şi-a imaginat, fiindcă el simţise răspunsul pe care ea nu-l putea masca. Coborî treptele după ea, iar ea se retrase către maşină iute. Deschise uşa şi se urcă, folosind-o ca baricadă împotriva lui.

El o privi prin uşa întredeschisă, de data asta intens.

— Calmează-te, murmură el. Nu intra în panică.

Ea îl privi agitată până la refuz. Dacă el nu pleca, cât de curând îşi va pierde controlul şi va spune lucruri pe care le va

regreta. Se sprijini de uşă şi vârfurile degetelor i se albiră.

— Mişcă-ţi maşina, detective. Şi nu mai veni la casa mea fără motiv.

Bună treabă, Hollister. Dane se simţi violent în timp ce se înjura. Privi de jur-împrejurul biroului său, ignorând zgomotul vocilor şi telefoanelor. Era verde de frustrare, atât sexuală cât şi profesională. Nu era nicio urmă în cazul Vinick, nicio dovadă. Investigaţia nu ducea nicăieri şi se părea că interesul lui pentru Marlie Keen ducea în aceeaşi direcţie.

La ce altceva se aşteptase? Ca ea să nu-i simtă erecţia în fundul ei? Era de mirare că nu începuse să ţipe.

Ar fi trebuit ca el să se dea înapoi imediat când ea ieşise din casă, dar nu o

făcuse. Prima atingere întâmplătoare a trupurilor lor îl îngheţase în loc şi toate simţurile lui se concentraseră asupra contactului. Se simţea aşa de bine, încât nu fusese în stare să îndure, dar în acelaşi timp nu fusese îndeajuns. Voise mai mult. Voise să o dezbrace, să o pătrundă. Voise să-i simtă picioarele încleştate de coapsele lui, voia să o simtă tremurând sub el. Voia să o domine, să-i înfrângă rezistenţa, să-i supună voinţa în aşa fel, încât să o ia oricând doreşte... şi dorea să o ocrotească de oricine şi de orice. Nu fusese în stare să se odihnească toată noaptea, aproape sigur că o speriase, dar total convins că ea nu-i va primi cu bucurie îngrijorarea dacă o va suna din nou. Când se făcu dimineaţă nu mai putu să reziste. Se convinsese că avusese

dreptate.

Deci ce făcuse? O îndepărtase mai rău. Procedase greşit cu ea de la bun început şi încă nu avea idee despre cum trebuia să se poarte. Ofiţerul Ewan clarificase lucrurile. Ea nu fusese la scena crimei lui Nadine Vinick, dar ea evident ştia ceva despre asta şi venise la poliţie. În concluzie, ce era ea, suspect sau martor? Logica spunea că prima, un instinct spunea cea de-a doua, şi lui puţin îi păsa.

— Eşti într-o stare jalnică, îi zise Trammell leneş, venind tiptil spre scaunul lui şi privind expresia lui Daniel.

El mormăi. Nu nega asta.

— Ai mai vorbit cu Marlie în ultimul timp? Enervat, Dane îi aruncă o privire.

— În dimineaţa asta, spuse el scurt.

— Şi?

— Şi nimic.

— Nimic? Atunci de ce ai sunat-o?

— Nu am sunat-o. Obosit, Dane răsuci un creion. M-am dus până la ea.

— O, nu. Ai secrete faţă de partenerul tău, da?

— Nu am secrete.

— Atunci de ce te-ai dus acolo?

Fir-ar să fie, tot interogatoriul ăsta îl făcea să se simtă prost. Dane avu un scurt moment de simpatie pentru suspecţii pe care ei doi îi verificau. Un foarte scurt moment.

— Fără niciun motiv, replică el nemişcat şi nepăsându-i dacă Trammell îşi dăduse seama.

— Fără motiv, hm? Trammell se distra.

Ochii lui negri erau veseli. Nu se gândise să-l vadă pe bătrânul lui partener Dane în coate după o femeie şi intenţiona să se distreze copios. Dane nu avusese necazuri din pricina femeilor; întotdeauna ele ţinuseră mai mult la el decât invers, ceea ce îi dăduse un avantaj în faţa lor. Nu se purtase niciodată urât cu vreo femeie, dar în acelaşi timp ele aveau o influenţă slabă asupra lui. Dacă nu le conveneau orele lui neregulate, foarte rău. Dacă lipsea de la o întâlnire, ce mare lucru? Nu dăduse nimic unei femei în afară de o relaţie fizică, fiindcă slujba fusese mereu pe primul plan. Dar plutise netulburat pe aripile dragostei, contrar altora care aveau conflicte între slujbă şi relaţie, aşa că era drăguţ să-l vezi agitat acum. Trammell îl zgândări din nou:

— Şi ea ce a spus?

Dane se încruntă şi îi aruncă încă o privire iritată partenerului său.

— De ce eşti aşa de curios? Trammell gesticula inocent din mâini.

— Credeam că lucrăm împreună la cazul ăsta.

— Nu are nicio legătură cu cazul.

— Atunci de ce te-ai dus acolo?

— Doar ca să văd ce face.

Trammell nu-şi putu reţine râsul şi telefonul sună când încă râdea. Dane ridică receptorul.

— Detectivul Hollister, se răsti el.

— S-a întors materialul pe care l-ai cerut despre femeia aia, Keen, spuse o voce laconică în urechea lui Dane. Interesant. Foarte interesant.

Dane îngheţase la prima sesizare a numelui lui Marlie.

— Da? în ce sens?

— O să ţi-l citesc, prietene. Ţi-l trimit prin fax. Drăguţă femeie, oricum.

— Mda, spuse el. Mulţumesc, Baden. Îţi rămân dator.

— O să scriu undeva, zise Baden vesel.

Dane puse receptorul în furcă ca să-l vadă pe Trammell privindu-l cu interes, fără pic de amuzament.

— Ce mai e?

— Baden îmi trimite prin fax nişte informaţii despre Marlie Keen.

— Glumeşti, ridică Trammell din sprâncene. Nu cred că vom afla ceva.

— Ei, am aflat. Faxul din colţ începu să ţiuie. Dane se ridică şi se duse către el,

negru la faţă. Nu era sigur că voia să vadă asta. Acum două zile i-ar fi plăcut să înhaţe nişte informaţii despre Marlie, dar acum nu. De când îl sunase noaptea trecută încerca să nege efectul pe care îl avea asupra lui. O dorea, la naiba. Şi voia ca ea să fie nevinovată. Voia să existe o explicaţie a lucrurilor pe care i le spusese luni. Trammell venise lângă el ţintuindu-l pe Dane cu privirea sa întunecată.

Prima foaie ieşi. Era o fotocopie a unui articol dintr-o revistă. El scana repede titlul: *„O tânără parapsihică găseşte un copil pierdut”.*

Trammell fluieră.

Urmară pagini după pagini. Toate aveau o temă comună: abilităţile psihice ale lui Marlie Keen. Unele dintre articole păreau a

fi din reviste de specialitate sau din ziare de parapsihologie. Cele mai multe erau articole din ziar care raportau cum „parapsihică” Marlie Keen lucrase cu poliţia ca să rezolve diferite cazuri. Articolele erau din nord West, observă el. Cele mai multe din Oregon şi Washington, deşi câteva erau din Idaho sau din nordul California şi unul din Nevada.

Uneori că era descrisă ca „încântătoare”, de două ori ca „extraordinară”. Era o temă comună în articole, că forţele poliţiei fuseseră la început sceptice şi batjocoritoare până când ea le demonstrase contrariul. De obicei ajuta la găsirea persoanelor pierdute, deşi uneori şi la găsirea unor răpitori. S-a menţionat de mai multe ori că atunci când

nu era implicată într-un caz domnişoara Keen putea fi găsită la Institutul de parapsihologie. Un doctor, Sterling Ewell, profesor de parapsihologie la Institut era menţionat de nenumărate ori.

Trammell stătea chiar lângă el, citind şi el fiecare foaie în parte. Amândoi erau tăcuţi. Deşi fuseseră avertizaţi de Marlie în persoană de acest lucru, nu le venea să-şi creadă ochilor.

Un titlu le sări în ochi: *„Criminalul atacă parapsihică”.*

Dane înşfacă foaia, ţinând-o de margine şi începu să citească în timp ce aceasta ieşea din maşină.

Fuseseră o serie de răpiri de copii într-o zonă îndepărtată a Washington-ului: un copil fusese găsit mort, doi dispăruţi. Marlie

fusese adusă de către şeriful local cu care ea mai lucrase şi în alt oraş, ca să ajute la găsirea copiilor pierduţi. Chiar înainte să ajungă, dispăru un alt copil. S-a scris în ziar un articol despre ea chiar în aceeaşi zi.

În acea noapte Arno Gleen o răpise pe Marlie din dormitorul ei şi a dus-o în acelaşi loc unde dusese şi copilul răpit recent, un băieţel de numai cinci ani. Cineva îi văzuse şi îl alertase pe şerif. Era un orăşel mic; l-au putut identifica pe Gleen şi i-au luat urma. Dar micuţul era deja mort când au ajuns ei acolo şi de-abia au salvat viaţa lui Marlie, care fusese bătută zdravăn.

Condiţia ei „sărmană” era raportată într-un articol mic. Şi asta era tot. Absolut. Dane verifică data ultimului articol. Era de acum şase ani. De şase ani Marlie Keen dispăruse

literalmente din ochii publicului. De ce se stabilise în Florida? Gândindu-se, îşi imagină harta în minte şi află de ce. Florida era foarte departe de Washington şi ea putea rămâne în ţară. Dar de ce, după şase ani şi o viaţă complet normală, ea venise în biroul locotenentului şi îi spusese despre omorârea lui Nadine Vinick?

— Trebuie să-i fi fost greu, murmură Trammell gândindu-se evident la acelaşi lucru. Să se implice în asta după atâta timp.

Dane îşi trecu mâinile prin păr. O parte din el se uşura, ultima îndoială fiindu-i spulberată. Era o altă explicaţie a puterii ei. Dacă el nu putea crede, atunci trebuia să-şi înlăture această neîncredere. Nu mai avea de ce să stea departe de ea; putea face după cum îi dictase inima de la bun început. Dar

o altă parte din el, cea perversă, nu voia să accepte ceea ce citise. O parte din el nu putea accepta aceste evenimente, cealaltă parte era alarmată. La dracu', ce era în realitate? Nu voia să-i fie citite gândurile, deşi după ce reflectă o clipă trebui să recunoască faptul că era convenabil ca o femeie să simtă cum gândeşte şi să nu trebuiască să fi vorbească despre asta.

Dar era mai mult decât atât. El era poliţist. Văzuse şi auzise multe, făcuse multe lucruri, şi nu le voia între el şi această femeie. Era ceva ce doar un alt poliţist ar înţelege. Slujba îi marca, îi deosebea de civili. Unele cazuri vor merge cu el în mormânt, vor trăi doar în mintea lui. Pe unele feţe ale victimelor le vedea mereu.

Nu voia să-i invadeze cineva intimitatea minţii. Nici măcar Marlie. Avea el coşmarurile lui. Strânse hârtiile.

— Mă duc să verific astea, zise el. Vorbeşte cu acest doctor Ewell şi vezi ce s-a întâmplat în ultimii şase ani. Trammell se uită un pic cam straniu, a amuzament amestecat cu simpatie. Dane se strâmbă la el. Uneori să ai un partener era ca şi când ai fi trăit cu un parapsihic, aşa de bine ajungeai să te cunoşti. Trammell era destul de sadic, la naiba, ca să se amuze văzându-l pe Dane în cap după o femeie.

— Ce e aşa de amuzant? mormăi el. Trammell ridică din umeri.

— Se pare că vom lucra cu ea şi mi te imaginam încercând să o îmbunezi, după cum v-aţi muşcat unul pe altul. Sau nu v-aţi

muşcat, aş spune.

Dane se înapoie la biroul său şi ridică receptorul. Îşi aminti cu amărăciune cum se făcuse detectiv. Îşi imaginase că va lucra pe teren, că va pune dovezi cap la cap precum Sherlock Holmes. În schimb, el petrecea o mulţime de ore la telefon şi aflase că un detectiv era la fel de bun ca şi vagabonzii lui. Un detectiv deştept cultiva o mulţime de lume de pe stradă, cerşetori, care doreau să câştige un ban băgând la apă pe cineva. Foarte rău că nu avea nişte vagabonzi, în vecinătatea rezidenţei lui Nadine Vinick.

Un telefon la Informaţii îi dădu numărul Institutului de parapsihologie din Boulder. În mai puţin de un minut avu legătura cu doctorul Ewell Sterling.

— Doctore Ewell, aici detectivul Dane

Hollister, de la Departamentul de Poliţie din Orlando.

— Da?

Dane se încruntă uşor. Era destulă precauţie într-un singur cuvânt.

— Vreau să vă pun câteva întrebări despre Marlie Keen. Obişnuia să fie afiliată la Institut.

— Îmi pare rău, detective, spuse profesorul cu răceală. Nu dau informaţii prin telefon despre colegii mei.

— Domnişoara Keen nu are niciun necaz…

— Nici nu m-am gândit că ar avea.

— Pur şi simplu am nevoie de nişte informaţii despre ea.

— Aşa cum am spus, detective, nu am de unde să ştiu dacă eşti cine spui că eşti.

Reporterii au încercat să afle diferite lucruri dându-se drept altcineva.

— Sună Departamentul de Poliţie din Orlando, zise Dane dur. Cere-mă.

— Nu. Dacă vrei vreo informaţie despre Marlie Keen vei veni în persoană. Cu identificarea de rigoare, desigur. La revedere, detective.

Receptorul făcu un clic în urechea sa şi Dane închise cu o înjurătură. Trammell zise:

— Ghinion?

— Nu vrea să-mi spună.

— Ce motive are?

— Spune că nu dă informaţii prin telefon. Dacă vreau să aflu ceva despre Marlie trebuie să mă duc şi să-i vorbesc în persoană.

Trammell scutură din umeri.

— Şi ce mare scofală? Du-te la Boulder. Dane îl privi iritat.

— Locotenentul o să fie măgulit că ea este o adevărată parapsihică, dar nu va autoriza un bilet de avion pentru a verifica o persoană care nu este suspectă.

— Nu poţi şti până nu încerci.

Zece minute mai târziu el obţinu răspunsul aşteptat. Bonness fu foarte încântat că intuiţia lui despre Marlie fusese bună şi adăugă că el însuşi ar putea avea abilităţi parapsihice. Dane abia se abţinu să nu se holbeze auzind asta. Dar nu reuşi în niciun fel să-l facă pe locotenent să justifice un bilet de avion până în Colorado pentru a verifica pe cineva care nu avea nevoie de verificare. Deja ştiau totul, nu? El spuse că ultimii şase ani nu erau importanţi. Bugetul

era restrâns şi aveau nevoie de toate resursele pentru a urmări criminalii şi nu ca să-şi bage nasul în vieţile intime ale oamenilor.

Dar cei şase ani erau importanţi pentru Dane.

— Ai vreo obiecţie dacă decolez pe cont propriu? Bonness păru surprins un pic.

— Adică să-ţi plăteşti tu biletul?

— Exact.

— Ei, nu, nu cred că e vreo problemă, în afară de faptul că eşti în mijlocul investigaţiei crimei.

— E legat de ea. Şi investigaţia nu duce nicăieri. Nu avem dovezi, nu avem mobil, nu avem suspecţi.

Bonness oftă.

— Atunci decolează. Dar mâine. Vreau

să fii înapoi, vineri dimineaţa.

— Nicio problemă.

Dane se întoarse la biroul lui şi îi spuse lui Trammell ce se întâmplase, apoi trecu din nou pe telefon. Trebui să sune trei agenţii aeriene înainte să găsească loc la un zbor. După ce-şi rezervă biletul îl sună pe profesorul Ewell din nou şi îl informă la ce oră soseşte.

Dane se simţi despuiat fără *Beretta,* dar de vreme ce călătorea ca turist o lăsase acasă. Nu putea călători cu vreo armă asupra lui; căra cu el un cuţit de buzunar care era ceva mai mare decât unul normal şi care, era deosebit prin faptul că avea o singură lamă dintr-un aliaj mai dur decât oţelul. Cuţitul avea un echilibru perfect, era un cuţit de aruncat. Nu era chiar ca un

pistol, dar tot mai bun ca nimic.

Era un pasager nervos. Nu atât zborul în sine îl enerva, ci faptul că era închis într-un spaţiu strâmt cu atâţia străini în jur. Nu-şi putea uita vechile obiceiuri, nu putea trage o linie între serviciu şi vacanţă. Asta însemna că îi urmărea în mod automat pe toţi, observându-le comportamentul. Situaţia era plicticoasă, dar asta nu însemna că se putea opri. Dacă lăsa garda jos, ceva se întâmpla; era o lege nescrisă.

Luase cursa de la prima oră; din cauza fusului orar de două ore dintre Orlando şi Colorado ajunse în Denver înainte de prânz. Nu avea bagaj, aşa că se duse la biroul de închirieri maşini şi ceru una pentru o zi. Boulder era cam la douăzeci şi cinci de mile în nord.

Odată ajuns în Boulder se opri să întrebe adresa şi direcţia Institutului. Se făcu douăsprezece şi jumătate când ajunse la Institut. Nu erau garduri, nici porţi; ochiul lui de poliţist observă că existau cele mai bune măsuri de securitate. Pe uşă era fixată o alarmă, dar nu una care putea fi scoasă de vreun hoţ. *Institutul de parapsihologie* era vopsit cu grijă în litere mari de tipar pe uşile duble din geam. Deschise uşile şi observă că nu fu niciun semnal la intrarea lui. Se părea că mergeai ca pe bulevard.

Cam la douăzeci de metri în sus, se afla un birou cu uşile deschise. Dane se apropie, observând în tăcere o femeie curat îmbrăcată, între două vârste, în faţa unui computer, bătând o scrisoare şi concentrată asupra a ceea ce auzea la căştile din urechi.

Dane îşi drese glasul şi ea îşi ridică privirea, zâmbind luminos.

— O, bună, aştepţi de mult?

— Nu, tocmai am sosit. Ea avea o faţă foarte veselă şi se pomeni zâmbindu-i. Acest loc părea să fie o formalitate, la fel ca şi securitatea lui. Sunt Dane Hollister, de la Orlando D.P. Sunt aici ca să-l văd pe profesorul Sterling Ewell.

— Îl sun ca să-l anunţ că ai sosit. Te aştepta, aşa că şi-a luat prânzul aici în loc să iasă. Rapiditatea acestui anunţ îl făcu să zâmbească din nou.

— Este soţul meu, îi mărturisi ea. Îi pot sfida demnitatea. Ridică receptorul şi forma două numere. Sterling, detectivul Hollister este aici. În regulă.

Puse receptorul în furcă.

— Du-te în biroul lui. Următorul coridor la dreapta, iar el este în biroul din capătul culoarului.

— Mulţumesc, spuse el clipind din ochi către ea când plecă. Spre amuzamentul lui, ea îi răspunse cu acelaşi gest.

Profesorul Ewell era un bărbat înalt, lat în umeri, cu păr bogat şi alb, şi o faţă delicată.

Ca şi soţia lui era un om vesel şi nu prea formalist. Purta o pereche de pantaloni chinezeşti demodaţi şi o cămaşă cambrată, fiind încălţat cu pantofi joşi. Dane simţi imediat un fel de prietenie pentru profesorul care nu acorda o atenţie prea mare stilului de a se îmbrăca. Ochii lui albaştri străluceau de inteligenţă şi de umor, dar îl privi foarte adânc pe Dane

câteva minute bune înainte de a-şi spulbera suspiciunile.

Cu o tresărire, Dane înţelese.

— Toată treaba cu reporterii a fost apă de ploaie, spuse el. Eşti... El se opri, nedorind să-l acuze pe profesor de ceva în care el nu credea.

— Parapsihic, adăugă profesorul Ewell în locul lui. Făcu semn cu mâna sa mare spre un scaun confortabil.

— Stai jos, stai jos. Când Dane se supuse, luă şi el loc. Nu prea mult, spuse el. Nu ca oamenii cu care lucrez. Dar micul meu talent este că sunt foarte bun la a citi fizionomiile. Din cauză asta nu dau informaţii prin telefon. Instinctele mele la distanţă sunt deplorabile. El zâmbi timid.

— Nu citeşti gândurile sau ceva de genul

ăsta? Profesorul chicoti.

— Nu, relaxează-te. Telepatia nu este în mod sigur unul dintre talentele mele, aşa cum ar spune soţia mea cu bucurie. Acum povesteşte-mi despre Marlie. Ce face?

— Speram să-mi dai *informaţii* despre ea, spuse Dane sec.

— Nu m-ai întrebat nimic, zise profesorul. Îţi dau. Dane era sfâşiat între nerăbdare şi umor. Era ceva în bunul doctor care îi reamintea de un băiat pudic de şase ani. Lăsă ca umorul să-l învăluie şi aşteptă.

— Nu ştiu ce-ţi pot spune. Nu sunt favoritul ei, recunoscu el frecându-şi maxilarul. Când am văzut-o ieri din nou m-a avertizat să nu mai calc pe proprietatea ei dacă nu sunt legitimat.

Profesorul oftă calm.

— Asta-i Marlie. Mi-a fost teamă că trauma o va distruge. Poate fi foarte răbdătoare atunci când vrea, dar uneori este cam repezită.

— Povesteşte-mi despre asta, murmură Dane, apoi continuă: Trauma asta de care ai pomenit s-a produs atunci când a răpit-o Gleen?

— Da. A fost groaznic. Marlie a fost în comă timp de o săptămână şi nu a vorbit aproape două luni. Toţi credeau, inclusiv ea, că şi-a pierdut capacităţile parapsihice. Ochii lui albaştri îl studiară pe Dane. Presupun că aceste abilităţi i-au revenit.

— Poate. Dane nu voia să confirme.

— Ah, înţeleg. Scepticism. Dar eşti destul de intrigat dacă ai zburat până la mine. E-n regulă, detective; scepticismul nu

este doar de aşteptat, este sănătos. M-am îngrijorat că vei crede tot ce-ţi voi spune pe loc. Eşti cineva în slujba ta.

Dane se reîntoarse la subiect.

— În legătură cu răpirea. Într-un articol s-a scris că a fost bătută. El se reţinu de a-şi imagina mai multe detalii; văzuse multe efecte ale bătăii şi nu voia să şi-o imagineze pe Marlie în starea asta. N-a mai fost nimic de atunci. Şi spuneai că loviturile au fost dure…

— Nu, nu chiar, îl întrerupse profesorul Ewe. II. Nu vreau să diminuez severitatea acestor lovituri, fiindcă i s-au vindecat înainte să înceapă să vorbească. În acest caz, trauma psihică a fost mare.

— Deci ce i s-a întâmplat? Profesorul îl privi gânditor.

— Cât de mult ştii despre parapsihologie?

— Ştiu cum să pronunţ cuvântul.

— Înţeleg. Cred că majoritatea informaţii le ai din emisiunile de televiziune şi de la ghicitoarele din târguri.

— Cam aşa ceva.

— Ei, uită toate astea. Întotdeauna am crezut că are la bază ceva foarte simplu: energia electrică. Fiecare acţiune şi fiecare gând folosesc energie electrică. Energia este detectabilă. Unii oameni sunt sensibili ca să fie medii; alţii sunt sensibili la energie. Există grade de sensibilitate şi doar unii sunt ultrasensibili. Nu înţeleg de ce problema asta este confundată cu hocus-pocus, deşi există şarlatani care nu au habar de abilităţi psihice. Profesorul se opri

şi îl privi timid pe Dane. Iartă-mă. Soţia mea spune că o iau razna.

Ea avea dreptate. Dane zâmbi.

— Înţeleg. Acum despre Marlie.

— Marlie este excepţională. Cei mai mulţi oameni au o sensibilitate extrasenzorială şi îi spun instinct, intuiţie maternă, oricum le convine. Gradul lor de percepţie este slab. Unii sunt mai puternici. Alţi câţiva sunt un pic mai sensibili către un grad testat. Şi apoi sunt cei rari, ca Marlie. Ca să fac o comparaţie, cei mai mulţi oameni sunt biplani, alţi câţiva sunt Cessna, Marlie este performera.

— Ei testat-o, desigur?

— Doamne, Marlie a fost testată încontinuu încă de când avea patru ani!

— Care exact sunt… aptitudinile ei?

— Este empatică, îndeosebi.

— Ce?

— Empatie. Ea este empatică. Simte emoţiile celorlalţi aşa de tare, încât dacă merge pe o stradă aglomerată poate începe să ţipe de frustrare. Toate acele senzaţii o bombardează, din toate direcţiile. Odată le-a descris ca fiind statice, la volum maxim. Cea mai mare problemă a ei este că nu o poate controla, nu o poate bloca astfel încât să funcţioneze normal.

— Ai spus în mare parte. Ce altceva mai face?

— Ai zice că este un ponei, observă profesorul, dezaprobator.

— N-am vrut să o jignesc. Nu te voi minţi şi îţi voi spune că mă interesează totul.

— Aşa mai merge, spuse profesorul Ewell cu un soi de satisfacţie maliţioasă. Toţi faceţi aşa când staţi ceva mai mult în preajma lui Marlie.

— Care toţi?

— Poliţiştii. Sunteţi cei mai cinici oameni din lume, dar nu sunteţi în stare să negaţi ceea ce face ea. Este destul de clarvăzătoare, deşi nu în acelaşi grad în care este empatică. Trebuie să se concentreze ca să-şi blocheze capacităţile empatice, ca să-şi folosească clarviziunea, ceea ce este foarte greu.

— Vrei să spui că prezice ce se va întâmpla?

— Nu.

Dane îşi frecă fruntea, simţind că-l ia durerea de cap.

— Nu cred că înţeleg. Cineva clarvăzător este ca un balon de cristal în care poţi vedea viitorul. Profesorul Ewell râse.

— Nu, asta-i şarlatanie.

— M-am prins. În regulă, o persoană empatică este cineva care primeşte şi simte emoţiile celor din jur.

Profesorul încuviinţă.

— Un clarvăzător simte obiectele de la distanţă şi este conştient de evenimente petrecute la distanţă. Un prezicător este cineva care ştie evenimentele din viitor. N-aş spune că unul sau altul nu are talent telekinetic.

Niciuna dintre abilităţile extrasenzoriale nu poate fi clasificată, deoarece capacitatea variază de la o persoană la alta, ca şi abilităţile de citire.

— Şi abilităţile speciale ale lui Marlie o fac să găsească oameni?

— Mmmm. Extraordinar. Empatia ei este atât de puternică, încât dacă se concentrează asupra unei persoane va… ei, ea le numeşte viziuni, dar am observat-o în timpul evenimentelor şi aş folosi un cuvânt mai dur decât ăsta. O viziune este ceva care poate fi întrerupt uşor. Ca şi când mintea ei ar părăsi-o, deşi nu o face. Dar va fi atât de cufundată în empatie, atât de învăluită, încât nu va observa nimic altceva. Foarte epuizant pentru ea. După aceea va leşina. Dar cât va fi în legătură, va observa destul despre împrejurimi cât să localizeze, şi întotdeauna va reuşi să lupte cu extenuarea ca să dea detalii.

— Ce s-a mai întâmplat cu Arno Gleen?

Profesorul Ewell se schimbă la faţă de durere şi de ură.

— Gleen era un monstru. Un pedofil, un sadic, un criminal. Prefera băieţeii. Îi răpea, îi ducea departe, abuza de ei două – trei zile şi apoi îi omora. Din nefericire nu prea sunt secrete într-un orăşel şi când şeriful i-a cerut ajutorul lui Marlie, vestea s-a răspândit peste tot înainte de apusul soarelui. Următoarea zi s-a publicat un articol mare despre ea, menţionându-se succesul ei când va veni. Gleen aşteptă. Imediat ce a prins-o singură, a înhăţat-o.

— Dar dacă e empatică, aşa cum spui, de ce nu l-a simţit?

— În acel timp ea învăţase cum să se blocheze şi o făcea automat când era în oraş. Era singurul mod în care putea trăi. Şi

există oameni care îşi blochează în mod automat transmisia; poate că Gleen era unul dintre ei. Poate că era un simplu sociopat şi ea pur şi simplu nu l-a simţit. Nu mi-a spus niciodată. De fapt, nu a mai discutat despre asta.

Dane începea să aibă un sentiment neplăcut.

— A violat-o? Vocea îi era joasă şi dură. Profesorul scutură din cap.

— N-a putut.

Dane expiră, închizând ochii.

— Dar a încercat. Profesorul se uita la mâinile lui, la gura lui strânsă. A dus-o acolo unde era ultima lui victimă. Abuzase de băiat într-un mod oribil. Gleen l-a legat de un pat. Cred că băiatul avea cam cinci ani. Gleen a pus-o pe Marlie la podea şi a

încercat să o violeze. Ea nu era un băieţel, aşa că el nu putea ajunge la erecţia necesară. De câte ori greşea o lovea, înfuriindu-se mai tare. Poate credea că durerea îi va ridica penisul, mai tare. Dar nu s-a întâmplat aşa şi într-o frenezie s-a năpustit asupra băiatului. L-a înjunghiat de moarte în faţa ei. Au fost douăzeci şi şapte de lovituri în faţa băiatului, piept şi abdomen. Şi în tot acest timp Marlie a comunicat cu copilul. L-a simţit murind.

CAPITOLUL 8

Dane se simţi sfâşiat pe dinăuntru. Nu trebuia să-şi imagineze prin ce trecuse Marlie. Era poliţist; văzuse prea multe ca să se bazeze pe propria-i imaginaţie pentru

detaliu. Ştia cum erau bătăile. Ştia cum erau înjunghierile. Ştia cât sânge era, cum ţâşnea şi mânjea totul din jurul tău, chiar şi visele. Ştia cum hohotise şi ţipase micuţul, văzuse pe faţa altor copii acea disperare şi teroare, durerea, neputinţa.

Marlie îndurase aşa ceva. Şi când avusese viziunea crimei lui Nadine Vinick ce îndurase? Similaritatea era înfiorătoare.

Până într-un punct cinismul îi dispăruse. Germenul posibilităţii i se instala în minte. Nu-i plăcea asta, dar, în ciuda acestui fapt, acceptase că Marlie „văzuse” masacrarea doamnei Vinick. Poate că fusese întâmplător. În conformitate cu spusele profesorului, după ce Marlie îşi revenise din bătaia şi din trauma emoţională pe care le suferise, nu mai avusese vreo capacitate

extrasenzorială.

Pentru prima dată în viaţa ei fusese în stare să fie normală. Era ceva ce-şi dorise întotdeauna, dar preţul fusese oribil. Chiar şi după şase ani încă îl plătea. Acum Dane ştia de ce nu avusese niciun prieten.

Îl determina şi mai mult să schimbe el situaţia.

Putea fi un pic amuzat de gândurile care îi treceau prin minte. Întotdeauna reuşise să se ţină deoparte de grijile care-i măcinau pe ceilalţi poliţişti. Nu credea că merită. Nu credea în fenomene paranormale, râsese mereu de cei ce o făceau. Acum se pomeni crezând pe jumătate şi gândindu-se cum ar putea-o folosi pe Marlie ca să-l găsească pe criminalul doamnei Vinick.

Ultimul gând îl făcu să simtă un nod în

stomac. Voia să o protejeze; nu voia să o implice într-o altă crimă. Dar el era poliţist şi slujba lui era să folosească orice sursă pentru a rezolva o crimă, în special una brutală ca asta. Bastardul nu trebuia să se plimbe în libertate, să fie un pericol public. Şi, în ciuda instinctului masculin care îi spunea să o ţină pe Marlie departe de el, ştia că, de va fi posibil, o vă folosi. Va face totul ca să o ţină în siguranţă, dar dorinţa lui cea mare era să-l găsească pe tipul ăsta. Trebuia să fie prins.

Încă un conflict îl măcina. Niciun bărbat din câţi cunoştea el nu ar fi acceptat chinul şi restricţiile unei relaţii strict emoţionale cu o femeie, şi nici el, îi plăcea viaţa lui, îi plăcea că nu era legat de nicio femeie. Nu voia să dea socoteală nimănui, nu voia să ia

în consideraţie pe altcineva când făcea planuri. Dar acum era Marlie şi al naibii să fie dacă nu se simţea ca şi când ar fi fost încolţit. Fusese atras de o mulţime de femei înainte, dar nu în halul ăsta. Asta era o febră, o dorinţă care îl stresa. Trecuseră patru zile de când călcase în biroul lui Bonness, şi o văzuse pentru prima dată, şi de atunci nu şi-o scosese din minte. Cu cât afla mai multe despre ea, cu atât se implica mai tare. Era ca dracu', fiindcă ea nu făcea nimic ca să-l implice pe el; el făcea totul după capul lui trebuind să se lupte în fiecare minut.

Ea evitase bărbaţii în totalitate şi în special din punct de vedere sexual, de când Gleen aproape că o distrusese. Dane încerca el însuşi să aibă răbdare, să-i dea timp şi

spaţiu ca să capete încredere în el, dar ştia că asta nu se va întâmpla. Nu fusese niciodată genul care să stea şi să aştepte. O va face a lui şi destul de curând. Era de înţeles să-i fie frică de sex. El, şi nimeni altul, o va învăţa că sexul însemna plăcere. B nu fusese gelos în viaţa lui, dar acum crăpa de gelozie. Nu pe Gleen, Dumnezeu îi era martor, dar pe altul care putea să se uite şi să se piardă în ochii albaştri, profunzi, ai lui Marlie. Voia dreptul de a o trage posesiv lângă el şi să se uite urât la orice ticălos care îndrăznea să o privească.

Trammell ar râde ironic la acest gând. Dane nu avusese niciodată probleme în a-şi separa dragostea de muncă, fiindcă aceasta din urmă avusese întotdeauna prioritate. Acum era obsedat de o femeie care era cea

mai bună legătură cu criminalul lui.

Era nouă şi jumătate când avionul lui ateriza. Era obosit, fiindcă stătuse treaz până în zori, în afară de faptul că traversase toată ţara în zbor. Îl căută pe Trammell de la un telefon public din aeroport şi îi spuse că îl va vedea de dimineaţă şi îi va povesti totul.

După ce închise mai stătu puţin, gândindu-se. Era obosit, hainele lui erau mototolite, era tras la faţă. Ar trebui să meargă acasă şi să se schimbe. Ştia ce trebuia să facă, dar al naibii să fie dacă va face. Voia să o vadă pe Marlie. Se putea ca el să nu sufere complicaţiile, dar nu rezista fără ele.

Marlie deschise uşa brutal la cea de-a cincea bătaie. Stătea dreaptă în pragul uşii,

postura ei dându-i de înţeles că nu îi convenea situaţia.

— Este zece şi jumătate, detective, spuse ea cu răceală. Dacă nu ai permis, pleacă de la uşa mea.

— Sigur, replică Dane cu uşurinţă, şi păşi înainte. Ea nu fusese pregătită pentru această manevră şi se dădu la o parte ca să-i facă loc înainte să se prindă. Încerca să-şi revină, ţinând uşa, dar era prea târziu; el deja trecuse pragul.

El nu-şi lua ochii de la ea în timp ce închidea uşa după el. Purta o pereche de pantaloni scurţi, şosete şi un tricou larg care cădea greu peste sânii ei liberi. Sâni foarte frumoşi, observă el, nefăcând vreun efort pentru a-şi ascunde direcţia privirii. Ridicaţi şi cu sfârcuri mari, observă el, care

străpungeau ţesătura. Gura i se uscă şi muşchii i se încordară, aceeaşi reacţie pe care o avea ori de câte ori se afla prin preajma ei. Începea să aştepte şi acest lucru îi plăcea.

Îmbrăcămintea ei sumară îl încânta, făcându-l conştient de expresia pe care ea o arbora de obicei. Dedesubtul acestei faţade se afla o femeie a cărei senzualitate îi tăia respiraţia şi îl făcea să-şi dea seama cât de bine reuşea ea să şi-o ascundă. Voia să scuture din cap şi să mulţumească Domnului că niciun alt bărbat nu văzuse asta.

Ea avea mai multe învelişuri decât o ceapă şi era hotărâtă să le ţină ascunse sub acel scut pe care şi-l crease. Privirea bosumflată pe care i-o arunca ar fi trebuit

să-i încreţească pielea. Instinctiv, el ştiu că ea era ostilă din cauza vulnerabilităţii ei; era furioasă pe faptul că el fusese suspicios înainte şi în mare parte din cauza că el o vedea astfel, fără armură.

Nu avea răbdare. Era prea obişnuită să se ascundă, să se protejeze. El îi va zdrobi scutul, o va forţa să se apropie de el.

El o măsură cu privirea în mod deliberat. Părul negru îi cădea pe umeri. Îi plăcea asta. Picioarele ei goale… Simţi o altă tresărire de dorinţă. Drace, picioarele ei erau grozave. Şi sânii erau aşa de tentanţi, încât începu să saliveze. Nu va încerca să-şi ascundă atracţia încă un minut; ea va trebui să se obişnuiască.

Marlie roşi furioasă în timp ce el continua să se zgâiască la sânii ei. Ea îşi

încrucişa braţele la piept într-un gest semiconştient.

— Dacă nu ai un motiv pentru care eşti aici, o să-ţi fac reclamaţie, îl ameninţă ea.

El îşi ridică privirea.

— Am fost la Boulder, spuse el brusc. Se opri, studiind expresia din ochii ei. Ea nu păru surprinsă, dar el se obişnuise să-i citească expresia din ochi. Am discutat cu doctorul Ewell.

Pupilele ei se dilatară tare de tot şi nu păru dispreţuitoare. Rămase băţoasă în faţa lui, fixându-l.

— Şi?

El se apropie mai mult de ea, destul de aproape ca s-o intimideze cu statura lui. Era o tactică deliberată, una pe care o folosise înainte de interogatoriu, dar de data asta

era o diferenţă mare în atitudinea lui. Era important să-i vorbească, dar, mai mult decât atât, atracţia sexuală voia ca ea să conştientizeze masculinitatea lui. Apropierea trupului lui o şoca; o văzu clătinându-se, văzu brusca roşeaţă din obrajii ei, tremurul alarmant al genelor. Ea nu-şi îngădui să se retragă, dar rămase foarte liniştită, umflându-şi nările cu delicateţe când îi simţi căldura trupului.

Parfumul ei feminin îl învălui subtil, trăgându-l mai aproape. Era o mireasmă curată, plăcută, care îi spuse că ea stătuse mult timp în baie, o aromă amestecată cu mirosul ei de femeie. El dori să se aplece şi să-i mângâie gâtul, să investigheze toate locurile ei secrete.

Mai târziu. Era prea curând pentru asta.

— Deci bunul doctor mi-a spus o grămadă de lucruri interesante, murmură el.

Începu să o înconjoare încet, frecându-şi trupul de al ei, atingerile uşoare acţionând asupra nervilor ei precum electricitatea. Un armăsar dând târcoale unei iepe, obişnuind-o cu atingerea lui. Mângâind-o.

— Se pare că ai fost un fel de miracol al lui ESP, dacă chiar crezi în chestii din astea.

Ea îşi strânse buzele. Se controla din nou, neuitându-se la el în timp ce o înconjura, ignorând contactul cu braţul său, cu pieptul lui, cu rotunjimea coapsei lui.

— Iar tu nu, desigur.

— Nu, zise el slab. Nu era o minciună completă, dar nu avea de gând să-i spună că era pe jumătate convins. Avea mai mare

putere asupra ei dacă era furioasă şi reacţiona exact cum dorea el.

— Doar dacă-mi poţi dovedi. De ce nu încerci? Hai, Marlie, citeşte-mi mintea sau ceva de genul ăsta. Încet-încet, ocolind-o mereu, nu o lăsa să scape de căldura, de atingerea lui.

— Nu pot. Trebuie să fie ceva în mintea ta.

— Bună lovitură, dar nu dovedeşte nimic. El îşi menţinu vocea joasă, aproape răguşită. Fă-mă să cred.

— Eu nu fac şmecherii, se răsti ea încăpăţânată. Devenea din ce în ce mai nervoasă, forţa apropierii lui călcând-o pe nervi.

— Nici măcar ca să-ţi dovedeşti inocenţa? El mersese prea departe. Asta nu

e o petrecere, fetiţo, în caz că nu ai observat.

Ea îşi roti capul, cu părul fluturându-i în vânt, şi îl privi cu toată forţa privirii ei, îngustându-şi ochii albaştri ca o pisică.

— Te-aş putea face praf, zise ea în mod speculativ, ridicând din umeri. Dar o las pe seama altcuiva.

— Ai văzut prea multe spectacole cu *Vrăjitul;* asta e vrăjitorie, nu ESP.

Deja o enervaseră ocolurile lui. Ţâşni brusc către bucătărie. El o lăsă să plece, urmând-o îndeaproape.

— Cafea, zise el slab. Bună idee.

Ea, desigur, nu plănuise să facă. Zburase, pur şi simplu. Dar îşi găsi imediat ceva de făcut, aşa cum se gândise şi el. Era tulburată. Începuse să-şi dea seama cât de

important era autocontrolul pentru ea. Foarte rău că nu şi-l putea păstra.

Ea deschise uşa unui dulăpior şi scoase o cutie cu cafea. Apoi se opri, cu spatele la el, în timp ce o aşeza cu grijă pe masă.

— Nu citesc gândurile, pufni ea. Nu sunt telepată.

— Serios? Nu asta mi-a spus doctorul Ewell. El simţi o undă de triumf. În cele din urmă ea începuse să-i vorbească, în loc să opună rezistenţă. Voi să o înconjoare cu braţele şi să o tragă lângă el, să o ocrotească de traumele amintirilor ei, dar era prea devreme. Acum era conştientă fizic de el, dar încă înspăimântată, ostilă.

— Nu... nu o telepată clasică. Se uita la cafea. El văzu că mâinile îi tremurau încă.

— Deci ce eşti?

„Deci ce eşti?” Marlie auzi întrebarea răsunând în mintea ei. O *ciudăţenie,* ar spune unii. *Şarlatan* era un cuvânt folosit de alţii. Detectivul Hollister nu fusese atât de politicos. O numise o farsoare, probabil o complice la crimă. Era ridicol, bineînţeles. Chiar şi el va trebui să renunţe acum la idee, confruntându-se cu lipsa dovezilor, ocaziilor şi motivelor. O verificase, de fapt se dusese la

Boulder şi discutase cu doctorul Ewell. Acum ştia totul despre ea. Se putea ca el să nu creadă, dar acum cel puţin n-o mai acuza. Dar cât de multe ştia? Doctorul Ewell putea da lecţii de discreţie unui diplomat, când avea chef; cât de multe trebuie să-i fi spus unui străin, chiar dacă acest străin era un poliţist? Marlie spera cu disperare că nu

cunoştea totul, fiindcă altfel îi va pune întrebări, iar ea nu credea că va suporta asta acum. Se simţi ciudat de vulnerabilă şi de expusă, cu nervii încordaţi. El îi făcuse una ca asta, venise aproape de ea ca ea să-i poată simţi căldura trupului, se frecase de ea, se uitase insistent la sânii ei.

Nu voia să devină mai conştientă de prezenţa lui decât era deja. Era în siguranţă în singurătatea ei.

— Ce eşti tu? repetă el calm.

Ea se întoarse cu faţa către el, cu mişcări încete în mod deliberat. Îşi ridică umerii ca pentru a se apăra de ceva.

— Sunt clarvăzătoare empatică. Sau am fost. Îşi frecă fruntea, devenind brusc confuză. Cred că încă mai sunt.

— Dar înainte citeai gândurile.

— Poate. Nu chiar. Era dificil să o descrii ca fiind atât de legată de cineva, încât să-i citească gândurile sau emoţiile. Uneori legătura cu acea persoană era aşa de strânsă, încât reuşea acest lucru.

Alegându-şi cuvintele cu grijă, el spuse:

— După spusele doctorului Ewell ai fost cel mai sensibil receptor pe care l-a cunoscut vreodată.

Ea îl privi tăios.

— Receptor e un cuvânt la fel de bun ca oricare altul. Ridicam… obişnuiam să ridic lucruri. Emoţii, energie din acţiuni. Şi gânduri, sentimente, dar de obicei mai degrabă emoţii decât gânduri. Staticul era incredibil.

— De asta te-ai alăturat studiului doctorului Ewell, pentru a te controla. Ea îşi

muşcă buza.

— Da, nu puteam să merg pe stradă, la film sau să intru într-un magazin. Era ca şi când ar fi ţipat la mine mai multe voci deodată. Cei mai mulţi oameni nu fac efortul de a se acoperi, pufnesc ca nişte puşti, aruncându-şi emoţia în toate direcţiile.

— Şi totuşi nu ai locuit la Institut.

— Nu. Locuiam undeva în afara Boulder-ului. Era liniştit.

— Ştiu ce s-a întâmplat în urmă cu şase ani.

Brusca Lui afirmaţie fu ca şi când ceva ar fi lovit-o între ochi. Îşi reveni din forţa loviturii, mergând clătinat către cabinet. El se mişca, venind către ea cu o graţie deosebită, ca de pisică, neobişnuită pentru

un om aşa de mare. Uimită, ea întinse o mână ca **să-l** oprească. În schimb el i-o dădu la o parte şi o trase în braţele lui.

Şocul trupului lui mare peste al ei fu uimitor. El era incredibil de fierbinte, dogorind chiar şi prin îmbrăcăminte. Braţele lui musculoase erau tari ca oţelul; o traseră mai aproape, până când coapsele i se lipiră de ale lui, până când sânii se presară de muşchii tari ai abdomenului lui. Ea se simţi slabă, dezorientată şi automat se prinse de bicepşii lui ca să se ţină pe picioare.

— Nu-ţi fie teamă, spuse el, aplecându-şi capul spre al ei. Respiraţia lui fierbinte îi gâdila urechea în timp ce el o săruta uşor pe gât. Îi linse uşor lobul urechii şi senzaţia, gingaşă ca sărutul unei mame, o făcu să

tremure. N-o să las să ţi se mai întâmple ceva. Ştiu că acum eşti speriată de bărbaţi, iubito, dar eu voi avea grijă de tine. O să-ţi port cu adevărat de grijă.

Ea se trase înapoi ca să-l poată vedea. Avea ochii imenşi şi plini de panică.

— Despre ce vorbeşti? ţipă ea. Îi era frică, era speriată de întorsătura bruscă pe care o luaseră lucrurile, de trupul lui mare. Ea nu dorise acest lucru, nu voise să-şi aducă aminte lucruri neplăcute. Din cine ştie ce motiv, el decise să nu ignore atracţia sălbatică cu care se luptau amândoi, şi schimbase situaţia în viteză. Nu mai avea acum nimic de detectiv în el, era pur şi simplu un bărbat a cărui dorinţă i se citea în ochi. El îşi apăsă buzele de tâmpla ei.

— În pat, iubito. Când facem dragoste.

Ea se încorda, smulgându-se din braţele lui pe cât de tare putu.

— Nu, nu vreau asta. Dă-mi drumul.

— Sss, zise el ferm, aducând-o şi mai aproape. Doar te ţin în braţe, Marlie. Atâta tot. Am vrut asta încă de prima dată de când te-am văzut luni dimineaţa.

— Trebuie să fie o regulă împotriva unui detectiv care face avansuri unui suspect, izbucni ea, căutând o armă. Dacă mai crezi că nu te voi reclama…

— Nu eşti un suspect, o întrerupse el. Poate că ar fi trebuit să-ţi fi spus mai devreme, dar ofiţerul care te-a văzut vineri noaptea ţi-a dat un alibi straşnic, din moment ce nu puteai fi în două locuri simultan.

Ea se calmă, concentrându-se asupra a

ceea ce îi spunea el. Privirile li se întâlniră. Jenat, el îşi dădu seama că era ceva ciudat în ochii ei.

— Când ai vorbit cu el?

Nici măcar tonul vocii ei nu-l prostea.

— Îm… marţi noaptea. Ar fi trebuit să mintă. Nu ar fi trebuit să-i spună, cel puţin nu chiar acum.

Ea îl muşcă. Nu prea se aşteptase să-l atingă. Trebuia să recunoască faptul că merita o muşcătură şi că ar fi fost dornic să-l şi împuşte, dacă asta o răcorea. După modul în care o ţinea ştia că nu putea, avea prea multă putere. Evident, şi ea realizase acest lucru, fiindcă se aplecase şi-l muşcase de piept.

— Auu! urlă el, durerea acută făcându-l

să tresară. Ea îl apucase ca un buldog şi durerea cauzată de mişcarea lui involuntară îl convinse să stea liniştit.

— Drace! Dă-mi drumul! Ea se supuse satisfăcută în timp ce el păşi repede în lături şi se frecă pe piept. În locul în care îl muşcase era o pată umedă.

El îşi descheie încet cămaşa, aşteptându-se să vadă sânge. Nu se simţi mai bine văzând că era urma dinţilor ei şi atât.

— Profesorul spune că eşti irascibilă. Dar nu mi-a spus că eşti şi canibală.

— Ai meritat-o, zise ea. M-ai urmărit două zile la rând când ştiai că spuneam adevărul. El o privi timid şi continuă să-şi frece pieptul.

— Trebuia să am o scuză.

— Ca să faci ce?

— Ca să te văd.

— Asta presupune să-mi devii iubit? întrebă ea caustic, întorcându-se să ia cutia de cafea şi s-o pună la loc în dulap. Nu fac nicio cafea. Poţi pleca acum.

— Iei cina cu mine mâine seară?

— Nu.

El îşi încrucişa braţele.

— Atunci nu plec.

Ea bătu cu pumnul în masă de frustrare şi se răsuci ca să-l privească.

— Nu poţi înţelege o aluzie? *Nu vreau asta.* Orice mi-ai oferi, nu vreau.

— Minţi.

Acei ochi cafenii străluciră din nou, de data asta de încăpăţânare. Deja îi observase această trăsătură. Era de parcă ar fi avut un taur în bucătărie şi nu i se putea opune.

— Şi tu simţi la fel ca mine, continuă el. Eşti atrasă de mine şi ţi-e frică de moarte, din cauza lui Gleen.

Faţa ei se crispa.

— Nu vreau să discut despre Gleen.

— Asta e de înţeles, dar n-o să te las să-l bagi între noi. Nenorocitul este mort; nu-ţi mai poate face niciun rău.

— Şi tu eşti bărbatul care îmi arată ce pierd, nu? întrebă ea cu sarcasm acid.

— Cred şi eu, iubito.

Ea îşi încrucişa braţele la piept şi se sprijini de dulăpior, ţinându-se departe de el.

— Mi-a displăcut întotdeauna să mi se spună „iubito” sau „fetiţo”, remarcă ea.

— Bine. Atunci îţi spun cum vrei.

— Nu vreau să-mi spui nicicum. Nu-ţi

poţi băga asta în capul tău mare de detectiv? Nu poate fi nimic între noi, şi gata.

El zâmbi deodată, iar inima ei tresări la acest miracol.

— Deja este ceva între noi. Mai credeai că te poate înfuria cineva ca mine?

— Nu chiar, recunoscu ea.

— Vezi? Şi eu la fel. De când te-am văzut luni dimineaţa am fost nebun de furie că ai putea fi suspectă, supărat pe mine că eram atât de atras de tine în ciuda acestui lucru.

— Poate doar ne-am antipatizat unul pe altul intens, sugeră ea.

— N-aş crede. El privi repede în jos. Uite dovada contrarie.

Marlie îşi controla impulsul de a-şi coborî privirea; După ce simţise ieri pe verandă, era sigură de ceea ce vedea. În

ciuda acestui lucru, fu încântată de răspunsul trupului lui şi îi luă toată forţa de care era în stare să nu arate acest lucru. Nu se făcea. El era greu de descurajat fără să-i arate cât de mult ar fi dorit ca lucrurile să stea altfel. Întotdeauna tânjise după o relaţie normală, dar întotdeauna fusese dată la o parte, întâi din cauza însuşirilor ei, apoi din cauza lui Gleen.

— N-o să meargă, spuse ea tare. El privi din nou în jos.

— Crezi? Nu ştiu, spuse el neîncrezător, mie mi se pare că da.

Surprinsă, ea râse tare şi îşi puse mâna la gură ca să înăbuşe sunetul. El îi zâmbi din nou, făcându-i inima să tresalte chiar şi atunci când încercă să se controleze. El era mult mai periculos decât se aşteptase ea; o

făcea să râdă.

— Nu pot, spuse ea, hohotind iute. Vocea îi era moale, cu un ton de regret pe care nu-l putea ascunde. Gleen…

Din doi paşi el ajunse lângă ea. Umorul pieri de pe faţa ei ca şi când nu ar fi existat.

— Gleen este mort. Nu te mai poate răni dacă nu-l vei lăsa.

— Crezi că e atât de uşor?

— Drace, nu spun că e uşor. Sunt poliţist, aminteşte-ţi. Am văzut prin ce trec victimele unui viol.

— N-am fost…

— Violată practic? Dar el a încercat şi te-a bătut ca naiba fiindcă nu a putut. Probabil că tu nu ai fi reacţionat altfel dacă el te-ar fi penetrat.

Ea râse, iar de data asta sunetul fu dur,

sfâşietor.

— Este un pic diferit. Mi-aş fi dorit să mă fi violat! Am stat întinsă toată noaptea şi ştiu că dacă ar fi avut o erecţie, dacă nu m-aş fi luptat aşa de tare cu el, băieţelul acela ar fi fost în viaţă! Ea rămase tăcută pentru un timp. Îl chema Dustin, spuse ea. Părinţii îi spuneau Dusty.

Mâinile lui Dane se încleştară convulsiv în jurul taliei ei, apoi se relaxară.

— Nu a fost vina ta; nimeni nu poate prevedea ce va face un nebun. Dar e foarte rău că ai avut de-a face cu aşa ceva, spuse el încet. Pieptul i se încorda de emoţie. O mângâie uşor pe creştet, apoi îşi trecu degetele prin părul greu, mătăsos, ca să-i prindă capul în mâna lui mare.

Ea scutură din cap.

— Nu complet. Nu detaliile. A fost... prea urât.

— Ai mai spus cuiva ce mi-ai spus mie?

— Nu. Ea îşi ridică privirea, şi îi văzu confuzia din ochi. Nu ştiu de ce ţi-am spus.

— Fiindcă este ceva între noi şi nu mai poţi nega. Nu suntem obişnuiţi unul cu altui deocamdată, dar peste o zi, două, vom fi. Şi pot aştepta până când vei fi gata să facem dragoste.

Frustrată de încăpăţânarea lui, de incapacitatea ei de a-l convinge, ea scutură din cap. Nu ştiu dacă să ţipe sau să râdă.

— Eşti al naibii de sigur de tine.

— Ai încredere în mine, murmură el. Degetele lui puternice îi masau umerii, eliberând-o de tensiunea în care stătea. Te vei mai gândi la asta şi, cu cât te vei gândi

mai mult, cu atât te vei obişnui mai tare cu ideea. Apoi vei deveni curioasă, întrebându-te cum va fi să fim împreună. O să faci un lucru bun refăcându-ţi viaţa, dar o să fii destul de isteaţă, încât să-ţi dai seama că nu vei putea avea încredere într-un bărbat în pat dacă te mai obsedează Gleen. Şi îţi promit un lucru: dacă cineva se va culca cu tine, acela voi fi eu.

Înainte ca ea să-i poată da un răspuns la această afirmaţie încrezătoare, el o luă de mână şi o conduse în sufragerie. Palma lui era mare, cu degete puternice şi fierbinţi. Atingerea lui era blândă, a unui bărbat care era conştient de propria-i putere şi atent să nu o strângă. Mâinile lor împreunate erau ca o asigurare de încredere.

— Să ne aşezăm, zise el, ducând-o către

canapea. Ea încercă să ia un scaun, dar el o trase pe canapea şi o aşează lângă el. O ţinu de mână în continuare când se aşează oftând uşurat.

— Locurile din avion nu sunt comode pentru statura mea. Încă mă simt cocoşat.

— De ce nu te duci acasă? întrebă ea obosită. E târziu.

— Fiindcă mai avem de vorbit.

Ea scutură din cap şi încercă să-şi elibereze mâna. Fu un efort zadarnic.

— Nu mai avem ce discuta.

— Vreau să te mai întreb nişte lucruri despre vineri seara.

Ea se încorda. Ori de câte ori îi reamintea de acel rău simţea că îngheaţă.

— Deja ţi-am spus totul. Mâine e zi de lucru şi trebuie să mă odihnesc.

— Doar câteva minute, interveni el zâmbindu-i.

Acea expresie a gurii lui îi întrerupse ritmul inimii, şi se uită în altă parte. Cine s-ar fi gândit că un dur putea zâmbi aşa de încântător? Ar fi trebuit să i se îngăduie să se încrunte, spre protecţia ei.

— M-am tot gândit în avion la asta, spuse el, luându-i tăcerea drept aprobare. Nu eşti o suspectă, ci un martor. De fapt, singurul martor pe care îl avem. Nu avem niciun fir, nicio dovadă, nicio idee. Două posibilităţi nu au dus nicăieri. Nu spun că aş crede în chestia asta cu paranormalul, dar aş dori să investighez orice piste îmi dai. De exemplu, mi-l poţi descrie pe tip?

Ea scutură din cap, ignorând modul în care el spusese „chestia asta paranormală”.

— Deloc? Haide. Ai spus că poţi descrie scena crimei în cel mai mic detaliu.

— Dar am văzut-o prin ochii lui. Am văzut… orice altceva. Nu pe el.

— I-ai văzut mâinile?

Se concentra asupra cuţitului, asupra tăieturii…

— Da. Cuvântul era şoptit.

— Bine. Ochii lui se relaxară. Dane îşi înmuie vocea pe cât de mult putu, nevoind să o deranjeze: Ce piele are? închisă sau deschisă?

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te, Marlie.

— Nu ştiu! Purta mănuşi. Se opri, privind în interiorul ei. Hainele lui era închise.

— Nu şi-a scos mănuşile nici măcar când

a violat-o?

— Nu.

— În regulă, să vedem înălţimea. Ştim cât de înaltă era doamna Vinick; cum era el în comparaţie cu ea?

Marlie se minuna cât de isteţ era capul lui de poliţist; ea nu se gândise la înălţime. Îşi clătină capul în concentrare în timp ce încerca să vizualizeze.

— Când a înşfăcat-o prima dată în bucătărie, a ţinut o aproape, cu o mână peste gură şi cu cuţitul în cealaltă.

Marlie îşi ridică mâinile în poziţia descrisă, mimând acţiunea. Mâna de pe gura ei este… aşa. Egală cu umărul lui.

— Deci nu era la nivelul gurii. Cam un metru şaizeci. Nu ştii cât de lung este gâtul, poate fi mai scund sau mai înalt cu un

centimetru. Dar vocea? Ţi-o aminteşti cumva?

Ea închise ochii.

— Nimic deosebit. Doar o voce de bărbat, fără a fi prea profundă sau înaltă; este copleşită de furie, de ură, de emoţiile lui.

— Dar accentul? Poţi distinge vreun accent?

— Nu este sudic, spuse ea prompt, deschizând ochii. Mare scofală. Este de Orlando; jumătate din populaţie, inclusiv eu, suntem din altă parte.

— Îmi mai poţi spune ceva despre el? Sunt o grămadă de accente distincte; New York, Boston, Ohio, Chicago, Minnesota, accentele vestice.

Ea scutură din cap în timp ce el le

enumera.

— Nimic special. Nu prea a spus multe sau nu le-am prins eu.

— Atunci să trecem la altceva. Ţi-a lăsat vreo impresie trupul lui? Repulsia trecu peste faţa ei.

— Mă refer la greutatea lui, zise Dane grăbit. Era slab, mediu sau gras? Ea se uita urât la el.

— Mediu, cred. Şi puternic. Foarte puternic. Poate că din cauza furiei, sau a adrenalinei, dar ea era neajutorată în faţa lui. Lui îi plăcea asta.

Ea se dădu înapoi, brusc foarte obosită, şi descoperi că, uneori, când se lăsa pe spate, se trezea în braţele lui. Se apleca înainte ca să se pomenească deodată cu un braţ greu peste umeri şi faţa foarte aproape

de a lui.

— Şss, nu intra în panică, murmură el profund şi calm. Încă mă ţii de mână şi cealaltă este în jurul tău. E-n ordine.

Ea se uita la el.

— Nu eu te ţin de mână, se răsti ea. Tu mă ţii pe mine!

— Un detaliu minor. O să te sărut, Marlie…

— O să te muşc din nou, îl ameninţă ea iute. El ridică din umeri.

— Întotdeauna am mai mult tupeu decât instincte, spuse el, şi îi şterse gura uşor cu a lui.

Fu doar un contact trecător, mai fugar decât o şoaptă, dar cu gustul lui. Pulsul i se acceleră, dar el se retrase înainte ca frica ei să se materializeze. Ea se încruntă.

El îi eliberă mâna, în cele din urmă, şi îi prinse bărbia în palmă. Degetul lui aspru îi trasa forma buzei de jos şi privirea i se aţinti asupra ei.

— Gânduri negre? întrebă el. Vocea îi era şi mai profundă, şi mai moale.

— Nu. Răspunsul ei fu o şoaptă.

— În cazul ăsta…

De data asta el o sărută. Nu o mai ţinea, iar ea nu se mai simţea constrânsă, dar ceva o ţintuia în loc. Buzele lui erau ferme şi fierbinţi, dar moi în apăsarea lor şi se lipiră de ale ei. Marlie îşi trecu ambele mâini peste talia lui.

Atingerea tandră a acestui sărut o ameţi. Nu se aşteptase la asemenea consideraţie tandră din partea lui, sau la senzaţia caldă care o inundă. Scoase un sunet de uimire şi

îşi înălţă capul imediat.

— Ţi-e bine?

— D-da, se bâlbâi ea, clipind.

— Bine. El îşi aplecă gura din nou peste a ei, invitând-o să-l guste. Marlie nu ştiu ce să facă: ceea ce se întâmpla era atât de diferit de ceea ce aşteptase încât nu mai putea gândi. Cel mai uimitor lucru era că nu-i era teamă. Plăcerea straşnică pe care o simţea era prea preţioasă ca să o distrugă.

Şovăitoare, ea acceptă invitaţia şi îi supse limba uşor. Un fior o năpădi instantaneu, năucind-o. O făcu din nou, iar el gemu tare, adânc, sunet care îi reverbera în piept.

Brusc el îi eliberă gura şi se lăsă pe spate. Era roşu la faţă.

— Ajunge. E prea mult. Te las înainte să

merg prea departe.

Ea privi către el cu ochi languroşi şi uimiţi, de parcă nu ştia precis ce se întâmpla. El nu mai era aşa de sigur de el. Nu fusese aşa de răscolit de un simplu sărut de când avusese cincisprezece ani şi îşi pierduse virginitatea cu o târfă de şaptesprezece ani.

Se strădui să se ridice în picioare înainte să facă o mare greşeală şi să se răzgândească în privinţa plecatului. O sărutase şi asta îi era de ajuns. Cap la cap, era mulţumit de ce se întâmplase în această seară.

— Te sun mâine, spuse el în timp ce se îndrepta spre uşă. Ea îl conduse.

— Vocea ta sexy mă răscoleşte de câte ori o aud la telefon. Imediat căldura dispăru

din expresia ei.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea monoton. Am ţipat atât de mult când Gleen îl măcelărea pe bietul băieţel, încât mi-am pierdut vocea. De atunci nu a mai fost la fel.

CAPITOLUL 9

El era atât de plin de viaţă, încât era aproape dureros. Carroll Janes simţi anticipaţia dându-i ghes, simţi cum puterea i se aduna. Fusese întotdeauna uimit de faptul că oamenii nu puteau vedea puterea, dar cei mai mulţi erau extraordinar de proşti.

Va fi la noapte. Era neobişnuit faptul că trecuse doar o săptămână de vinerea trecută, dar era aşa de uşor, încât nu se va

da înapoi. Şi era plăcut să simtă cum i se aduna această putere. Desigur, nu putea conta că asta i se va întâmpla în fiecare săptămână. Numai cei bădărani păţeau aşa. În mod normal îi plăcea să o tărăgăneze cam timp de o lună, dar asta fiindcă apăreau destule obstacole în cale, probleme de rezolvat. Jacqueline Sheets nu avea niciuna. Locuia singură şi avea o conduită rigidă. Nu, nu avea niciun motiv pentru care să aştepte.

Era ciudat că femeile erau cele nepoliticoase, deşi mai fuseseră doi-trei bărbaţi de pedepsit. Nu-i plăcea când era vorba de un bărbat. El era destul de puternic să ţină piept oricui şi lucrase cu meticulozitate ca să-şi păstreze această forţă. Bărbaţii pur şi simplu nu-i ofereau

ocazii de a prelungi teroarea în timp ce forţa îi creştea. Bărbaţii era aproape plictisitori. Şi desigur, el nu era homo, aşa că jumătate din distracţie dispărea. Sub niciun motiv nu ar fute un bărbat. Uneori era mai îngăduitor cu nepoliteţea unui bărbat – ei, el decidea, era doar treaba lui.

Fredona toată ziua un cântec, făcând-o pe Annette să remarce că era într-o dispoziţie bună.

— Trebuie că ai planuri măreţe pentru weekend, spuse ea, şi el îi auzi nota de gelozie din voce. Îi plăcea asta. Desigur, era conştient de faptul că Annette tânjea după el şi după tot binele pe care i l-ar fi făcut. Doar că nu era genul lui.

— O întâlnire straşnică, replică el, nepăsându-i dacă ea îi auzea tremurul de

anticipaţie din voce. S-ar putea să-i trezească în minte fantezii.

El se gândi că Jacqueline Sheets îl aştepta. Fusese în casa ei şi îşi imagina scena cu exactitate. Ştia cum arăta dormitorul ei, în ce dormea: pijama. Nu fusese surprins. El prefera cămăşile de noapte, dar pantalonii de pijama nu erau o problemă. Ea şi-i va scoate pentru el; toate o făceau cu cuţitul la gât.

Verificase bucătăria. Cuţitele erau într-o stare deplorabilă, cu tăişul de abia capabil să taie o banană. Evident, nu era o bucătăreasă foarte bună, altfel cuţitele s-ar fi aflat într-o stare mai bună. Selectase un cuţit cu filet şi îl dusese acasă, unde petrecuse două nopţi la rând ascuţindu-l sârguincios. Îi displăcea să lucreze cu

unelte inferioare.

Abia aştepta noaptea cu pricina, când ritualul va începe, aşa cum îl învăţase tatăl său. Când eşti obraznic, trebuie să fii pedepsit.

Dane o sunase pe Marlie la şapte dimineaţa, doar ca s-o salute şi să o întrebe dacă dormise bine, iar iritarea din vocea ei îl făcea să chicotească. Mental ea încă îi opunea rezistenţă, dar fizic mersese mult mai bine decât sperase. O sărutase, iar ei nu numai că nu-i fusese teamă, dar îi şi plăcuse. Având în vedere trecutul ei, avea un uriaş în faţă.

Surâse ca un idiot toată ziua la serviciu. O sărutase! Şi ce dacă fusese un sărut care îl făcuse să dea ochii peste cap ca un adolescent? Ce făceau adolescenţii acum? îi

interesa să strângă nişte sâni şi să împingă de câteva ori. El era destul de matur şi, Dumnezeu ştia, că era cu atât mai bine cu cât era mai încet. Trebuia să fi fost înnebunit de frustrare când Marlie venise la el, dar după noaptea trecută ştia că se va întâmpla. Era năuc de încântare, anticipaţia zăpăcindu-l ca şampania.

Când Dane intră, Trammell era deja acolo şi stătea sprijinit pe spate, cu ochii săi negri întredeschişi, privindu-l pe Dane apropiindu-se. Oamenii mişunau în jurul lor, vorbind şi înjurând; telefoanele sunau încontinuu, faxul şi xeroxul bâzâiau fără încetare. O zi tipică, dar Dane se simţi deosebit. Încă zâmbea când se îndreptă către filtrul de cafea ca să toarne în două ceşti. El sorbi dintr-una în timp ce se

apropie de Trammell şi i-o dădu acestuia pe cealaltă.

— Se pare că ai nevoie. O noapte proastă?

— Mulţumesc. Trammell o gustă grijuliu, privindu-l pe Dane peste buza ceştii. A fost o noapte lungă, dar nu grea. Ei? Ai aflat ceva interesant ieri?

— Nu prea multe. Pot spune că nu mai sunt la fel de sceptic cum eram. Trammell îşi dădu ochii peste cap.

— Dar Marlie? Ce a făcut în ultimii şase ani?

— A încercat să-şi revină, zise Dane pe scurt. Arno Gleen a bătut-o, a încercat să o violeze şi, când nu a reuşit, l-a omorât pe puşti în faţa ei. După spusele doctorului Ewell trauma a făcut-o să sufere, chiar i-a

distrus capacitatea paranormală. Evident, viziunea crimei doamnei Vinick este primul semn paranormal de atunci.

— Deci starea paranormală îi revine? Dane ridică din umeri.

— Cine ştie? Nu s-a mai întâmplat nimic altceva. Mulţumesc lui Dumnezeu. Am discutat cu ea ieri noapte, i-am mai pus câteva întrebări despre viziune şi şi-a mai amintit nişte detalii.

— Adică?

— Tipul are cam un metru şaizeci, este foarte bine făcut şi nu este din Sud. Trammell pufni.

— Realitatea asta ne dă gata.

— E mai bine decât ce aveam înainte.

— Corect. Ceva e mai mult decât nimic. Asta având în vedere că o acceptăm ca

martor la curte, dar sunt sigur că nu o vor îngădui.

— Avem de ales? Nu cred. Tipul ăsta nu a lăsat urme. Pornesc pe ce fir apuc, şi mă îngrijorez de dovezi atunci când îl găsesc.

— De fapt, zise Trammell încet, deja am discutat cu cineva care se potriveşte acestei descrieri.

— Da, ştiu, cu Ansel Vinick. El este puternic ca un taur şi, chiar dacă a trăit în Florida timp de peste douăzeci de ani, are accent vestic. Nu fusese surprins; foarte puţini oameni care nu sunt crescuţi în Sud reuşesc să dobândească accentul. Cinematograful şi industriile de televiziune nu au reuşit niciodată. Dar flerul meu spune că nu el a făcut-o.

— A avut ocazia.

— Dar nu şi motivul. Nu era niciun iubit, nicio asigurare. Nimic.

— Poate unul care ne-a scăpat?

— Medicul legist nu a găsit nicio vânătaie pe ea care să indice lovituri. Nu a fost omorâtă, ci măcelărită.

— Teoria spune că dacă există mai multe răni, criminalul a fost supărat de victimă. Şi că dacă l-a pisălogit de multe ori, locuia în vecinătate. Ştii procentajul la fel de bine ca şi mine: în optzeci la sută din cazuri, când o femeie este ucisă este fie de soţul ei, fie de iubit. De cele mai multe ori criminalul este cel care anunţă poliţia când „descoperă” cadavrul. Vinick intră în toate aceste categorii.

— În afară de una. Dacă se certau sau nu, nu ştie nimeni. Vecinii nu au auzit

niciodată certuri, păreau să se înţeleagă bine şi Vinick nu a reacţionat în niciun fel în acea noapte la serviciu. Şi ea a fost violată, dar nu există sperma. Marlie spune că ticălosul avea prezervativ**,** aşa că de ce să fi fost Vinick? Era soţia lui, pentru numele lui Dumnezeu! Nu ar fi fost incriminator să i se fi găsit sperma lui în ea. De ce să-i taie degetele? Nu le-am găsit. Nu avea niciun motiv să i le taie decât...

— ... dacă ea l-a zgâriat. Trammell termină, ochii lui negri strălucind intens. Ea l-a zgâriat şi el a ştiut despre treaba cu ADN-ul. L-a tăiat degetele pentru ca medicii legişti să nu găsească urme de piele sub unghiile ei.

— Vinick purta o cămaşa cu mâneci scurte în acea dimineaţă, îşi aminti Dane. Îţi

aminteşti vreo zgârietură?

— Nu. Se poate să fi avut unele pe piept sau pe umeri, dar de obicei palmele şi antebraţul sunt cele mai vizate.

— Nu uita cadrul tăiat din dormitor. Dacă ar fi făcut-o Vinick, nu ar fi făcut intrarea mai evidentă? Nu mi s-a părut a fi un tip subtil, oricum. Şi ce mi-a spus Marlie m-a convins. N-a fost Vinick.

— Stai o clipă, zise Trammell. Marlie nu a menţionat degetele, nu? Dane se gândi, apoi scutură din cap.

— Nu, şi nu pare un detaliu care să fie uitat de cineva. Omisiunea acestui lucru îl sâcâia şi îşi notă în minte să o întrebe despre asta la noapte.

— M-aş simţi mai bine dacă am mai discuta cu Vinick o dată, insistă Trammell.

Dane ridică din umeri.

— Din partea mea este O.K., mă simt de parcă aş irosi timpul.

Trammell încercă de mai multe ori să ia legătura cu domnul Vinick, între alte zeci de lucruri care erau de făcut, dar nu răspunse nimeni. Sună la compania de remorchere unde lucra domnul Vinick şi i se spuse că fusese liber toată săptămâna şi că nu-l aşteptau să revină decât peste încă o săptămână.

— Înmormântarea a fost ieri, zise Dane. Poate că stă cu prietenii. La naiba, bineînţeles că nu stă în casă. Medicii legişti au terminat cu scena, dar tu ai dormi acolo?

Trammell se strâmbă.

— Cred că nu. Dar cum vom lua legătura cu el?

— Îl întreb pe vreunul din vecini. Ei ştiu.

Era după-amiaza târziu când traseră maşina în faţa casei domnului Vinick. Părea să nu fie nimeni. Tapetul galben al laboratorului de criminalistică fusese dat la o parte, dar casa încă arăta ciudat, făcând-o diferită de cea a vecinilor din cauza violenţei care avusese loc acolo. O maşină era parcată în şosea şi Dane o recunoscu a fi a celui ce stătea acolo în acea sâmbătă dimineaţă.

— E acasă.

Bătură la uşă. Nu le răspunse nimeni, nicio mişcare nu se auzea prin casă. Trammell se duse la uşa din spate, cu aceleaşi rezultate. Toate perdelele erau trase şi nu văzură nimic pe ferestre.

Ambele uşi încuiate. Bătură din nou,

identificându-se. Nimic. Dane merse la uşa de alături. O femeie ieşi în poartă la bătaia lui.

— Sunt detectivul Hollister, zise el deschizându-şi legitimaţia. L-aţi văzut pe domnul Vinick? Maşina lui este aici, dar nu răspunde nimeni.

Ea se încruntă şi îşi dădu părul din ochi.

— Nu, nu l-am văzut de la înmormântare. Am fost şi eu acolo; la fel ca toată lumea de pe stradă. Era o doamnă aşa de drăguţă. Nu ştiu când şi-a parcat maşina în stradă. Nu a fost aici ieri după-amiază, dar a fost azi-dimineaţă când m-am trezit.

— Nu aţi văzut pe nimeni?

— Nu. Bineînţeles, nu am stat aici toată ziua, dar cât am stat nu am văzut pe nimeni.

— Mulţumesc. Dane dădu din cap în

semn de la revedere şi merse înapoi la casa familiei Vinick.

— Nu-mi place, spuse el după ce îi povesti lui. Trammell ce spusese vecina. Ce zici să intrăm forţat?

— Cred că e mai bine, spuse Trammell sobru. Dacă greşim, o să ne cerem scuze şi vom plăti daunele.

Se duseră în spate. Uşa bucătăriei era mică, făcută din geam tăiat cu diamantul. Dane îşi scoase *Beretta* şi folosi patul pistolului ca să spargă geamul. Era mereu surprins de cât de greu era să spargi o fereastră. Geamul căzu pe podea şi alunecă pe gresie. Înfăşurându-şi atent mâna într-o batistă, o vârî pe dinăuntru şi descuie.

— Casa era încălzită şi mirosea a moarte. Tăcerea era aproape nevrotică.

Dane îşi smulse batista de la mână şi şi-o puse la nas.

— Drace, murmură el, apoi îşi ridică vocea. Domnule Vinick? Suntem detectivii Hollister şi Trammell. Nimic.

Mirosul pătrunsese prin batistă. Nu era mirosul dulce de carne în putrezire, ci un miros pătrunzător de hoit uman amestecat cu praf de puşcă. Stomacul lui Dane se revolta. Înjură din nou încet şi păşi înăuntru.

Sufrageria era goală; se aşteptase să fie aşa. Pereţii erau încă pătaţi cu sângele doamnei Vinick. Se făcuseră maronii.

Domnul Vinick era în dormitor.

Nici acesta nu fusese curăţat. Lângă conturul în cretă al trupului doamnei Vinick, stătea întins el. Un pistol mic era aşezat

lângă el.

Nu se încurcase.

Oricine îşi vârâ ţeava în gură are o intenţie serioasă.

— Ah, la naiba, spuse Trammell. Sunt eu!

Dane îngenunche lângă cadavru, atent să nu atingă nimic. Nimic nu indica altceva decât o sinucidere.

Se uită în jur şi văzu o foaie de hârtie zăcând pe pat. Cearşafurile fuseseră scoase lăsând salteaua liberă, aşa că putuse observa imediat fâşia de hârtie. O citi fără să se aplece.

„Nu mai am familie, acum, că Nadine s-a dus, aşa că nu cred că mai contează. Nu vreau să mai trăiesc”.

O datase şi o semnase, notase chiar şi

ora. Unsprezece şi jumătate p.m. exact la aceeaşi oră când murise soţia sa.

Dane îşi frecă ceafa şi se strâmbă. Tipul îşi îngropase soţia şi se întorsese unde aceasta fusese ucisă, şi îşi trăsese un glonţ în cap.

Trammell intră din nou în cameră şi rămase lângă Dane, citind şi el bileţelul.

— A fost vină sau depresie?

— Cine ştie?

— Drace, zise Trammell. Era ceva în casa asta care reducea comentariile la acest simplu cuvânt. Era trist.

La vremea când casa s-a sigilat, s-a ridicat cadavrul şi s-au sigilat şi actele, era nouă seara. Dane se gândi s-o sune pe Marlie, dar se răzgândi. Nu se simţea bine şi nu avea chef de dulcegării. Trammell

avea şi el o întâlnire, dar era la fel de întors ca Dane şi o contramanda, în schimb merseră împreună la barul favorit al poliţiştilor şi dădură peste cap câteva beri. O mulţime de poliţişti beau trei, patru, înainte să plece acasă. Era cel mai bun mod de ale, calma şi o ocazie de a arunca tensiunea înainte de a se duce acasă la soţie şi la copii ca şi când totul ar fi fost frumos şi bine.

— Nu vom afla niciodată dacă el a fost ucigaşul, mormăi Trammell trecându-şi limba peste buza superioară.

Lui Dane îi plăcuse întotdeauna că Trammell bea bere în locul vreunui vin scârbos. Îi putea accepta costumele italieneşti şi cămăşile de mătase, dar nu i-ar fi venit bine să fi fost băutor de vin. Nu ştia

de ce Trammell decisese subit că Ansel Vinick ar fi fost cel mai bun suspect al lor, dar la toţi le umbla mintea aiurea din când în când.

— N-aş crede că a făcut-o el. Cred că sărmanul nenorocit nu a suportat ideea de a trăi după ce şi-a văzut soţia astfel.

— Nici eu nu am fost convins că el a făcut-o, zise Trammell morocănos. Voiam să mă conving că nu a şters-o fiindcă suntem prea ocupaţi ca să umblăm după fantome.

Dane îşi termină berea.

— Ei, inocent sau vinovat, nu a fugit. Mai vrei una? Trammell se uită la cantitatea de bere din paharul său. Se opri, încă încruntându-se la lichidul gălbui.

— Zi, Dane…

Vocea i se întrerupse şi Dane îşi ridică

sprâncenele, aşteptând întrebător.

— Da, ce e?

— Sentimentele astea pe care le ai. Instinctele tale sunt de obicei bune şi toată lumea o ştie. Te-ai gândit vreodată... că nu suntem foarte diferiţi de Marlie?

Dacă Dane nu şi-ar fi terminat berea şi-ar fi vărsat-o pe masă.

— Gândeşte-te la asta. Trammell se încinse asupra subiectului, proptindu-şi coatele pe masă. Toţi avem idei, toţi ne bazăm pe instincte. De cele mai multe ori nu avem nevoie fiindcă criminalul stă acolo şi cântă ca o păsăruică frumoasă, dar de multe ori ne confruntăm cu mistere. Deci suntem atât de diferiţi de ceea ce face Marlie?

— Asta e o prostie. Subconştientul

observă ceea ce conştientul nu a sesizat încă.

— Asta este ceva paranormal, nu? Dane îl privi acru.

— Cred că două beri ţi-au fost de-ajuns. Avem intuiţie din cauza dovezilor pe care le putem vedea şi din cauza posibilităţilor la care ne putem gândi. La naiba, un paranormal nu trebuie să fie undeva anume sau să ştie ceva despre situaţie, ei doar simt vibraţiile sau ce or fi.

Trammell îşi frecă fruntea, ciufulindu-şi părul. Dane începu să se simtă vag îngrijorat; poate că două beri erau într-adevăr prea mult pentru Trammell. Dumnezeu ştia că nu-şi văzuse niciodată partenerul aşa de ciufulit în afară de ocaziile când se luptau şi Dane era rănit,

dar acestea erau ocazii limită.

— Nu mai ştiu ce să cred, murmură Trammell. Logica şi legea relativităţii spun că Ansel Vinick a fost cel mai posibil suspect. Dar Marlie ştie totul, în afară de degete, şi cum de ştia dacă nu a fost acolo? Dacă este aşa, atunci Vinick era nevinovat şi noi ne întoarcem de unde am plecat. El ridică paharul, îl dădu pe gât şi îl puse pe masă cu o bufnitură.

— Exact aşa suntem. Ca la început. Încep să mă simt ca un prost, fiindcă nu am rezolvat nimic.

— Nicio dovadă, niciun martor, nimic. Ştii ce?

Faţa netedă, frumoasă a lui Trammell era aşa de mohorâtă, încât Dane trebui să-şi muşte obrazul pe dinăuntru ca să nu

surâdă.

— Nu, ce?

— Nu diger alcoolul foarte bine, afirmă el cu o demnitate gravă.

— Nu. Dane îşi prinse faţa în palme. N-aş fi crezut. În ceea ce-l privea pe el, cineva care putea silabisi „diger” fără să se încurce era într-o formă bună.

— De obicei sunt mai atent… Sorb.

— Eşti un sorbitor clasa întâi.

— Mulţumesc. Dar probabil e bine să conduci tu.

— Şi eu cred. Eşti gata să mergem acasă acum?

— Oricând doreşti. Nu trebuie să mă bagi în pat sau ceva de genul ăsta, dar nu pot conduce.

— Nici eu nu vreau să conduci, amice.

Hai să mergem.

Trammell se ţinea bine pe picioare, dar cânta în barbă şi Dane aproape că râse din nou. Nu se potrivea cu imaginea lui să fredoneze *Draga mea Clementine.*

— O să vomiţi? întrebă el curios. Ar fi fost caraghios să vomite din două beri.

— Niciodată, spuse Trammell. Erau afară şi inhala o gură de aer rece. Nu mi se întâmplă foarte des. Nu mi s-a mai întâmplat încă din colegiu.

— Asta-i bine.

— N-o să spui nimănui, nu?

— Nu. Promit. Ar fi fost tentat, dar va ţine secretul pentru sine. Deşi cele mai jenante lucruri erau normale, asta era ceva ce Trammell nu suporta, şi băieţii îl vor satiriza pentru tot restul vieţii. Pe de altă

parte, nu strica să-l aibă pe Trammell la mână din când în când El fluiera voios în timp ce se suiră în maşină, simţindu-se bine.

Ritualul era calmant. Îi plăcea ca totul să se desfăşoare de fiecare dată la fel, fiindcă el ordona *aşa.* Nu o făcea destul de des, încât să devină rutină – asta i-ar fi slăbit puterea – dar era ceva liniştitor în similitudinea pregătirii. Ştiind că aceste pregătiri ar fi dat poliţiei o pistă ca să-l prindă, se simţi energic. Ei îi prindeau numai pe oamenii proşti care făceau greşeli stupide, iar el nu făcuse niciodată o greşeală. Nici măcar una.

Anticiparea nopţii care va veni se ridica în el, dar se controla. Voia să se concentreze asupra pregătirilor.

Întâi veni peruca de păr blond. Era o

perucă foarte bună; plătise enorm pentru ea, dar meritase fiecare bănuţ. Nimeni nu-şi dăduse seama că era o perucă. Nu numai că blondul ei era natural, ceea ce însemna că nuanţa nu sărea în ochi, dar stilul buclelor blonde era ceva ce oamenii îşi aminteau. Era foarte uşor de recunoscut.

Nu era nimic în neregulă cu părul lui, se gândi el, examinându-şi tâmplele căpătând un semn de bătrâneţe. Dar ar fi stupid să lase poliţia să-l descopere din cauza părului. Îşi bărbieri capul cu atenţie, cu răbdare, deşi crescuse doar un pic de data trecută.

Îi plăcea la nebunie să se bărbierească, să simtă umezeala, moliciunea gelului, lama briceagului pe craniu.

Urma barba. Nu ar fi elegant să o zgârie cu o barbă ţepoasă. Apoi pieptul. Avea o

şuviţă pe piept şi era chiar mândru de grosimea ei, dar trebuia să o radă.

Apoi picioarele şi mâinile. Clic. Nu era de mirare că femeile se bărbiereau pe picioare. Se simţea minunat.

În cele din urmă scrotul. Nu uită niciun fir de păr nepieptănat, neexaminat. Fu extrem de grijuliu în această zonă, fiindcă şi o zgârietură mică ar lăsa urme de sânge. Asta nu s-ar face. Şi, desigur, avea întotdeauna un prezervativ, ca să nu lase urme de spermă. Avea chiar un plan în cazul în care s-ar fi rupt prezervativul; până acum nu trebuise să îşi pun planul în aplicare.

Unii bărbaţi, citise el, puteau fi identificaţi după spermă; mai erau „non-secretori” şi unul din cinci era aşa. Ar fi fost drăguţ să ştie că era unul din cei douăzeci

la sută, dar de abia de îndrăznea să se ducă la un laborator şi să întrebe dacă el era secretor sau non-secretor. Pe el nu-l deranja să poarte prezervativ; nu voia să-şi lase sperma înăuntru în timpul agresării.

Apoi urmau hainele. Piele. Fără fibre care să fie lăsate în urmă, nimic care să lase vreun indiciu. Îşi ţinea pantalonii de piele undeva într-o cutie de carton, departe de ochiul altora. Avea o cuvertură de vinilin pe care o aşeza peste huse şi podeaua maşinii era acoperită tot cu vinilin. Era foarte atent să nu calce pe undeva ca să nu lase vreo urmă de fibre. Detaliul. Atenţia la detaliu era totul. Poliţia nu-l putea identifica astfel, fiindcă nu lăsa nimic în urma lui în afară de obiectul lecţiei.

Detectivul Hollister nu o căutase, deşi

Marlie aşteptase să o sune sau să se arate neanunţat, aşa cum avea tendinţa să o facă. Fusese speriată, înfricoşată că va suna sau va veni, dar apoi se enervase că nu o făcuse. Chiar şi aşa reuşise să-i strice seara ei liniştită.

Se jucase cu ideea de a merge la film, de a-l stimula pe Hollister, dar apoi renunţă la idee. Nu putuse uita ce se întâmplase vinerea trecută. Trecuse doar o săptămână? Parcă trecuse o lună. Poate că săptămâna viitoare va merge la film, dar nu în seara asta.

Se duse la culcare mai devreme decât de obicei, înainte de zece, ca să nu mai stea la telejurnal. Era obosită; săptămână tensionată care trecuse o epuizase. Era o uşurare să închidă ochii şi să ştie că nu mai

trebuia să lucreze a doua zi dimineaţă, că putea sta în pat cât voia. Se relaxa pe saltea, simţind cum muşchii i se înmuiau şi mintea i se înceţoşa…

El se mişca încet prin casă. Televizorul mergea, mascându-i prezenţa. El stătu în prag timp de o clipă, privind-o pe femeia care se uita la un film vechi şi mulţumirea îl invada. Era aşa de uşor. Înainta, lent, bucurându-se de suspans. Lumina pâlpâitoare de la televizor străluci în lama subţire, curbată, a cuţitului din mâna sa…

Un sunet sfâşietor o răscoli pe Marlie în timp ce încerca să ţipe, să scoată un semn de disperare din gât. Doamne, o, Doamne! Se clătină, luptându-se cu cuverturile în timp ce încerca să iasă din pat. Viziunea fusese atât de reală, încât se aşteptase să-l

vadă venind din întuneric, cu lama cuţitului strălucind.

El stătea lângă ea, privind-o. Târfa proastă nu avea măcar idee că el era acolo. Lui îi plăcea asta. Poate că va sta acolo până la sfârşitul filmului şi nici nu va şti…

Ea se dădu jos din pat şi căzu, înfăşurată în cearşafuri. Se lupta să se elibereze din aşternuturi şi se împletici, mergând din colţ în colţ ca să se prindă de uşă. Panica o orbise, îi îngheţase creierul – nu, era întuneric, luminile erau stinse. Se lovi de zid şi impactul dur o linişti, cumva. Orbecăi după întrerupător, dar nu era acolo.

Asta era plicticos. Zâmbind, el întinse mâna ca să-i atingă gâtul…

Marlie se lovi de un alt perete, un perete care nu trebuia să fie acolo. Rămase în

picioare, tremurând, total dezorientată. Unde se afla?

Farurile unei maşini care trecea îi lumină brusc camera. Sufrageria. Cum ajunsese acolo? îşi aminti că încercase să ajungă la uşa dormitorului, dar nu reuşise. Dar acum cel puţin ştia unde era.

Aproape că izbi lampa în timp ce bâjbâia după întrerupător şi lumina orbitoare o năuci. Telefonul. Telefonul era chiar acolo, pe masă.

Numărul lui. La naiba, care era numărul lui? Nu-şi putea aminti, nu se putea gândi… butonul de reformare. Mai sunase pe cineva în acea seară? Nu ştia, nu-i păsa. Va răspunde cineva. Ridică receptorul, şi-l duse brutal la tâmplă, în timp ce încerca să-l ţină locului cu mâna care-i tremura violent, şi

apăsă pe ceea ce spera că era butonul de reformare. Viziunea ei era, înceţoşată şi nu mai era sigură.

Primul ţârâit îi bâzâi în urechi. Închise ochii, luptându-se să rămână sigură pe sine. Al doilea ţârâit. Te rog, grăbeşte-te, grăbeşte-te.

Al treilea ţârâit fu întrerupt şi o voce profundă, somnoroasă, spuse:

— Alo?

— Dane. Vocea îi era slabă, tremurată.

— Marlie? Tot somnul îi zbură. Marlie, ce este?

Ea încercă să vorbească şi nu reuşi; gâtul îi era prea sugrumat. Respiră adânc, sacadat.

— Marlie, la naiba, spune ceva. Acum el ţipa la ea.

Venea. Nu se mai putea lupta. Tremuratul era convulsiv, lumina pălea în timp ce avu viziunea. Făcu un efort disperat şi vocea îi ieşi şoptită.

— O… face… din nou.

CAPITOLUL 10

El nu mai putu scoate nimic de la ea, deşi încă era pe fir. Dane se aruncă în haine şi îşi strecură picioarele goale direct în adidaşi. Îşi înhaţă port-arma împreună cu *Beretta,* şi fugi. Nici nu trecuse bine un minut şi ieşise pe uşă.

Inima îi bătea puternic în piept. Ce îi spusese ea? Ultima ei propoziţie fusese aşa de slabă, încât de abia auzise că ar face ceva din nou. Avea necazuri, necazuri

serioase.

Ploua mărunt, destul cât să ude străzile şi să-l facă să-şi ţină firea. Nu putea conduce aşa de repede cum dorea, dar mergea încă prea repede pentru starea drumurilor. Sentimentul urgenţei îl făcu să ţină piciorul pe acceleraţie. De abia încetini la stopuri şi opri la lumina roşie doar când era traficul aglomerat.

Un accident de pe şosea îl forţă să o taie pe un drum ocolit şi să o ia pe altă rută, pierzând timp valoros, încă douăzeci de minute trecuseră când trase maşina în aleea lui Marlie. Maşina ei era la locul obişnuit şi sufrageria era luminată. Nu se mai chinui să urce cele două trepte, sări direct pe verandă şi bătu puternic în uşă.

— Marlie? Sunt Dane. Deschide.

Tăcerea dinăuntru era absolută, la fel de totală cum fusese în casa familiei Vinick în acea după-amiază, de parcă nicio fiinţă nu se afla înăuntru. Lui Dane îi îngheţă sângele în vene şi vocea îi sună răguşit când o strigă din nou, lovind în uşă cu pumnul.

Uşa nu avea geamuri care să fie sparte, iar el nu mai pierdu timpul în spatele casei la uşa de la bucătărie. Se dădu înapoi şi izbi cu piciorul în ea. Din patru lovituri deschise uşa care se lovi de zid. Ştia că ar fi trebuit să aibă răbdare, să nu se pripească, dar teama era mai mare decât precauţia şi se sprijini de uşă cu *Beretta* în mână.

— Marlie!

Ea stătea acolo pe canapea, în strălucirea luminii lămpii, ca o statuie. Îşi ţinea ochii deschişi, ficşi şi orbi. Era

liniştită, albă ca varul şi timp de o clipă lui i se opri răsuflarea.

Apoi îşi aminti ce-i spusese ofiţerul Ewan, că la început crezuse că este moartă, începu să respire din nou şi reuşi să se mişte, deşi frica nu-l părăsea deloc. Puse pistolul deoparte şi îngenunche pe podea în faţa canapelei, ridică mâna pe care şi-o ţinea în poală şi o lipi de pieptul lui în timp ce-i verifica pulsul. Era slab, dar liniştit. Pielea îi era rece, dar căldura vieţii se simţea sub suprafaţa rece.

— Marlie, spuse el din nou, mult mai calm acum. Nu primi niciun răspuns.

O veghe atent, apoi examina împrejurimile. Nu era niciun semn de luptă, nicio lovitură. Ea părea să fie bine din punct de vedere fizic.

Receptorul telefonului era lângă ea, ţiuind. Îl ridică şi îl puse la loc în furcă.

El înghiţi în sec, apoi îşi dădu seama ce trebuie să se fi întâmplat. Ea avusese o altă viziune, poate că încă o mai avea. Ce mai era de data asta? Încă o crimă? Numai Dumnezeu ştia cum de nu era în stare catatonică tot timpul, cu atâţia morfinomani şi bande de stradă, îşi petrecuse vreodată timpul privind nişte oameni fericiţi, copiii jucându-se sau alergându-se pe afară? Cum de putea trăi dacă tot timpul era încărcată cu problemele blestemate ale oamenilor?

Ea purta doar o cămaşă subţire şi nişte pantaloni, şi avea picioarele reci. Se ridică şi închise uşa spartă, apoi merse în dormitorul ei ca să caute o pătură. Camera mică, la fel ca fiecare altă cameră din casă,

era cochetă şi liniştită. Ea îşi făcuse din casă un cămin, o baricadă împotriva lumii. Cuverturile de pe patul dublu era răsucite şi căzute pe jumătate pe podea; evident fusese în pat când începuse să aibă viziunea şi starea cuverturilor era dovada agitaţiei ei.

Mai era un pled aruncat pe balansoar. Îl luă şi se întoarse în camera de zi, acoperindu-i mâinile şi picioarele. Din câte vedea, ea nu se mişcase niciun centimetru, cu excepţia pieptului care urca şi cobora în ritmul respiraţiei.

Nu ştia ce altceva să mai facă şi aşteptă. Se duse în bucătărie şi puse de cafea; ea s-ar putea să nu aibă nevoie de aşa ceva când va ieşi din starea asta, dar în mod sigur el avea.

Se aşează pe canapea lângă ea. Expresia

ei era goală şi indiferentă ca aceea a unei statui. Era complet inconştientă; ţinea ochii deschişi, dar ori era transpusă, ori era inconştientă.

Îi studie faţa. Văzută din profil, trăsăturile ei aveau o puritate nepământeană, pe care nu o observase înainte. Când era trează, tăişul limbii ei şi inteligenţa rece din acei ochi albaştri, adânci, îi atrăgeau toată atenţia. Sau aproape toată. Avea forme feminine, curbe uşoare care îi puneau întreg trupul pe jar.

Trecură zece minute. Zgomotul din bucătărie se opri, indicând că fiersese cafeaua.

El merse şi îşi aduse o ceaşcă cu cafea, apoi se rezumă să stea lângă Marlie şi puse ceaşca lângă noptieră. Foarte blând, o

ridică în braţe şi o aşează în poala lui.

— Marlie. Te poţi trezi acum? Hai, iubito, trezeşte-te. El îi mângâie faţa, apoi o apucă de umeri şi o scutură.

Ea scoase un sunet uşor, nu chiar o şoaptă, şi bătu din pleoape.

— Vino la mine, Marlie. Sunt Dane. Scoală-te şi spune-mi ce s-a întâmplat. Capul ei se bălăbăni pe umărul lui. El o legănă cu braţul cu care o sprijinea simţindu-i pielea umedă şi alunecoasă în palme. O scutură din nou, dar nu tare, ci cât s-o trezească. Acum ea ţinea ochii închişi, ceea ce părea mai natural, de parcă dormea.

— Marlie! El îşi ridică vocea. Scoală-te şi vorbeşte-mi, fir-ar să fie!

Ea gemu şi încercă să se retragă din

braţele lui, dar mâna îi căzu moale în poală ca şi când nu ar fi putut să o controleze. Respiră adânc de mai multe ori şi pleoapele i se ridicară, apoi i se închiseră la loc, efortul copleşind-o.

— Marlie, uită-te la mine. El îi spusese numele în mod deliberat, chemând-o din depărtările întunecate, înapoi la lumină.

Cineva o striga insistent. Mintea extenuată a lui Marlie se agăţa de această familiaritate ca de un colac de salvare, îi dădea un centru, un sens al identităţii în mijlocul acelui coşmar. Vocea se auzi îndepărtată la început, dar apoi se apropie din ce în ce mai mult, până când o simţi deasupra capului. Realitatea revenea, deşi avea ceva ireal în ea. Se părea că se sprijină de cineva, că o înconjoară cu braţele şi

senzaţia îi era aşa de străină, încât o derută. Ea nu-i lăsa pe oameni să o ţină în braţe; intruzia ei mentală se încorda din cauza contactului fizic şi era derutantă. Dane. Tandru, încăpăţânat, refuzând să o asculte… Desigur. Dane.

Se forţă să-şi deschidă pleoapele grele şi se pomeni uitându-se lung la trăsăturile lui dure, la ochii lui căprui îngrijoraţi. Inima îi stătu în loc, făcând-o să se ghemuiască lângă el. Simţea căldura trupului lui acoperind-o, încălzindu-i oasele reci. De ce era aşa de rece?

Îngrijorată, se uită în jur. Era în sufragerie. Dar de ce era Dane aici şi ea de ce se afla în poala lui? De ce se simţea aşa de obosită? Se aşteptase ca el să o sune, dar el nu o sunase, şi se băgase în pat.

Apoi îl sunase. Se încorda, memoria dându-i un şuvoi de detalii îngrozitoare şi ar fi dat orice să nu şi le amintească. Mintea ei obosită se lupta să facă faţă.

— Dane. Se agăţă de tricoul lui, răsucind materialul cu degetele.

— E-n regulă, spuse el mângâindu-i părul. Sunt aici. Ai avut o altă viziune, nu-i aşa? Ce a fost de data asta? Fii calmă, aşază-te. Vrei nişte cafea? Te-ar ajuta asta?

El îi duse ceaşca la buze, iar ea sorbi; cofeina îi va mai da poate răgaz câteva clipe.

Trebuia să-şi pună ordine în gânduri, să-i spună pe cât de mult putea, dar cafeaua era cea mai proastă pe care o gustase vreodată şi, cu o grimasă, îşi întoarse faţa când el îi mai dădu să bea.

— A făcut-o din nou, zise ea tulburată.

— Cine? întrebă el absent, încercând să-i mai dea puţină cafea. Ea întoarse capul de la ceaşcă.

— *El.* A mai ucis o femeie în noaptea asta. Tremuratul o apucă din nou, scuturând-o din cap până în picioare.

El se tensiona, iar ea îi simţi muşchii încordându-se sub ea.

— Cel care a ucis-o şi pe Nadine Vinick? întrebă el grijuliu.

— Da. Ştiu că era acolo, uitându-se... l-am simţit instinctiv când te-am sunat. Ea se forţa să vorbească, să-i spună totul.

— Asta te-a speriat?

Ea dădu din cap în semn că da, mişcându-şi capul în căuşul umărului lui.

Ţinând-o strâns lângă el, Dane ridică

receptorul şi formă centrala. Se prezentă şi spuse:

— S-a anunţat înjunghierea unei femei?

— Nu, a fost destul de liniştit pentru o vineri seara. Cred că ploaia e de vină. Ştii tu ceva ce noi nu ştim?

— Poate că da, poate că nu. Ascultă, dacă auzi de aşa ceva, sună-mă pe pager. Zi sau noapte, nu contează.

— S-a făcut.

El închise şi se uită la Marlie.

— Nu s-a anunţat nimic.

Ea încă îl ţinea de tricou şi ochii ei luară acea expresie îndepărtată pe care o avuseseră şi luni dimineaţa, când îşi spusese povestea pe un ton indiferent, lipsit de emoţie. Tremurul din trupul ei subţire crescuse; el o cuprinse cu ambele braţe,

încercând să o apere de şocul prin care trecea.

— Ea are păr roşcat, spuse Marlie pe un ton slab, nepământean. Este foarte drăguţă. Se uită la televizor, la un film vechi. El merge în spatele ei şi stă acolo. Ea nu ştie că el este acolo. El este amuzat; cât va mai dura până când ea îi va simţi prezenţa? Prea mult. Este o vacă proastă, iar el se plictiseşte. El îi atinge gâtul cu mâna stângă, apoi i-o pune la gură înainte ca ea să ţipe. Lui îi place acest moment de teroare. Are cuţitul în mâna dreaptă. I-l ţine la gât.

— Eşti sigură că este unul şi acelaşi? întrebă Dane. El voia cu disperare să-i spună că nu era sigură.

— Da. Filmul mai rulează; maschează

zgomotul. El o face să-şi scoată pijamaua şi să se întindă pe podea. Canapeaua este prea uzată; lui nu-i plac canapelele. El foloseşte un prezervativ. Ea nu-i merită sperma. Încet şi uşor, încet şi uşor… o lasă să se relaxeze, să nu-i fie teamă. Nu o răneşte, nu încă, nu încă…

Dane o ancoră de el, ţinând-o atât de strâns, încât se aşteptase ca ea să protesteze, dar ea nu crâcni, îndreptându-şi atenţia către acea oroare. Fiori reci îi trec pe spate şi părul de pe ceafă i s-a ridicat. O, Doamne!

— El a terminat. Este în genunchi lângă ea. Ea se uită la el, cu ochii mari şi speriaţi, dar plini de speranţă. Asta e bine, e foarte bine. El îi zâmbeşte, iar gura ei tremură, dar îi zâmbeşte şi ea. Îi e frică să nu o facă,

se gândeşte el. Prea proastă ca să trăiască. El e plictisit; nu mai e aşa de amuzant ca prima dată. Crede că o poate însufleţi. El o zgârie un pic şi ea ţipă ca un porc înjunghiat şi cursa a început. De jur-împrejur.

— Iisuse Doamne, zise Dane. Marlie, opreşte-te. Gata. Ea clipi din ochi şi îşi concentra atenţia asupra lui, iar expresia din ochii ei îl făcu să vrea să plângă. Paloarea oboselii îi este întipărită pe faţă ca o mască.

— Trebuie să-l prinzi, spuse ea sfârşită.

— Ştiu. Îl voi prinde, iubito. Promit.

Ea îşi ascunse faţa în umărul lui şi închise ochii.

Îşi lăsă trupul moale în braţele lui. El o privi în timp ce începu să respire într-un

ritm încet, greoi, care semnala un somn adânc. Ea se cufundase în starea de inconştienţă. El nu era alarmat. După ce o văzuse la venire, acum arăta perfect normală.

Stătu acolo câteva minute, cu faţa mohorâtă în timp ce se gândea la ramificaţia urâtă. În cele din urmă se ridică în picioare cu Marile liniştită în braţele sale şi o duse în dormitor unde o aşeză cu grijă în pat. Ea nu se mişcă când el trase cuvertura ca să o acopere.

Îşi mai puse cafea, apoi stătu calm şi se gândi la cele întâmplate în acea noapte. Nu-i plăcea deloc.

Se uită la ceas; era trecut de miezul nopţii. Îl sună pe Trammell.

Receptorul fu ridicat cu greu de cealaltă

parte a firului şi auzi un „Alo” foarte feminin în timp ce şi Trammell spunea „Nu răspunde aşa”. Evident cele două beri nu-l torpilaseră prea mult şi nu îşi amânase întâlnirea.

Apoi Trammell luă telefonul de la prietena lui.

— Mda?

Dane nu avea chef să-l necăjească.

— Marlie a mai avut o viziune în noaptea asta, zise el fără panică în glas. Spune că a mai ucis una.

Trammell rămase tăcut pentru două secunde în timp ce vestea îl năuci şi pe el.

— Unde? întrebă el.

— Nu s-a anunţat nimic până acum. Mai multă tăcere. Apoi el zise:

— Asta va dovedi dacă ea are dreptate

sau nu.

— Da. S-a simţit rău. Sunt la ea, dacă ai nevoie de mine. Dispeceratul mă va suna dacă se raportează ceva.

— Bine. Dacă ai dreptate… la naiba!

Da, la naiba. Dane stătu acolo bându-şi cafeaua şi gândindu-se. Dacă Marlie avea dreptate şi acelaşi tip care a ucis-o pe Nadine Vinick a omorât şi altă femeie în acelaşi mod, atunci aveau o problemă gravă. Pe cât de mult voia să-l prindă pe nenorocit, sperase că era un simplu criminal, sperase că era cineva care o cunoscuse pe doamna Vinick. Se gândise că fusese ceva personal, deşi nu fusese în stare să găsească nimic care să indice asta. Înjunghierile multiple indicau pe cineva enervat cu adevărat de victimă.

Dar încă o victimă omorâtă în acelaşi mod însemna că aveau un psihopat în Orlando. Un ucigaş în serie. Cineva fără conştiinţă, cineva care acţiona conform regulilor lui ciudate. Mai rău, se părea că aveau de a face cu un ucigaş inteligent, care se silea să nu lase urme. Criminalii în serie erau greu de prins având în vedere situaţia, iar unul ager era, aproape imposibil de arestat. Uite câţi omorâse Bundy înainte să facă o greşeală.

Nu putea face nimic decât să aştepte. Nu putea investiga o crimă care nu fusese raportată, un cadavru care nu fusese găsit. Până când victima nu se găsea, tot ce avea era o viziune a unui psihic traumatizat. El o credea, totuşi, şi asta era înspăimântător. Un colţ al logicii din creierul lui încă spunea

„aşteaptă să vezi”, dar logica nu-i putea risipi nodul din stomac.

El cunoştea terminologia. Psihopat sexual. Încercă să-şi amintească dacă mai existase vreo crimă prin înjunghiere neelucidată în Orlando înainte de Nadine Vinick, dar nu-i veni nimic în minte, cel puţin nu ceva care să semene cu asta. Fie vreun tip se apucase să-şi omoare victimele, fie se mutase din alt oraş. Dacă era un criminal prin jur şi omora prin diferite localităţi, poliţia nu avea cum să compare crimele.

Dacă doamna Vinick fusese prima lui victimă, atunci însemna că tipul îşi pierduse controlul complet dacă se apucase să ucidă din nou aşa de curând, şi va transforma oraşul într-o baie de sânge. Un criminal

periculos opera la început rar; îşi lăsa un timp de câteva luni între victime. Apoi crimele s-ar fi succedat mai rapid, fiindcă numai aşa îşi va provoca plăcere şi va dori să o facă din ce în ce mai des. Doar o săptămână diferenţă era între victime.

Iar el nu putea decât să aştepte.

Când va fi descoperit cadavrul, dacă exista aşa ceva?

Poate că soţul lucra de noapte, ca domnul Vinick. Poate că aveau un numitor comun şi soţul era plecat nopţile. Dacă era aşa, va fi descoperită mâine dimineaţă, să zicem pe la ora şase. Dar dacă doamna trăia singură, vor trece câteva zile înainte să observe cineva că lipseşte. Văzuse cazuri în care oamenii erau morţi de săptămâni întregi până să observe cineva.

Se uită la ceas din nou. Cinci şi două minute. Cafeaua se terminase şi el băuse atât de multă, încât părea să nu poată fără ea. Era obosit; îşi simţea pleoapele de plumb.

Se uită la canapeaua lui Marlie şi pufni. El avea un metru optzeci şi doi şi canapeaua un metru şaizeci. Nu era masochist.

Trase cu ochiul în camera alăturată, întrebându-se dacă mai erau paturi libere. Nu erau. Aici depozita vechile mobile, valize, cutii cu cărţi. Nu era aşa de liber ca în casele mari.

Singurul pat din dormitor era cel în care dormea Marlie. El presupunea că putea pleca acasă, dar nu voia să o lase singură. Lacătul de la uşă era spart. Nu ştia cât de mult va dormi ea, dar el intenţiona să fie

acolo când ea se va trezi.

Ezită doar o clipă, întrebându-se ce va spune ea când se va trezi cu el alături în pat, dar apoi ridică din umeri şi intră în dormitor. Din câte vedea el, ea nu se mişcase.

El se dezbrăcă până la chiloţi, îşi aruncă hainele pe marginea balansoarului şi aşează pistolul pe noptieră. Pager-ul era lângă pistol. Era doar o singură masă şi Marlie dormea de acea parte a patului. Dane o privi, se strecură lângă ea şi stinse lampa.

Se simţea bine. Sentimentul de linişte îl năpădi, ca un antidot cald pentru grija ultimelor ore. Aşa mare cum era, patul dublu scârţâia cu el, dar şi lucrul ăsta avea părţile lui bune fiindcă Marlie era aşa de aproape de el. O înconjură cu braţul ţinând-

o ghemuită lângă el, cu capul pe umărul lui. Trupul ei slăbuţ era moale şi fragil, şi respiraţia ei îi adia pe piept.

Ar fi dorit să stea întins lângă ea o viaţă întreagă, dacă putea să o protejeze de ceea ce i se întâmplase azi-noapte. Ea îi spusese, ofiţerul Ewan îi spusese, la fel şi profesorul, dar nu crezuse până când nu văzuse cu ochii lui cât de traumatic era pentru ea, cât de mult o durea, ce o costa.

Ce preţ plătise! Ştia ce însemna pentru spiritul uman să vadă atâta urâţenii, zi de zi. Unii poliţişti suportau mai bine decât alţii, dar plăteau şi ei cu toţii, şi aveau simţuri normale. Cum trebuie să fi fost pentru ea, care simţea totul, toată furia şi durerea şi ura? Când şi-a pierdut capacităţile empatice trebuie să se fi simţit eliberată de tortură.

Acum, că îi reveniseră, oare cum se simţea ea? Prinsă? Disperată?

Dorinţa îl încerca; nu putea să fie în preajma ei şi să nu o dorească. Dar mai puternică decât dorinţa era nevoia de a fi aproape şi de a o proteja de ororile dinăuntru ca şi de cele exterioare.

El dormi până la ora opt şi se trezi imediat conştient de faptul că pager-ul nu piuise azi-noapte. Nici Marlie nu se agitase. Stătea întinsă lângă el. Cât de mult dura letargia asta în mod normal?

Făcu un duş, imaginându-şi că ea nu se va supăra dacă-i va folosi baia şi prosoapele. Apoi se bărbieri, folosind aparatul ei şi înjurând când se tăie. Apoi îşi mai turnă o ceaşcă de cafea. Începea să se simtă confortabil în casa lui Marlie de parcă era la

el. În timp ce aştepta să fiarbă cafeaua, măsură uşa spartă ca să o înlocuiască. Tocmai terminase de făcut asta când telefonul sună.

— Ai auzit ceva? întrebă Trammell.

— Nimic.

— Marlie ce spune?

— Nu a spus nimic. Doarme aproape de când a avut viziunea. A reuşit să-mi spună ce a văzut, apoi gata.

— M-am gândit la asta cam patru ore azi-noapte. Dacă este un ucigaş în serie…

— Am dat de belea.

— Să-i spunem lui Bonness ce credem?

— Ar fi bine, la urma urmei. El a crezut în Marlie înaintea noastră. Nu putem face nimic până când crima nu este confirmată, dar ar trebui să-l ţinem la curent.

— O să picăm de proşti dacă nu găsesc pe nimeni.

— Sper, spuse Dane. Jur pe Dumnezeu că aş vrea să mă simt cel mai mare prost. Ar fi de mii de ori mai bine decât altcumva.

Trammell oftă.

— Voi discuta cu Bonness, se oferi el voluntar. Cât stai la Marlie?

— Nu ştiu. Cel puţin până când se va simţi în stare să se ţină pe picioare. Tot weekend-ul, după câte se pare.

— O tragi de limbă, nu?

— Nu ştiu nici măcar pe jumătate. Îi trecu prin cap ceva. Şi dacă tot eşti prin jur, am nevoie să-mi cumperi o uşă. A lui Marlie nu este foarte sigură.

Vocea o chema insistent, nelăsând-o să se odihnească. Era o voce foarte

răbdătoare. Undeva în străfundurile conştiinţei ei ştia că este familiară, dar nu o recunoscu. Era obosită, aşa de obosită; voia doar să doarmă, să uite. Vocea care o sâcâia era insistentă. De ce nu o lăsa în pace? Rezistase tulburării, încercând să găsească puţin confort în întuneric.

— Marlie. Hai, Marlie. Scoală-te.

Nu se va opri. Încercă să se îndepărteze de zgomot, dar ceva o ţinea.

— Aşa, iubito. Deschide ochii.

Predarea păru uşoară, ea nu avea energia să lupte, îşi simţea pleoapele ca de plumb, dar se forţă să le deschidă şi se încruntă debusolată la bărbatul care stătea pe pat lângă ea. O ţinea în braţe, înfăşurată în cearşaf; asta o oprea să se mişte.

— Gata, spuse el calm. Bună, iubito. Mă

îngrijorasem.

Ea nu putea; era confuză. De ce o ţinea Dane astfel? Confuzia trebuie să i se fi întipărit pe faţă, fiindcă el zâmbi şi îi dădu părul de pe faţă cu o mână.

— Totul este bine. Dar ai dormit mult timp şi nu ştiam dacă este normal sau nu, aşa că am decis să încerc să te trezesc. Mi-a dat ceva de furcă, adăugă el sec.

— Ce?... De ce eşti aici? murmura ea încercând să se ridice în fund. El se lăsă pe spate, eliberând cearşaful, iar ea se chinui să se aşeze în fund. Îi luă aşa de mult efort, încât o durea. Ce se întâmplase? Fusese bolnavă? Dar de ce era Dane aici?

— Dacă trebuie să ghicesc, spuse el, aş spune că nevoia ta la toaletă este critică. Reuşeşti să te duci până acolo?

Când el îi menţiona asta, ea îşi dădu seama că avea dreptate. Ea dădu din cap afirmativ şi trase cuvertura de pe ea. El se ridică astfel ca ea să-şi poată da jos picioarele. Nu avea prea multe haine pe ea, se gândi, în timp ce stătea pe marginea patului uitându-se la tălpile goale, dar nu îi păsa.

Încercă să stea în picioare şi se prăbuşi la loc pe saltea. Dane se aplecă şi o ridică uşor în braţe. Capul ei căzu în curbura gâtului lui.

Auzi fâsâitul aerului condiţionat. Simţea aerul rece pe pielea goală şi căldura ce radia din trupul lui era binevenită în timp ce o purta… niciunde. Închise ochii.

— Nu, nu ai nevoie, se încruntă el aşezând-o în picioare. Pleoapele ei grele se

deschiseră şi văzu că era în baie.

— Fă un efort, iubito. Reuşeşti de una singură sau vrei să stau cu tine?

— Mi-e… bine, spuse ea deşi îşi auzi slăbiciunea din voce. Ea o ignoră. Va reuşi ea; reuşise întotdeauna.

— Bine, dar voi fi lângă uşă. Strigă dacă ai nevoie de mine.

Ea stătu în mica baie după ce el plecă, uitându-se ameţită la cadă şi întrebându-se dacă va reuşi să stea în picioare atât cât să facă un duş. Ar fi aşa de jenant să o ajute Dane, să o ţină ca pe un copil neajutorat.

Lucrurile prioritare mai întâi. Îi era foarte sete, dar avea o nevoie mai puternică. Mintea îi era încă înceţoşată. Avea nevoie să-şi amintească, dar nu se putea concentra destul de mult. Tot ce

dorea era să doarmă. Un somn binecuvântat. Nu voia să-şi amintească.

Chiar voia să facă un duş.

Cel mai simplu lucru era să răsucească robinetul şi să intre sub duş cu tot cu haine, şi asta şi făcu. Lăsă în mod deliberat apa călduţă, ştiind că asta o va trezi, acceptând necesitatea. Stătu acolo sub duş şi aşteptă să se risipească toată ceaţa. Lăsă apa să-i cureţe lacrimile sărate.

De parcă nu era îndeajuns, îşi îngropa faţa în mâini şi hohoti scuturându-se toată.

— Marlie… Tonul îngrijorat, nervos, se schimbă într-o clipă, devenind calm şi ferm. Ştiu, iubito. Ştiu că e rău. Dar acum nu mai eşti singură. Am eu grijă de tine.

Apa era închisă şi el o cuprinse cu mâinile, ajutând-o să iasă din cadă. Stătu

udă cu lacrimile şiroindu-i.

— Eşti udă, zise el, pe aceeaşi voce alinătoare, caldă. Să scoatem hainele astea…

— Nu, reuşi ea să spună strangulat.

— Nu le poţi ţine aşa.

— Mă dezbrac eu.

— Eşti sigură?

Ea dădu din cap că da.

— În regulă. Doar deschide ochii pentru mine şi spune-mi ce vrei, iar eu o să-ţi aduc nişte haine uscate. Dar întâi vreau să-ţi văd ochii.

Ea înghiţi în sec şi respiră adânc de două ori ca să-şi controleze lacrimile. Când se gândi că va reuşi, deschise ochii şi se uită la el.

— O pot face.

Privirea lui era ageră, în timp ce o studia, şi aprobă scurt.

— Îţi aduc hainele. Spune-mi ce doreşti.

Ea încercă să se gândească, dar nu-i veni nimic în minte.

— Nu-mi pasă. Orice.

Orice, la alegerea lui, erau o pereche de ciorapi şi rochia ei de bumbac. În timp ce aştepta afară ea îşi scoase hainele ude, se şterse cu grijă, apoi se îmbrăcă în ce-i adusese el. Ea îşi ştergea părul cu prosopul când el decise că îi ajunsese timpul, şi deschise uşa din nou.

— Lasă, te ajut eu, zise el luând prosopul de la ea şi lăsând capacul de la W.C. ca ea să se aşeze. Ea se aşeză, iar el îi scurse toată apa din păr, apoi luă un pieptene şi îi descurcă toate şuviţele. Ea stătea acolo ca

un copil, lăsându-l să o aranjeze şi micile lui atenţii o liniştiră ca niciodată. Îşi dădu seama că tot ce îi spusese el era adevărat. De data asta nu mai era singură. Dane era cu ea. Fusese acolo noaptea trecută, şi încă mai era, având grijă de ea, dându-i putere când ea nu mai avea.

— Cât e ceasul? întrebă ea în cele din urmă. Un gând monden, dar mici şi neînsemnate erau ancorele vieţii, constantele care ne ţineau calmi.

— Aproape unu. Trebuie să mănânci; vino în bucătărie şi o să pun la fiert un ibric cu cafea proaspătă, apoi o să-ţi pregătesc micul dejun. Ea îşi aminti de cafea.

— Pot face eu cafeaua.

El acceptă refuzul cafelei lui cu delicateţe, fiind obişnuit cu asta. Ea îşi

revenea; putea spune ce voia despre cafeaua lui. Ea era mult mai vioaie, faţa îi era roz, în afară de cearcănele de sub ochi, şi încordată de teamă. El o înconjură cu braţul pe după talie ca să o sprijine în timp ce se îndreptau încet către bucătărie.

Ea se sprijini de dulap în timp ce pregătea cafeaua, apoi se aşeză şi îl privi pe Dane aranjând o masă cu şuncă, pâine prăjită şi omletă. Ea luă câteva înghiţituri de ou şi şuncă şi o felie de pâine prăjită. Dane mâncă restul.

Când ea se întrista, el o luă în braţe şi o ţinu acolo cât ea plânse.

CAPITOLUL 11

Trammell sosi cu un camion împrumutat

şi cu uşa de rezervă în remorcă. Dane stătu o clipă în loc ca să savureze imaginea lui Trammell conducând camionul în timp ce el îi deschidea uşa.

— Al cui camion este? întrebă el.

— Al soţului lui Freddie. Apucară amândoi de uşă şi o dădură jos. Nu trebuiră să întrebe dacă se raportase ceva; dacă s-ar fi raportat, ar fi auzit amândoi. De alături, Lou ieşi în verandă ca să-i studieze cu interes vădit. Dane se opri să-i facă semn cu mâna. Ea îi răspunse la salut, dar se încruntă dezaprobator. Fără îndoială că de dimineaţă se uitase pe fereastră şi văzuse maşina lui lângă cea a lui Marlie; el pătase reputaţia lui Marlie.

— O nouă prietenă? întrebă el delicat în timp ce duceau uşa pe verandă.

— Nu. Trammell era neobişnuit de reticent şi Dane deveni brusc suspicios.

Trammell nu era omul care să dea detalii despre o noapte înfocată, dar de obicei spunea numele doamnei respective.

— Am crezut că ai amânat întâlnirea. Trammell îşi drese vocea.

— A venit ea oricum.

— Ceva ce trebuie să ştiu?

— Nu. Poate. Nu încă.

Dane se întrebă de ce simţea Trammell nevoia să apere identitatea unei femei şi apărură două ipoteze. Unu: doamna era căsătorită. Trammell nu era uşă de biserică, dar nu se încurca niciodată cu femei căsătorite. Doi: femeia era poliţist. Asta avea sens, se potrivea, începu să se gândească imediat la nume şi feţe,

încercând să le suprapună cu vocea pe care o auzise în acea noapte. Totul se potrivi imediat. Păr blond cenuşiu lins, care intra sub casca de poliţist, o faţă destul de austeră, ochi căprui. Nu frumoşi, dar profunzi. Ei nu i-ar fi plăcut bârfa printre echipele specializate, nu era genul de femeie de care să râzi.

— Grace Roeg, spuse el.

— Fir-ar să fie! Trammell scăpă capătul uşii de care ţinea şi se uită la el. Dane aşează capătul său cu uşurinţă.

— Sunt bun, zise el ridicând din umeri. Ce pot spune?

— Nimic. Uită că ai spus ceva.

— Nicio problemă, dar te întreci cu gluma cu mine. Trebuie acum să păstrez două secrete.

— Doamne. Bine. Dacă simţi nevoia să vorbeşti despre ceva, dacă nu mai poţi suporta tensiunea, atunci povesteşte-le despre bere. Asta pot suporta. Dar ţine-o pe Grace la o parte de asta.

— Aşa cum am spus, nicio grijă. Îmi place; este un poliţist bun. Pe tine te-aş da de gol, dar pe ea nu aş vrea să o supăr. Ai grijă, prietene. Poţi da de necazuri ca lumea.

— Nu se pune problema hărţuirii sexuale.

— Poate pentru tine nu, poate că nici pentru ea, dar ziarele o vor privi ca atare. Deşi îngrijorarea lui era legitimă, Dane se distra imediat. Trammell îl privea cu ochii săi negri ca de foc. Era bine să se întoarcă la el după modul în care râsese de

prevestirea lui Marlie.

— De când durează? Nu de mult, se gândi el. Nu observase asta până acum.

— De câteva zile, spuse Trammell morocănos.

— Te mişti cam repede, partenere.

Trammell începu să spună ceva, închise gura, apoi mormăi:

— Ba nu.

Dane începu să râdă la neajutorarea din tonul lui Trammell. Ştia exact cum se simţea.

— Încă unul care muşcă din ţărână.

— Nu! Nu e aşa de serios.

— Spune-ţi asta mereu, prietene. S-ar putea să-ţi ajute să nu intru în panică în drum spre biserică.

— Să fiu al naibii dacă e aşa. E…

— Doar o idilă? întrebă Dane ridicând din sprâncene. O perioadă plăcută în pat? Nu înseamnă nimic?

@Trammell arăta hăituit.

— Nu, e… ah, drace. Oricum, nu e vorba de nuntă. Nu vreau să mă căsătoresc. Nu am intenţia asta.

— Bine, te cred. Dar mă doare că nu sunt cel mai apropiat prieten al tău; Zâmbind la înjurătura de frustrare a lui Trammell, Dane intră ca să aducă o şurubelniţă şi Trammell îl urmă. Marlie stătea întinsă pe canapea, adormită. Dane se opri ca să o privească şi îi trase o pătură subţire peste picioare. Ea părea mică şi palidă, lipsită de apărare în timp ce se refăcea după oboseala sfâşietoare.

Trammell privea faţa lui Dane, fără să se

uite la Marlie.

— Te-ai ars, partenere, zise el încet.

— Mda, murmură Dane. Aşa de rău, încât nu avea să-şi mai revină.

— Credeam că era vorba doar de călduri, dar e mai mult decât atât.

— Mi-e teamă că da.

— Clopote de nuntă pentru tine?

— Poate. El zâmbi strâmb. Încă nu sunt favoritul, dar trebuie să mă străduiesc. Şi avem de prins un criminal.

El merse mai departe în bucătărie unde se îndreptă către dulapul cu scule ca să caute o şurubelniţă. Toate bucătăriile, după părerea lui, conţineau un astfel de dulăpior şi aici era locul cel mai nimerit să găseşti una, imaginându-şi că Marlie avea aşa ceva. Sertarul ei cu scule era mai bine organizat

decât al lui şi înăuntru era o tavă de plastic care conţinea şurubelniţe. El şi-o imaginã selectând scula potrivită, neschimbându-le ordinea în care erau când le-a cumpărat.

Ea se trezi când el se apucă să folosească un ciocan ca să prindă a doua balama, se aşeză în fund pe canapea şi îşi dădu din faţă părul negru. Ochii îi erau îngreunaţi de somn şi mai avea acea expresie îndepărtată provocată de oboseală şi de şoc. Dane îi aruncă o privire de asigurare şi decise să o lase să-şi revină. Ea stătu liniştită privind doar cu un interes vag în timp ce ei înlocuiau uşa spartă cu cea nouă.

De abia când terminară ea întrebă năucită:

— De ce mi-aţi schimbat uşa?

— Cealaltă era spartă, îi explică Dane pe scurt în timp ce aduna sculele.

— Spartă? Ea se încruntă. Cum?

— Am lovit-o eu cu piciorul azi-noapte.

Ea rămase locului foarte calmă, refăcându-şi amintirile.

— După ce te-am sunat eu?

— Da.

Mai urmă o pauză.

— Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă, nu am intenţionat să te îngrijorez. Dane nu ar fi descris-o exact „grijă”. Intrase în panică.

— Ţi-l aminteşti pe partenerul meu, Alex Trammell?

— Da. Bună, detective. Îţi mulţumesc că ai ajutat la înlocuirea uşii mele.

— Cu plăcere. Vocea lui Trammell era

mult mai galantă decât de obicei. Era evident că Marlie încă se lupta, să pună lucrurile cap la cap.

— Ai auzit ceva până acum? întrebă ea.

El şi cu Trammell schimbară o privire rapidă.

— Nu, zise el în cele din urmă.

În ochii ei se ivi o privire îndepărtată.

— Ea zace acolo. Familia ei nu ştie, prietenii nu ştiu. Ei se ocupă, veseli şi fericiţi, de rutina de zi cu zi, iar ea aşteaptă acolo ca să fie găsită. De ce nu sună sau nu se duce cineva să vadă dacă e acasă?

Dane se simţi jenat şi Trammell la fel, foindu-se pe scaune. Erau mult mai obiectivi în privinţa cadavrelor, în special a cadavrelor care erau doar iluzorii. Văzuseră multe ţepene, dar se gândiseră la ele în

calitate de victime, şi nu de indivizi. Posibilitatea unei alte crime îi îngrijora pe amândoi, fiindcă implica un ucigaş în serie în Orlando. Pentru Marlie era ceva personal. Ea nu avea acel zid interior care să o protejeze.

— Nu putem face nimic, zise Dane. Doar dacă ne dai localizarea sau numele. Dacă s-a întâmplat, cineva o va găsi în final. Tot ce putem face este să aşteptăm.

Ea zâmbea amar şi nu era chiar un zâmbet.

— S-a întâmplat. Întotdeauna se întâmplă.

El se aşeză lângă ea. Trammell luă un scaun.

— Te poţi gândi la nişte detalii, ceva ce nu mi-ai spus azi-noapte? Nu despre crimă,

dar despre localizare. Vezi ceva care ne-ar putea da o pistă? Este o casă sau un apartament?

— O casă, zise ea imediat.

— O casă frumoasă sau o bojdeucă?

— E foarte frumoasă, mobilată cu gust. E un televizor mare pe un piedestal. Ea se încruntă, de parcă avea dureri de cap. Dane aşteptă. Un chiparos.

— Chiparos? Este un chiparos în faţă, un parc cu chiparoşi sau ce?

— Nu ştiu. Nu văd bine. El doar a gândit asta.

— Mare scofală, zise Dane.

— La ce te aşteptai? Ca el să gândească „Acum sparg casa asta, numărul cutare, unde o s-o violez şi o s-o ucid pe Jane Doe? Nimeni nu gândeşte aşa, totul este mecanic,

în subconştient. Iar eu nu sunt telepatică.

— Atunci cum de ai văzut chiparosul?

— Nu ştiu. Era doar o impresie. Tipul ăsta este un emiţător teribil de puternic, zise ea, încercând să explice. Este o staţie radio superdotată, care trimite semnale mai presus de celelalte.

— Acum îl poţi recepţiona? interveni Trammell cu ochii strălucind de interes.

— Acum nu pot recepţiona nimic. Sunt prea obosită. Iar el probabil că nu emite.

— Explică, spuse Dane scurt.

Ea privi către el, apoi în ziare. Atenţia lui era aşa de concentrată asupra ei, încât aproape că o putea suporta, iar ochii lui erau aşa de puternici, încât nu se putea uita în ei.

— Intensitatea lui mentală creşte cu cât

se apropie mai mult momentul crimei. Probabil că nu poate menţine mult acest nivel al furiei; nu poate funcţiona normal. Aşa că singura dată când energia lui mentală este destul de puternică ca eu să o citesc este chiar înainte şi în timpul crimei, atunci când atinge apogeul. După asta l-am pierdut; nici măcar nu ştiu cum a plecat.

— Asta explică degetele, îi spuse Dane lui Trammell, care dădu din cap afirmativ.

— Degetele?

— L-a zgâriat doamna Vinick? întrebă Dane ignorând întrebarea ei mirată. Ochii ei erau din nou inexpresivi în timp ce se uitau în interior.

— Nu sunt sigură. Ea a încercat să se lupte, să se ţină de el. Este posibil, dar nu cred că el să fi observat dacă a făcut-o.

Dane se mai gândi după aceea. De asta nu ştia Marlie nimic despre degetele doamnei Vinick. Ucigaşul fusese foarte calm şi detaşat când a ucis-o fiindcă nu a observat zgârieturile până ce furia nu i s-a potolit. Că degetele îi fuseseră tăiate era un detaliu pe care nu i-l furnizase presei şi pe care nu îl va spune nici lui Marlie. Avea şi aşa destule de suportat, destul detalii cât să umple o mie de coşmaruri; nu o să-i mai adauge unul.

— Ai spus că l-ai văzut un pic noaptea trecută.

— Nu a fost o imagine clară; de fapt nu a fost o imagine. A fost doar o intuiţie a răului, a ameninţării. Probabil că o teroriza, spuse ea cu o voce ştearsă în timp ce-şi dădea seama ce făcea el cu adevărat. Îşi

controlase furia, dar ura şi satisfacţia erau mult mai puternice, iar ea le simţise.

Începea să se simtă din nou foarte obosită şi pleoapele îi căzură. Voia să se ghemuiască şi să doarmă. Voia să o lase în pace. Voia să se piardă în sanctuarul braţelor lui. Voia totul şi nimic, şi era prea obosită ca să se hotărască.

Dar braţele lui Dane o cuprindeau, puternice şi sigure, răsucind-o ca să se întindă, şi îi aranjară din nou pledul subţire peste ea.

— Dormi, spuse el, vocea lui profundă calmând-o imediat. Voi fi aici.

Ea respiră încet şi adânc, apoi adormi. Faţa netedă, smeadă, a lui Trammell era sobră în timp ce o privea.

— E neajutorată, zise el. Aşa este de

fiecare dată?

— Da. Îşi revine ea cumva. A fost mult mai rău noaptea trecută şi dimineaţa devreme.

— Atunci sper ca ucigaşul să nu afle despre ea fiindcă ar fi complet vulnerabilă. Dacă energia lui mentală este aşa de mare, încât să o blocheze pe a ei chiar şi de la distanţă, gândeşte-te ce i-ar face dacă ar pune ochii pe ea.

— N-o va prinde el, zise Dane şi în sobrietatea vocii lui se simţi promisiunea. Indiferent de ce va fi va veghea asupra lut Marlie. Ai discutat cu Bonness?

— Nu a fost încântat de posibilitatea de a avea un ucigaş de profesie, aşa că a spus să fim pe fază şi să nu spunem nimănui până când nu aflăm că s-a mai comis o

crimă. Dar era la fel de încântat ca un copil de ideea de a lucra cu Marlie, fiindcă, la urma urmei, a fost ideea lui. Jur pe Dumnezeu că uneori cred că apele din California sunt vrăjite.

— Nu râde, îi sfătui Dane. Suntem foarte implicaţi în asta noi înşine.

— Da, dar nu sărim în sus de bucurie.

— Bonness e un tip de treabă; un pic ciudat, dar cumsecade. Am văzut alţii mai răi.

— La fel ca noi toţi. Era o afirmaţie şi nu o întrebare. Privirea lui Dane rătăci peste faţa adormită a lui Marlie şi sprâncenele i se uniră într-o încruntătură.

— Chiparos, spuse el. Trammell îl citi imediat.

— Poate. Asta a fost tot ce a spus.

Chiparos. Nu chiparos-copac. Am făcut doar o asociaţie.

— Chiparos. Chiparos, murmură Trammell. Se uitară unul la celălalt, două minţi alergând pe aceeaşi pistă. Poate că este…

— Adresa, termină Dane deja stând în picioare. Ca toţi poliţiştii, avea o hartă a oraşului în maşină.

Un minut mai târziu amândoi erau aplecaţi asupra hărţii, desfăşurată pe masa din bucătărie. Dane parcurse lista alfabetică a străzilor.

— Drace! Conducătorii ăştia nu s-au gândit să folosească şi alt cuvânt? Bulevardul chiparoşilor, Şoseua chiparoşilor, Aleea chiparoşilor. Terasa chiparoşilor…

— E mai rău de atât, spuse Trammell uitându-se pe cealaltă listă. Mai este un Vechi Bulevard al chiparoşilor. Şi mai este un complex cu apartamente numit Dealurile de chiparoşi.

— Mda. Dane împături harta dezgustat. Nu putem spune câte străzi au „chiparos” în denumire. Nu ne putem duce la uşa fiecăruia, căutând cadavre. Dacă nu răspunde nimeni? Spargem uşa?

Trammell ridică din umeri.

— Ai făcut-o de două ori în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— Da, ei bine, erau ocazii speciale.

— Ai dreptate, totuşi. Suntem blocaţi. Putem crede ce zice Marlie, dar Bonness nu ar autoriza o astfel de cercetare. Oamenii îl vor suna acasă şi-i vor spune că Orlando are

poliţie federală şi că nu avem dreptul să intrăm în casele lor astfel. Şi ar avea dreptate. Nu putem face una ca asta.

— Deci trebuie să aşteptăm.

— Aşa se pare.

Nu avea rost să-şi bată capul cu un lucru pe care nu-l puteau schimba. Dane îşi permise un moment de frustrare, apoi schimbară subiectul.

— Vrei te rog să te duci până la mine şi să-mi aduci nişte haine de schimb? Şi trusa mea de bărbierit. Azi-di-mineaţă am folosit aparatul de ras al lui Marlie.

— Am observat, spuse Trammell văzând tăietura de pe obrazul lui Dane. Sigur, nicio problemă. Îşi verifică ceasul de mână. Am timp. Am o întâlnire diseară, dar voi închide telefonul.

— Grace? întrebă Dane timid. Trammell se încruntă.

— Da, mă văd cu Grace. Ce-i cu asta?

— Nimic, doar întrebam.

— Atunci nu mai zâmbi prosteşte.

El plecă şi se întoarse în răstimp de o oră cu hainele lui Dane şi cu trusa de bărbierit.

— Garderoba ta este foarte limitată, mormăi el, aruncând hainele pe un scaun. El se uită la

Marlie care încă dormea. Poate va face ea ceva în privinţa asta.

— Poate, zise Dane. Ce au hainele mele? întrebă el inocent. Dacă avea să-l tulbure ceva pe

Trammell atunci asta era întrebarea.

— Ce nu au hainele tale? pufni

Trammell. În marea majoritate ai blugi, şi aproape toţi vechi. Ai un costum şi arată de parcă l-ai fi luat de la Armata Salvării. Cămăşi şi haine sport asortate care nu se potrivesc unele cu altele şi cea mai dezgustătoare colecţie de cravate pe care am văzut-o în viaţa mea. Tu chiar ai cumpărat chestiile astea? Ai plătit bine pentru ele?

— Ei, da. Ştii, nimeni nu aruncă hainele.

— Ar fi trebuit să te plătească pe tine să le aduni!

Dane îşi ascunse zâmbetul în timp ce luă hainele şi le duse în camera lui Marlie unde le atârnă în dulapul ei foarte ordonat. Hainele lui luate la voia întâmplării arătau nelalocul lor acolo, dar el se dădu înapoi şi admiră priveliştea pentru o clipă. Îi plăcea

ideea ca hainele lui să stea în dulapul ei, sau ale ei în dulapul lui. Va trebui să facă ordine într-al lui înainte ca ea să pună ceva acolo.

Trammell plecă şi Dane se uită un timp la televizor. Nu putea găsi niciun meci de baseball, aşa că se uită la o reluare. Dădu volumul încet şi Marlie dormi netulburată.

Fusese mult tâmpă singur şi îşi petrecuse o grămadă de timp aşteptând. În perioadele de singurătate plictiseala şi nevoia de a pisălogi pe cineva erau două probleme majore. Asta îi amintea de o pauză, fiindcă aşteptarea părea interminabilă, dar diferea calitatea. Nu aşteptau să prindă un criminal sau să prevină o crimă. Crima deja fusese comisă, doar că nu ştiau unde şi asupra cui.

Aşteptau să se arate un cadavru, aşteptau ca bănuiala şi îngrijorarea să trimită pe cineva la o casă liniştită din oraş, ca să îl verifice pe un prieten, un vecin sau o rudă. Atunci aşteptarea va lua sfârşit.

— Te gândeşti la asta, nu?

Vocea lui Marlie îl făcu să tresară. Dane îşi smuci capul ca să o privească; ea stătea din nou în fund, uitându-se sobru la el. El îşi dădu seama că se uitase la televizor fără să vadă ceva, fiindcă era aproape ora opt.

— E ceva ce nu-ţi poţi scoate din minte.

— Aşa e.

El se ridică şi închise televizorul.

— Ce zici să sunăm după o pizza? Ţi-e foame? Ea se gândi.

— Un pic.

— Bine, fiindcă mor de foame. Cum îţi

place? Normală?

— E bine. Ea căscă. Tu sună, iar eu o să fac un duş cât aşteptăm. Poate că astă mă va trezi.

— Scoate-ţi hainele de data asta, o sfătui el şi ea îi zâmbi slab.

— Aşa voi face.

Apa era bună, îi spăla obsesia mentală şi o curăţa de senzaţia că fusese pătată, murdărită cumva de răul la care fusese martoră. Era tentată să stea mult sub duş, dar gândul la pizza o forţă să se şamponeze şi făcu un duş rapid. După ce-şi uscă părul, se gândi la haine, dar se hotărî pentru rochia pe care o alesese Dane pentru ea.

Părăsi baia şi se opri, uitându-se la patul ei nefăcut. Dacă ar fi fost mai ageră l-ar fi observat mai devreme. Faptul că patul era

nefăcut era destul de neobişnuit, dar apoi văzu urma dublă de pe perna pe care dormiseră doi oameni. Deveni brusc conştientă. Dane dormise cu ea în patul ei.

Îi acceptase docilă prezenţa toată ziua, ştiind că vorbise cu el noaptea trecută, dar fără să se întrebe unde fusese el în decursul ultimelor ore. Fusese chiar acolo, în pat cu ea.

Un val de căldură senzuală o năpădi şi închise ochii, cutremurându-se încântată. Inima îi bubuia în piept, sânii i se întăriră şi o cuprinse o senzaţie fluidă în pântece care îi înmuie genunchii. Dorinţă. Ea fu uimită de prezenţa şi de puterea lui. În loc să fie furioasă că profitase de situaţie, pe ea o încânta gândul că dormise alături de ea.

Fusese atât de tandru în grija lui pentru

ea în acea zi, îşi controlase forţa de fier şi duritatea în aşa fel, încât ea îi simţise doar protecţia. Îi pieptănase părul, o hrănise, o ţinuse în timp ce plângea, şi, cel mai mult dintre toate, îi dăruise confortul prezenţei lui. De data asta nu mai fusese singură, deşi înainte aşa se simţise, chiar dacă stătuse în Institut. Doctorul Ewell şi ceilalţi menţinuseră întotdeauna distanţa faţă de ea; era greu să ştie că toţi ceilalţi o lăsau să-şi revină de una singură, cum putea. Până acum nu-şi dăduse seama cât de însingurată şi de terorizată fusese.

Dane bătu uşurel în uşă şi o deschise fără să mai aştepte vreun răspuns.

— A venit pizza.

Ca întotdeauna, impactul prezenţei lui fu ca o bombă. El era aşa de masiv, emana o

asemenea vitalitate bărbătească, încât o făcea să tremure. Pentru prima dată începu să se gândească că s-ar putea ca teroarea lui Arno Gleen să-şi fi pierdut puterea asupra ei. Gleen fusese un ticălos bolnav, sadic. Dane era un bărbat adevărat, echilibrat, prea profund în viaţa de toate zilele ca să se simtă bine pe de-a-ntregul, dar o femeie întotdeauna se simţea în siguranţă cu el, în pat sau nu.

El îşi îngustă ochii.

— Ţi-e bine? Ajunse la ea din doi paşi mari, o cuprinse cu braţul pe după talie şi o trase spre el.

— Da, spuse ea fără să se gândească, şi îl luă pe după gât.

El nu ezită, nu-i dădu timp să se

dumirească. Ea nu era sigură că-l invitase la aşa ceva, dar el acceptase înainte ca ea să se poată decide. De dataasta nu mai avu nicio reţinere; el îşi lipi gura de a ei înfometat, cu o lăcomie şi o poftă care o uimiră. El îi prinse bărbia cu mâna liberă, apoi îşi mişcă limba în gura ei, atingându-i limba insistent. Ea se lipi de el speriată şi ispitită, iar el o presă de trupul lui puternic. Penisul lui îi împingea în pântec. Nu mai fusese niciodată dorită astfel, aşa de iute şi de violent. Nu mai trăise vreo experienţă cu cineva ca Dane Hollister, nu ştia cum trebuia să fie.

Dar contactul cu acel trup puternic fu brusc tot ceea ce îşi dorea. Îi înconjură gâtul cu ambele braţe, mişcându-se spre el, încercând să-l aducă mai aproape. El o

lovea cu forţa sărutărilor lui, dar ea vru mai mult. Pânte-cele îi era încordat şi o durea, umezindu-se de dorinţă.

El îi luă sânii în palmă şi ea încetă să mai respire. Degetul lui mare îi frământa sfârcul; la început avu o senzaţie curioasă, de înţepătură de ac, dar deodată se intensifică şi pura senzaţie o învălui de la sâni până în coapse. Gemu tare speriată de cât de uşor scăpase trupul ei de sub control.

Dane îşi înălţă capul. Avea o expresie dură şi buzele îi erau umede de la sărutări. Mâna îi rămase pe sânii ei, despărţind-o de ei doar fineţea bumbacului. Respira prea uite şi ea îi putea simţi inima bătându-i lângă inima ei.

— Pat sau pizza? Vocea lui era atât de guturală, încât de abia îl auzea. Dacă e

pizza, mai bine spune acum.

Ea vru să spun „pat”, voia asta de mult. Nu mai simţise această dorinţă înainte şi pofta îi era aproape irezistibilă. Voia să uite motivul pentru care el se afla aici, crima, pe care o văzuse, şi să se dedea cu totul dorinţei fizice. Înainte nu fusese în stare să facă aşa ceva, dar acum pentru prima dată părea posibil.

— Pizza, reuşi ea să spună şi închise ochii luptându-se să-şi menţină controlul. Dispreţul faţă de propria-i laşitate o invada.

Îl simţi adunându-şi forţele şi respirând.

— Atunci pizza să fie. O eliberă încet şi se dădu înapoi. O bară evidentă în pantalonii săi îi spuse cât de greu fusese pentru el să se oprească. Cei mai mulţi bărbaţi nici nu i-ar fi oferit alternativă.

El îi zâmbi ironic care îi lumină trăsăturile.

— Cred că te-am grăbit, iubito, Iartă-mă. Doar că te doresc.

Marlie se uită lung la el cu un nod în gât şi un gol în stomac. Şocul descoperirii o năuci. O, Doamne. Se simţise atrasă de el de la bun început, recunoscuse asta şi se luptase împotriva acestei atracţii, dar zâmbetul lui o dădea gata. Iubise, dar nu fusese niciodată îndrăgostită şi puterea sentimentului o făcea aproape să leşine. Clătinându-se, întinse mâna în căutarea unui sprijin şi el veni imediat, solid, vital şi atât de fierbinte, încât ea aproape că se topi. O înconjură cu braţul şi ea îşi rezemă capul de umărul lui.

— Să le în regulă, şopti el. N-am vrut să

te sperii. Îmi pare rău.

— Nu, reuşi ea să îngaime, alarmată că el crezuse că îi reamintea de Gleen. Ea se aşteptase la asta, dar pur şi simplu nu se întâmplase. Se gândise că teama sexuală va fi o constantă în viaţa ei şi acum că acest gând nu se materializase o făcea să se simtă debusolată. Nu tu eşti de vină. Am ameţit pentru o clipă. Îi zâmbi cumva. Poate că sărutările tale au fost mai puternice decât ai crezut.

— Crezi? Vocea lui îi cânta lângă ureche. Ei, trebuie să experimentăm, nu? După pizza. El o duse în camera de zi şi o ghidă spre canapea.

— Tu aşază-te; eu aduc băuturile. Vrei o farfurie?

— A… da. Desigur. El chicoti.

— Şi prefer şi un şerveţel, spuse ea politicos. Ca să nu-mi ling degetele. El clipi din ochi.

— Aş fi bucuros să-ţi ling eu degetele.

Ea se cutremură în semn de răspuns şi se aşeză, uimită şi derutată în timp ce el trebăluia prin bucătărie. Părea să ştie rânduiala din casa ei. Cum de se putea? O zăpăcise rapiditatea lucrurilor. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore el preluase controlul, petrecuse noaptea cu ea, aparent se mutase la ea şi cu un zâmbet o făcuse să se îndrăgostească de el.

El reveni în câteva minute aducând băuturi răcoritoare cu gheaţă, o farfurie şi o furculiţă pentru ea şi câteva şerveţele. Se aşeză pe canapea lângă ea şi mormăi satisfăcut văzând pe ecran un meci de

baseball. O servi cu o felie de pizza, luă una pentru el şi se lăsă pe spate destins. Marlie clipi din ochi către el. În asta se vârâse? Nu ştia dacă să plângă sau să râdă. În final se concentra asupra pizzei, stând ghemuită lângă el pe canapea, amuzată că era atât de mulţumită să stea aproape de el şi să-l privească uitându-se la meci.

Uneori statura lui o copleşea, alteori se simţea bine, dar de data asta avu ocazia să stea liniştită şi să-l studieze. Era în mod clar un bărbat masiv, chiar mai mare decât îşi imaginase, de un metru optzeci şi doi şi nouăzeci de kilograme. Picioarele întinse pe masă aveau mărimea doisprezece sau chiar mai mare. Umerii lui erau aşa de laţi, încât ocupau aproape toată canapeaua; avea braţe puternice şi musculoase. Pieptul lui

era tare ca piatra şi aşa îi era şi abdomenul. Picioarele lui lungi, întinse, păreau nişte trunchiuri de copac.

Părul îi era mai închis decât al ei, aproape negru. Se uită la nasul ascuţit şi la pomeţii ridicaţi brutal, şi se întrebă dacă la origine avea vreun indian american. Avea barba deasă; evident se bărbierise în acea dimineaţă după tăietura proaspătă, dar barba deja începuse să-i crească.

El se aplecă să mai ia o felie de pizza şi privirea ei căzu asupra mâinilor lui. Ca totul la el erau mari, de două ori cât ale ei. Dar nu erau groase; deşi erau puternice, erau netede şi frumoase, cu unghii tăiate scurt. Ea se simţi în siguranţă cu aceste mâini asupra ei; nu în siguranţă faţă de el, ci faţă de orice din jur. Nu voia să se apere de el.

Îşi pierduse inima acum un sfert de oră şi încă îşi revenea din şoc.

El era poliţist, un bărbat care trăia în violenţă. Nu el comitea violenţa, ci trebuia să clarifice lucrurile în urma ei, era înconjurat în mod constant de ea. În timpul zilei ea devenise oarecum conştientă de asta şi acum îşi dădea seama că nu era departe de el. Port-arma era aruncată pe canapea, lângă el.

Pe mâna dreaptă avea o cicatrice. O văzu puţin când el luă cea de-a treia felie de pizza şi îngheţă.

— Cicatricea aia de pe mâna ta, zise ea. Cum ai dobândit-o? Arată ca o urmă de cuţit.

El răsuci mâna ca să se uite la ea, apoi ridică din umeri şi îşi îndreptă atenţia din

nou către televizor.

— Asta şi este. M-am bătut cu un punker când eram încă în patrulă.

— Arată rău.

— N-a fost amuzant, dar nici ceva serios. A fost o tăietură uşoară, nu a pătruns prin tendoane şi vene. Câteva cusături şi am fost ca nou.

— Gleen m-a tăiat, spuse ea. Nu ştia ce-i venise; nu voise să spună asta. El întoarse capul brusc şi ochii lui ciocolatii aveau o expresie speriată.

— Ce? întrebă el slab, punând jos felia de pizza. Apăsă pe telecomandă şi închise televizorul. Profesorul nu mi-a spus nimic despre asta.

Ea aşează farfuria deoparte şi îşi cuprinse genunchii la piept.

— Nu au fost tăieturi serioase, doar zgârieturi uşoare. El se juca cu mine, încerca să mă doboare cu durerea şi cu teroarea. Şi nu a încercat să mă ucidă, cel puţin nu atunci. Voia să mă ţină în viaţă ca să se joace cu mine. M-ar fi omorât mai târziu, desigur, dacă nu ar fi sosit şeriful.

— Lasă-mă să văd. Cuvintele ieşiră şoptite şi el deja se întinse şi începu să-i deschidă rochia. Marlie se luptă un pic, dar apoi el i-o descheie şi o desfăcu larg în timp ce se uita la ea care era goală, cu excepţia chiloţilor fini de dantelă.

Cicatricele, de acum şase ani, nu erau urâte. Cu timpul probabil că ar fi dispărut complet. Ea nu se îngrijorase niciodată în privinţa lor fiindcă erau foarte neimportante în comparaţie cu altceva şi s-ar fi îngrijorat

zadarnic. Erau doar nişte linii subţiri, argintii, în număr de cinci: una pe partea interioară a sânului, restul pe abdomen. Ar fi fost mai multe, dar Gleen îşi pierduse controlul când penisul nu i se scula şi îşi folosise forţa crudă a pumnilor ca să obţină răspunsul dorit.

Ea se cutermură şi o roşeaţă uşoară îi coloră obrajii. Era conştientă de goliciunea ei, într-un mod în care nu mai fusese înainte. Gura lui era o linie subţire în timp ce-i trasa conturul sânului cu vârful degetului, de abia atingând-o. Sânul ei se întări, deşi el nici măcar nu-l atinsese, îi auzi respiraţia sacadată când îi mângâia încet fiecare cicatrice în parte. Şi el tremura şi ea îşi dădu seama că din pură furie pe un bărbat pe care nu putea să-l mai ia de

nicăieri.

Ea îşi vârî mâna în părul lui bogat.

— Nu sunt importante, zise ea, uitându-şi jena. Din tot ce a făcut, tăieturile contează cel mai puţin.

— Nu e vorba de tăieturi. Vocea lui era profundă când o luă în braţe, legănând-o la pieptul lui.

Ci că ştiu prin ce ai trecut, cât de groaznic trebuie să fi fost. Nu ştiai că te va omorî.

— Nu, mă aşteptam să mor. Într-un fel, mi-ar fi fost mai uşor.

CAPITOLUL 12

Ea stătea cumva în poala lui cu rochia

descheiată şi cu mâna lui înăuntrul ei, dar în loc să se teamă Marlie se simţea în siguranţă, înconjurată de căldura şi puterea lui. Era o senzaţie delicioasă, una de care nu se putuse bucura niciodată. Voia să se cufunde în el, să se releve în această libertate, dar Dane voia informaţii, de la cap la coadă, şi detectivul Hollister era foarte bun la lucruri de genul ăsta. Ea i-ar fi rezistat cu încăpăţânare, dar nu tăcerii în care se cufundase el, o tăcere în care îi putea simţi tensiunea. Tensiunea aceasta nu va scădea până când el nu va afla, iar ea i-a povestit detalii urâte, vina pe care o simţise în suflet ani la rând.

Ea îşi rezemă faţa de umărul lui, cu faţa întoarsă spre pieptul lui musculos. Îi era mai uşor astfel, de parcă nici nu vedea, nici

nu putea fi văzută.

— M-a bătut, începu ea. Când m-am trezit eram dezbrăcată, întinsă cu spatele pe podea cu mâinile legate de o ţeavă, poate de un radiator mai vechi. Gleen era şi el dezbrăcat, stătea călare peste coapsele mele cu cuţitul în mână, zâmbind şi vrând să mă trezesc. Dusty era legat cam la un metru distanţă, privind totul. Era un băieţel aşa de drăguţ. Vocea ei era caldă şi îndepărtată în timp ce-şi amintea. Buclele îi cădeau peste faţa rotundă şi ochii mari, albaştri. Era aşa de speriat. A plâns tot timpul.

Dane se uită în jos la mâna lui mare aşezată peste pântecele ei, acoperind-o cu totul. Gândul că Gleen văzuse asta şi folosise cuţitul asupra trupului ei subţire şi

catifelat de femeie era aşa de obscen, încât simţi cum îi creştea furia. Ea părea să fi uitat că era complet dezbrăcată acum, cu mintea rătăcită în trecut, dar Dane era foarte conştient. Chiar şi în furia lui se uita la sânii aceia rotunzi şi moi cu vârfuri roz şi simţi dorinţa sfâşiindu-i pântecul. Se controla, se forţă să o înlăture ca să o poată ţine în braţe şi să o asculte. O mai ţinuse cineva în braţe, o consolase? Credea că şi asta se adăuga furiei lui.

— Nu ştiu de ce am făcut-o, continuă ea, cu capul sprijinit de pieptul lui. Dar ceva din mine refuza – nu mă puteam da lui, mai bine aş fi murit decât să-i fi dat ce voia. Voia ca eu să-l implor, dar eu nu am făcut-o. Voia să-mi fie teamă şi îmi era, dar nu l-am lăsat să vadă. l-am râs în nas. O, Doamne, am râs. El

m-a tăiat şi am ţipat la el că are o scuză jalnică pentru un bărbat. Mi-a dat picioarele la o parte şi a încercat să mă violeze. Ea ezită jenată. Ştii… cu aia, nu cu cuţitul.

— Ştiu ce e „aia”, mormăi el.

Ea îşi îngropa faţa mai mult în curbura gâtului lui.

— Nu a reuşit, iar eu am râs de el. L-am batjocorit, i-am spus ce vierme mizerabil avea şi ce vierme împuţit era. Era sălbatic de furie, simţeam cât de tare îşi pierduse controlul, toată ura şi furia, dar am continuat. Îl simţeam şi pe Dusty foarte înspăimântat întinzându-se către mine, implorându-mă să nu-l las pe acel bărbat să îl rănească din nou. Deci am continuat să-mi bat joc de Gleen şi să-l fac de râs atât cât am putut. Am reuşit să-i trag un şut între

picioare, nu foarte tare, fiindcă mi-a alunecat talpa pe coapsa lui, dar el… s-a ferit. Parcă a explodat. Într-o secundă fu asupra mea şi în următoarea se năpusti asupra lui Dusty, iar Dusty ţipa. Încă îl mai aud ţipând. Îl simţeam, îi simţeam teroarea absolută, agonia. Era ca un văl negru care venea peste mine, prin creierul meu şi am început să ţip şi eu. Am ţipat şi am ţipat şi am ţipat. Era sânge peste tot…

Ea se opri şi, după o tăcere interminabilă care dură doar câteva secunde, spuse simplu:

— Nu-mi mai amintesc altceva. Dusty a murit şi eu am murit cu el.

Dane ştia ce se întâmplase după asta; îi spusese profesorul. Ţipetele ei indicară şerifului şi oamenilor lui unde era Gleen şi

aceştia îl uciseră pe Gleen înainte ca el să-şi verse furia criminală asupra ei. Dar nu ajunseseră la timp să-l salveze pe Dusty şi nici pe Marlie. Aşa cum era legată de Dusty, moartea lui fusese practic şi a ei, şi era un miracol că supravieţuise şocului.

El îi dădu părul peste cap şi îi mângâie obrazul.

— Dar te-ai întors, spuse el cu furie controlată.

— În cele din urmă. Mult timp nu am simţit niciun fel de emoţie. Înainte simţeam totul, emoţiile tuturor din jur, şi după aceea nu mi le-am mai simţit pe ale mele. Nu mai aveam.

— Te-ai vindecat, Marlie. A trecut mult timp, dar el nu a câştigat. Nu te-a putut doborî.

— A fost la un pas, spuse ea. Stătu tăcută câteva clipe.

— Dacă nu l-aş fi respins, dacă i-aş fi dat ce voia, poate că Dusty ar fi fost în viaţă. Dane pufni.

— Da, ar fi bine să fim toţi atotputernici.

Nu avea timp de pierdut să-i alimenteze vina pe care o simţea. O ridică un pic, forţând-o să-l privească.

— Mă bucur că eşti aici, spuse el în mod deliberat. Ea reuşi să zâmbească uşor.

— Şi eu. Şi uneori, în ciuda tuturor lucrurilor, îmi pare bine că sunt în viaţă. Nu m-am gândit un pas mai departe când râdeam de Gleen: singurul lucru pe care îl ştiam era că nu suportam ca el să mă violeze. Gândul că mă va penetra era aşa de revoltător, încât eram dornică să-l împing să

mă ucidă decât să-i tolerez atingerea. Dintre toate lucrurile care mi-au torturat coşmarurile, sexul a fost cel mai rău. Pot privi scene violente la televizor sau la cinema, dar încă nu mă pot uita A la o scenă sexy. Nu mă pot gândi la el ca dragoste. Îmi amintesc faţa lui Gleen, mirosul răsuflării lui, iar modul în care saliva se răspândea când ţipa la mine. Îmi amintesc cum l-am simţit pe mine, între picioarele mele şi încă îmi arde de glumă. Ea respiră adânc. Nu că sexul nu mi-ar fi plăcut.

— Cum aşa? Vocea lui era calmă şi atingerea lui aproape absentă în timp ce-i dădea părul pe spate de pe tâmple, dar privirea lui era intensă.

Ea nu discutase niciodată despre dificultatea pe care o avusese în privinţa

sexului, dar aşa în braţele lui putea. Se simţea ciudat de visătoare, în combinaţie cu oboseala şi sfârşeala stresului, de parcă nimic altceva nu mai era real.

— A fost îngrozitor. Mental nu puteam suporta. A trebuit să mă străduiesc mult timp să-mi construiesc un scut, să mă protejez de totul din jur, îi explică ea. Scutul era singurul mod în care puteam trăi. Toată viaţa am dorit să fiu normală. Voiam să iubesc pe cineva, să am o legătură, voiam ce voiau şi oamenii normali. Voiam ca intimitatea să fie minunată, dar nu era. Când deveneam intimă îmi dădeam la o parte scutul mental. Interferenţa mentală era enormă; tot ce simţeam erau emoţiile lui, care acopereau plăcerea fizică pe care trebuia să o simt. Nu era foarte măgulitor;

iar el nu ţinea foarte mult la mine; tot ce dorea era sexul. Şi se simţea mândru că îndrăznise să aibă relaţii sexuale cu o paranormală.

— Ticălosul, zise Dane încet. Ea ridică uşor dintr-un umăr.

— Am fost ciudată. Încă mai sunt.

— Ei, nu contează sperietura ta cât priveşte sexul. Ai văzut doar partea urâtă a lui; nu ai avut niciodată iluzii romantice, nu? Ştii doar despre plăcere şi viol. Trebuie să gândeşti că bărbaţii sunt nişte nenorociţi.

— Nu, negă ea. Când ştii ce simt ceilalţi oameni, aşa cum ştiam eu, nu crezi că ar putea fi aşa. Ei sunt egoişti, josnici, femeile ca şi bărbaţii. Dar când vine vorba de sex nu-mi pot închide mintea. NLar fi fost diferit dacă m-aş fi îndrăgostit de un băiat minunat

care m-ar fi iubit la fel de mult; nu m-aş fi putut bucura de sex cu toată conştientizarea mentală. Cred că am acceptat faptul că nu aş putea avea o legătură romantică, continuă ea. Mi-a plăcut să fiu singură, în cabana mea din munţi. Doctorul Ewell crede că a fost bine să mă mut în cabană, spre o viaţă normală. Şi aşa a fost; a fost minunat. Am făcut cu el experimente şi documentaţie, şi uneori am ajutat la găsirea diferitelor persoane, deşi efortul de a o face a fost ciudat. Odată, înainte de Gleen, îmi puteam direcţiona căutările. Puteam localiza pe cineva, şi intra într-o viziune. Acum nu mai pot.

— Vrei să fii ca înainte?

— Nu am vrut să mai am vreo viziune, murmură ea. Dar dacă nu am de ales, aş

vrea să le pot controla. Ea devenea somnoroasă şi pleoapele i se îngreunară din nou.

— Ai mai avut vreo viziune în afară de cele două episoade?

Ea se gândi la noaptea în care îl sunase şi în care ştiuse ce face, chiar dacă el răspunsese la telefon.

— A fost o frântură de clarviziune, dar nu legată de crime. A durat o secundă sau două. Nu cred că viziunile sunt episoade de clarviziune; ele sunt diferite… mai puternice ca emoţie. Oricum, nu. Nimic altceva.

— Bune.

În vocea lui era un soi de satisfacţie întunecată, o satisfacţie pe care ea nu o putea descifra. Apoi mâna lui fierbinte îi acoperi sânul şi ea ştiu, după un instinct

care nu avea nimic de a face cu abilităţile ei psihice, că totul ţinea de feminitate. Fără să-i mai fie somn, îşi dădu capul pe spate şi se uită la el.

— Se pare că acum este momentul să-ţi arăt câte ceva din plăcerile sexului, murmură Dane. Acei ochi cafenii străluceau intens. Nu-mi poţi simţi emoţiile şi asta e bine. Dacă ţi-ar fi frică de mine, nu ai sta întinsă aproape goală în poala mea şi nu m-ai lăsa să te mângâi.

Ea tremura şi îşi ţintui privirea într-a lui. Venise vremea?

Până nu-l întâlnise pe Dane, ea nu cunoscuse dorinţa. Sexul fusese o experienţă, o speranţă şi, în cele din urmă, o dezamăgire. Nu îi era teamă de el, ci de faptul că va eşua din nou. Dragostea era un

sentiment nou, aşa de palpitant, încât nu voia să-l distrugă. Era o laşitate, dar ea prefera să nu încerce şi înlătură gândul că ar fi posibil. Ar fi o consolare slabă, dar mai bună ca nimic.

— Nu ştiu, spuse ea nervoasă. Dacă…

— Nu te mai îngrijora, o întrerupse el. Întinde-te, închide ochii şi lasă totul în seama mea.

Uşor de spus, greu de făcut. Încă se uita la el cu privirea îngrijorată, neputând să decidă dacă voia sau nu. I se întâmplaseră prea multe ca să poată face această mişcare. Se ura fiindcă era aşa de slabă şi începu să plângă.

Dane îi dădu aproximativ două secunde, apoi o aşeză el. O mângâie pe tot corpul, apoi îşi vârî degetele pe sub banda elastică

a chiloţilor ei, în deschizătura dintre coapse. Coapsele ei se încordară. Marlie ţipă de surpriză, apoi îl apucă de încheietură. Îi prinse mâna între coapse. Avea ochii mari, dar roşeaţa îi colora obrajii.

— Ai încredere în mine? întrebă el calm, de parcă nu şi-ar fi controlat niciun pic dorinţa de a o da pe spate şi de a o penetra, găsind uşurarea binecuvântată pentru penisul său care pulsa.

Ea îşi muşcă buza de jos şi el aproape că gemu la această provocare.

— Ei, da.

— Atunci, relaxează-ţi picioarele. Nu-ţi voi face niciun rău. Chiar îţi pot garanta că îţi va plăcea.

Ea reuşi să zâmbească slab.

— Garantez. Hmm?

— Absolut. Îşi înclină capul şi o sărută uşor pe gură. Marlie se cutremură prinsă de accesul ei slab de laşitate. Îi era frică să încerce şi să eşueze, şi teamă că dacă nu va avea încredere în el acum, poate că nu va mai avea o a doua şansă. În cele din urmă cea de-a doua temere s-a dovedit a fi mai puternică. Indiferent de ce va fi, voia să ştie cum era să-l legene pe Dane în trupul ei, să-i simtă puterea când o-pătrundea, să-i dăruiască plăcere şi nimic altceva. El era hotărât să o satisfacă pe ea mai întâi, ea ştia asta, dar mai ştia că după aceea va veni şi rândul lui. Nu voia să-l amăgească. Ea respiră adânc.

— De acord. Atâta timp cât am garanţia ta.

— O s-o aştern pe hârtie şi o s-o legalizez, promise el şi o sărută din nou.

Ea nu-şi putea controla tremurul uşor care scutura-întregul trup, dar mai respiră încă o dată şi desfăcu încet picioarele. El masa încet carnea moale şi Marlie îi dădu drumul la mână.

— Uşurel, şopti el, şi o deschise complet, penetrând-o cu un deget lung.

Ea se încorda în braţele lui, unindu-şi coapsele într-un efort de a controla invazia mâinii lui. Era inutil, fiindcă nimic nu putea opri frecarea uşoară a degetului lui pe interior. Şocul o înnebuni. O, Doamne!

Nu era uscată, dar era departe de a fi gata de penetrare. Fricţiunea făcea ca degetul lui să pară la fel de gros ca un penis. Ea se lupta slab ca să uite haosul din

mintea ei, apoi căzu la pieptul lui, gata de predare.

— A, e bine, şopti el, şi mai vârî un alt deget în ea. Coapsele ei se arcuiră, apoi se umezi. Se simţi învinsă, invadată, neputându-şi controla trupul. Viaţa îi era tulburată de un instinct primar. Muşchii i se contractară uşor, ca să se acomodeze, şi întreg trupul lui Dane se înfiora.

Vocea lui era răguşită.

— Până aici pot merge, spuse el. Te poţi relaxa, fiindcă deja e gata. Te doare?

Da. Nu. Ea nu-şi dăduse seama că putea simţi aşa ceva. Delira, un pic de şoc şi un pic de plăcere, şi-şi scutură capul, părul căzându-i peste pieptul lui ca o cascadă. Era uimită că trupul ei era capabil de o senzaţie aşa de intensă.

— Atunci închide ochii, iubito. Închide ochii şi lasă-te în voia simţurilor.

Neajutorată, ea se supuse. Cu ochii închişi concentrarea ei se localiza asupra trupului ei şi a ceea ce i se întâmpla. Roşeaţa îi acoperi pleoapele. Căldura o învălui şi fu urmată rapid de o răcoare care nu era chiar o răcoare, ci un fior de plăcere intensă. Îşi simţea pielea sensibilă. Sânii i se întăriră.

El o inundă cu degetele în interior, frământându-i ţesuturile delicate. Slăbită ea îşi arcui coapsele din nou, apăsându-se în degetele lui. Se deschise complet, făcându-i accesul mai uşor. Se apucă de tricoul lui, înfundându-şi degetele în carnea lui în timp ce încerca să se ancoreze în furtuna care o păştea.

Îl auzi spunând ceva, dar fu ca un zumzet în urechile ei şi nu putu vorbi. Nu cuvintele erau importante; îi simţea tandreţea din ton, şi de asta avea ea nevoie. El îşi scoase degetele şi ea se rostogoli către el. Repede el îi scoase chiloţii şi se reîntoarse cu mâna pe trupul ei. De data asta ea îşi desfăcu de bunăvoie coapsele şi simţi umezeala dintre ele. Intruziunea, când veni, fu o uşurare extraordinară, o uşurare care dură câteva secunde. Zvâcnirea uşoară a degetelor lui înăuntru era aproape o necesitate. Apoi degetul lui mare, aspru, căută printre straturile moi şi apăsă pe micul mugur de carne de pe sexul ei. Focul îi explodă prin toţi nervii şi ţipă ascuţit ghemuindu-se spre el.

El o ţinu la piept. Îi şoptea cuvinte

tandre, joase şi răguşite în ureche, încurajând-o să se avânte pe culmi. Continua să încercuiască şi să frece cu degetul mare mugurul micuţ, fiecare mişcare făcând ca focul să izbucnească mai viu. Între picioarele ei începu să zvâcnească un puls, bătând într-un ritm pe care nu-l mai simţise niciodată. Pasiunea îi înfiera carnea cu marca ei invizibilă.

— Dane! Era aproape un strigăt. El îi apropie capul şi îi acoperi gura cu a sa, repetând cu limba intruziunea ritmică a degetelor, apăsând tare. Ea îşi dădu drumul, întinzându-se ca să se apuce de umerii lui laţi, oferindu-i gura sa.

Pasiunea creştea puternic în interiorul ei, apoi se contorsiona în timp ce ajunse la orgasm. Se scutură în spasme

incontrolabile, simţindu-se ca şi când ar zbura. El o ţinu la piept, lăsând-o să ştie că nu era singură în furtună. Ea ţipă pe un ton răguşit şi îşi înăbuşi ţipetele în gura lui.

Senzaţia de plăcere i se duse în şolduri. Se moleşi cu faţa îngropată la pieptul lui, gâfâind. El o ridică, apoi muşchii i se încordară şi se ridică în picioare, ţinând-o ferm în braţe. Ea se apucă de cămaşa lui când el o duse iute în dormitor şi o aşeză pe pat. Rochia îi atârna peste umeri şi el i-o scoase complet, apoi rămase în picioare ca să-şi scoată propriile-i haine.

Nu aprinsese lumina, dar uşa era deschisă şi lumina din sufragerie se revărsa peste pat. Martie stătu nemişcată, învăluită într-o abandonare atât de completă, încât se gândi că s-ar putea să nu se mai mişte

niciodată, în acea stare liniştită de inconştienţă, având simţurile fizice foarte acute îşi auzi zvâcnirea calmă a inimii pulsându-i sângele prin vene. Pulsul bătea în locurile sale intime.

Cu un efort, îşi ridică pleoapele grele şi îl văzu dezbrăcat. Urgenţa lui era aproape o forţă palpabilă, mişcările lui rapide şi violente. În câteva secunde fu gol complet. Se aşează peste ea, îi desfăcu coapsele cu coapsele lui puternice şi o penetră.

Era o linişte plăcută, şi înăuntru şi în afară. Cu o incredibilă bucurie şi trepidaţie ea simţi penisul lui dur în sexul ei moale. El se sprijini într-un braţ şi o cuprinse pe dedesubt cu cealaltă, ghidându-şi penisul şi ţinând fesele încordate, şi începu să o fricţioneze încet.

Lui Marlie i se tăie respiraţia şi simţi cum se lasă din hou pradă acelei senzaţii. Simţise degetele lui umplând-o, dar penisul lui gros o aducea la nebunie. Deşi era umedă, ţesuturile ei delicate erau umflate de atenţiile lui precedente; sexul ei era ultrasensibil şi se încorda convulsiv pe al lui ducându-l către culmi. Ea scoase un oftat slab, de disconfort.

Dane se opri, cufundat în ea. Trupul lui puternic tremura.

— Ţi-e bine? Ea de-abia îi auzi vocea.

Ea nu ştiu ce să spună. Nu avea nicio interferenţă empatică; atenţia ei era îndreptată spre trupul ei. Dar fizic nu credea că era în stare să suporte când el va lovi. Era aşa de mare şi din cea mai mică mişcare ajungea la capătul ei; senzaţia

plutea între extaz şi durere. Mintea îi era albă şi nu găsi cuvinte să-l consoleze aşa cum ar fi vrut.

El era un bărbat, nu un sfânt. Carnea lui bărbătească pulsa înăuntrul ei. El stătu rigid cât aşteptă răspunsul, dar când nu primi niciunul scăpă de sub control. El scoase un sunet răguşit din gât când începu să lovească. Impactul îi scutură întregul corp. Acum ştia răspunsul şi se ţinu strâns de Dane în timp ce şoldurile li se loveau.

Îl dorise pe Dane şi dorise asta. Ţinu ochii strâns închişi, savurând fiecare moment. Îi iubea duritatea, sălbăticia dorinţei lui. Îi iubea gemetele neajutorate care îi scăpau, căldura şi transpiraţia trupului lui. Se simţise întotdeauna o ciudăţenie, diferită de ceilalţi, dar cu Dane

era pur şi simplu o femeie. Nimic nu se interfera în acel moment; erau bărbat şi femeie, cuprinşi de o pasiune sălbatică şi necomplicată. Îşi dori să fie aşa pentru totdeauna.

Nu dură, totuşi. Nu dură din cauza poftei lui. Curând ritmul încetini şi el se dădu pe spate, pătrunzând-o cu forţa. Îi ridică picioarele, ridicându-i gleznele pe umerii săi. Gâfâind, ea îl simţi mărindu-se din ce în ce, întărindu-se în ea. El scoase un ultim ţipăt, o singură lovitură, apoi începu să tremure convulsiv.

Când se opri din tremurat, când ultimul val de fiori îl năpădi, ea deschise braţele şi el se abandonă slăbit între ele. Ea se cufundă cu toată greutatea în saltea, dar era prea obosită ca să-i pese. Inima lui

bătea năvalnic lângă inima ei. Capul lui se odihnea pe pernă, lângă al ei. Stătea cu fata spre ea şi îi simţea respiraţia fierbinte pe gât.

Ea îl mângâie pe spate, plăcându-i senzaţia cărnii lui fierbinţi în palmă. În timp ce se cufunda în somn devenea mai greoi, dar ei nu-i păsa. Era mulţumită. Numai cerul putea fi mai bun decât asta, să stea în pat după ce făcuse dragoste cu bărbatul care dormea în braţele şi lângă trupul ei. Voia să oprească timpul în loc pentru ca răul să nu pătrundă.

Se auzi un ţiuit puternic.

Dane reacţiona imediat, retrăgându-se de lângă ea şi ridicându-se în fund. Aprinse lampa şi îşi făcu pager-ul, să tacă. Marlie îngheţă. Fără un cuvânt, el ridică receptorul

şi formă un număr, ţinând receptorul între cap şi umăr şi începând să se îmbrace.

— Aici Hollister, spuse el dur. Ascultă o clipă, apoi zise: Voi fi acolo în zece minute. L-ai sunat pe Trammell? Nu contează, îl sun eu. Sună-l pe ofiţerul de gardă şi spune-i să securizeze scena.

El apăsă pe clapă şi aşteptă tonul. În timp ce formă cel de-al doilea număr, Marlie se dădu jos din pat şi îşi căută rochia pe dibuite. Era răsucită, cu una din mâneci întoarsă pe dos. Mâinile îi tremurau, dar reuşi să netezească rochia şi să se îmbrace, strângând cureaua bine. Dane se aşeză pe pat şi începu să se încalţe.

— Avem o victimă, zise el încet în receptor. Ne vedem acolo. Nu se uită la Marlie. Cypress

Terrace 3311.

Stomacul ei se strânse. Ştiuse ea, dar acest lucru risipi toată îndoiala.

El puse receptorul în furcă şi se duse în sufragerie „trăgându-şi cămaşa pe cap din mers. Marlie îl urmă tăcută ca o umbră şi rămase în prag privindu-l cum îşi lua port-arma. El vârî înăuntru pistolul imens şi îl plasă sub braţul stâng.

Ea nu se apropie de el, iar el nu veni către ea. Se opri în pragul uşii de la intrare şi o privi.

— Ţi-e bine? întrebă el, dar deja totul la el era îndepărtat, mintea fiindu-i la munca ce-l aştepta.

— Sigur, spuse ea, ascunzându-şi groaza şi durerea, şi singurătatea în inimă. Nu va lăsa ca slăbiciunea ei să-l ţină în loc.

— Mă întorc când pot, spuse el, şi plecă.

Ea rămase în picioare până când maşina lui dispăru din raza ei vizuală, apoi încuie uşa. După aceasta curăţă resturile de pizza şi spălă câteva vase murdare. Când se reîntoarse în camera de zi îşi zări chiloţii în colţul canapelei şi îi ridică, împăturindu-i.

Era foarte obosită, dar nu putea dormi. Deliciul nopţii fusese distrus de acea oroare. Acum nu se putea gândi la niciuna din acestea. Se aşeză pe canapea şi privi în tăcere minutele care treceau, stând de veghe.

CAPITOLUL 1.3

Fulgerele din depărtare adunau norii negri. Va ploua din nou înainte să apară

zorii. Dane conduse automat, limpezindu-şi mintea. Nu voia să se gândească la Nadine Vinick sau la asemănările pe care le-ar putea găsi. Nu se putea gândi la Marlie, fiindcă era complet debusolat. Încercă să nu anticipeze nimic cu privire la scena care-l aştepta, încercă să nu-şi amintească cum i-o descrisese Marlie. Nu voia să aibă prejudecăţi. Voia să vadă totul clar.

Era destul de ciudat că traficul era încă aglomerat. Nerăbdător să ajungă la ieşire, el se trase aproape de un trailer. Una dintre maşini se apropie şi îi aruncă un fum negru în faţă. Înjurând, el se dădu înapoi ca să fie mai în siguranţă şi aceasta îl ajută să nu se mai gândească la nimic.

Îi luă ceva mai mult de zece minute să ajungă la Cypress Terrace 3311. Strada era

ticsită cu varietăţile obişnuite de vehicule şi de trecători. Dane ieşi din maşină studiindu-i pe gură-cască cu un interes vădit, căutând unul care să-i fie familiar. Dacă acelaşi tip le-o făcuse ambelor femei, atunci ar fi trebuit să fi fost şi la scena crimei lui Vinick; niciunul nu-i aminti de aşa ceva.

Cypress Terrace era într-un cartier mai select decât în cel în care trăise familia Vinick. Casele nu erau mai mari, dar erau cu zece ani mai noi. Exista un mic garaj şi acolo se adunaseră ofiţerii în uniformă, deşi un ofiţer de patrulă stătea în faţa uşii de la intrare şi speră el că mai era unul şi la ieşirea din spate.

Freddie Brown şi partenerul ei, Worley, erau detectivii de serviciu în acei sfârşit de săptămână şi se aflau deja acolo. Freddie se

detaşă de grupul de ofiţeri de patrulă îndată ce îl văzu.

— Bună, băieţaş, spuse ea, şi vârându-şi mâna în mâneca hainei lui îl trase lângă un chioşc. Hai să discutăm o clipă.

Dacă ar fi fost altcineva în locul lui Freddie, Dane l-ar fi repezit. Dar era Freddie şi ea se ocupa de scena asta. Ea nu l-ar fi tras la o parte fără un motiv întemeiat. Se uită la ea şi îşi ridică o sprânceană întrebător.

— Se spune că ai cerut să fii anunţat de orice caz de înjunghiere a vreunei femei, spuse ea.

El aprobă scurt din cap, sperând că nu o iritase fiindcă se băga într-unul din cazurile ei. Ea îl bătu uşor pe braţ.

— Mi-am imaginat că nu ai fi cerut asta

fără vreun motiv, aşa că am păstrat imaginea scenei pentru tine. Să-l considerăm un cadou de ziua ta de naştere.

— Ai păstrat scena? repetă el uimit. Vrei să spui că nu a intrat nimeni înăuntru?

— Exact. Ofiţerul de patrulă care a găsit cadavrul merită o medalie. S-a întors cât ce a găsit-o, nu a atins nimic în afară de clanţă şi a securizat zona. Probabil este cea mai pură scena de crimă pe care ai văzut-o vreodată. Ivan e pe drum.

— O să-l aşteptăm, decise Dane. Mulţumesc, Freddie. Cum s-a întâmplat că ofiţerul de patrulă a găsit cadavrul?

Ea îşi răsfoi notiţele.

— Numele victimei este Jacqueline Sheets, divorţată, fără copii. Fostul ei soţ trăieşte în Minnesota. Ea a lucrat la una

dintre cele mai mari firme de avocatură în calitate de secretară, foarte bună în munca ei. Îşi făcuse planuri să se întâlnească cu o prietenă la cină, una dintre celelalte secretare. Când nu a apărut, prietena ei a încercat să o sune, dar nu i-a răspuns nimeni. În mod normal, Sheets era foarte punctuală şi avea de curând nişte probleme de sănătate, aşa că prietena ei a fost îngrijorată.

Maşina lui Sheets era în garaj, televizorul mergea dar ea nu venea la uşă. S-a dus la casa vecină şi a sunat la 911. Ofiţerul de patrulă Charles Marbach şi Perry Palmer erau în apropiere şi au ajuns acolo înaintea echipajului de urgenţă. Au bătut la uşă şi nu le-a răspuns nimeni. Ofiţerul Marbach a forţat încuietoarea uşii

de la intrare şi a văzut victima imediat ce a deschis-o, apoi s-a dat înapoi. Ea închise carneţelul. Numele prietenei este Elizabeth Cline. Stă jos în garaj. A văzut cadavrul şi este un pic cam zguduită.

Încă o maşină se adăugă acelei aglomeraţii. Dane o ochi şi îl identifică pe Trammell. Freddie făcu acelaşi lucru şi se uită la Dane ironic.

— Ce-ai zice acum să-mi spui şi mie ce se întâmplă?

— Vrem să căutăm similarităţi cu cazul Vinick, spuse el încet. Credem că este un psihopat. Ochii ei se măriră şi faţa ei pistruiată afişă o privire îngrozită gândindu-se la implicaţii.

— O, la naiba, şuieră ea. Este chiar aceeaşi zi din săptămână.

— Să nu crezi că nu am observat. Încă vedea titlurile despre Spintecătorul de sâmbătă. Se întreba oare ce titlu vor mai da ziarele dacă crima era înfăptuită înainte de miezul nopţii, să zicem, vineri. Ticălosul de vineri?

Trammell li se alătură, îmbrăcat în nişte pantaloni gri şi o cămaşă de mătase albastră. Părul îi era pieptănat perfect, faţa lui exotică era proaspăt bărbierită şi nu avea niciun rid pe faţă. Dane se întrebă cum de naiba o făcea.

Îl puse pe Trammell la curent cu ceea ce se petrecuse până atunci. Freddie întrebă:

— Vrei să-i interoghezi prietena? Dane scutură din cap.

— Ăsta este cazul tău. Tot ce dorim este să vedem scena.

— Nu trebuie să-l aşteptaţi pe Ivan, ştiţi.

— Ştiu. Vreau să nu fie nimic atins pentru el.

— După părerea mea nimic nu este atins. Ea îi bătu uşor cu palma pe amândoi în stilul ei matern şi se reîntoarse la grupul din garaj.

— Este o casă, spuse Trammell fără rost. Fără chiparoşi, dar adresa este Cypress Terrace. Suntem pe drumul cel bun. O să fie interesant să vedem dacă televizorul este pe un piedestal.

Dane îşi vârî mâinile în buzunare.

— Mai avem vreo îndoială?

— Eu nu am.

— Nici eu. La naiba!

— L-am sunat pe locotenent. O să vină cât de repede. Ivan Schaffer sosi, în

camioneta criminalisticii. El îşi

Scoase trupul lung şi vânjos din spatele volanului, în timp ce Dane şi cu Trammell veniră în întâmpinarea lui.

Ivan era într-o dispoziţie proastă. Se uită urât la amândoi.

— Nu ştiu de ce trebuie să mă ocup personal de asta. Am nişte oameni competenţi, de serviciu. De ce insistă Freddie să fiu aici?

Evident, Freddie simţise ceva neobişnuit prin jur, draga de ea. Dane se întrebă dacă soţul ei îi va sparge nasul sau dacă o va săruta.

— E ceva special, îi spuse el lui Ivan, ajutându-l să descarce echipamentul. Scena este intactă. Eşti primul care intră.

Ivan se opri.

— Râzi de mine. Ochii începură să-i strălucească. Asta nu s-a mai întâmplat.

— Se întâmplă acum. Nu te mai aştepta la o a doua şansă.

— Ce, arăt eu ca un optimist? în regulă, ce mai e? Trammell îi studia cu sânge rece pe cei care priveau, strânşi ciorchine pe trotuarul de vizavi.

— Credem că este comisă de acelaşi tip care a omorât-o pe Nadine Vinick.

— O, Doamne! Ivan oftă şi scutură din cap. Doamne, aş fi dorit să nu-mi fi spus una ca asta! E

o pacoste mare, cred că ştiţi.

— Aşa ne-am gândit şi noi. Asta e tot ce ai?

— Da, asta e. În regulă, să vedem ce avem.

Dane îl strigă pe ofiţerul Marbach să intre odată cu ei. Un ofiţer de patrulă care făcuse treaba asta merita să fie inclus. Marbach era tânăr, nou în meserie şi palid sub tenul bronzat. Dar se ţinu ferm când le povesti ce făcuse, ba le mai spuse şi la ce distanţă se afla cadavrul de uşă.

— Cadavrul poate fi văzut din stradă dacă deschidem uşa? întrebă Freddie, ea şi cu Worley urmându-i.

Marbach scutură din cap.

— În dreapta sufrageriei este un hol mic. Făcusem un pas înainte să-l văd.

— Bine. Ivan, e rândul tău.

Ivan deschise uşa şi intră. Ceilalţi îl urmară, dar se opriră în micul hol şi închiseră uşa după ei. Televizorul, dat un pic cam tare, arăta un show cu Fred şi

Ginger. Era dat prea tare, ca şi când Jacquline Sheets ar fi fost un pic surdă. Sau fusese dat tare ca să astupe ţipetele. Ivan apăsă pe buton şi ecranul deveni negru, umplând camera cu o tăcere binevenită. Dane şi cu Trammell se uitară la televizor din hol. Era cu diagonală treizeci şi cinci, foarte modem, aşezat pe un piedestal.

Niciunul dintre ei nu spuse nimic. Ivan îşi începu ritualul de colectare în tăcere.

Din unghiul lor se vedea doar partea superioară a cadavrului. Ea era goală, şi torsul îi arăta de parcă fusese sfâşiat de un animal sălbatic. Urmele de sânge erau de jur-împrejurul canapelei, împrăştiat pe pereţi şi pe covoare, şi Dane îşi aminti fraza ciudată pe care o folosise Marlie: Mereu *de jur-împrejurul tufişului.* Dar nu fusese un

tufiş, fusese o canapea. De ce folosise oare cuvintele acestea? Fusese ceva ce spusese criminalul sau ce gândise? Fusese oare ticălosul amuzat de lupta pentru viaţă a lui Jacquline Sheet?

Uşa se deschise în urma lor şi locotenentul Bonness intră.

— O, Doamne! Prima scenă fusese oribilă, dar se gândiseră că era singulară, fără legătură cu altceva. De data asta ştiau mai bine. Acum arăta ca fapta unui nebun care va face asta iar şi iar, omorând femei nevinovate şi distrugând viaţa familiilor şi prietenilor lor, până când îl vor putea opri. Şi ştiau că astrele nu erau în favoarea lor; ucigaşii în serie erau greu de înţeles.

Dar de data asta, se gândi Dane mohorât, aveau ceva ce criminalul nu putea

prevedea. Pe

Marlie.

Worley spuse:

— Dane, tu şi cu Trammell aruncaţi o privire prin jur. Ştiţi după ce să vă uitaţi.

— Asta aţi făcut-o tu şi cu Freddie, spuse Trammell. Gândurile lui se îndreptau în aceeaşi direcţie cu ale lui Dane, ca întotdeauna.

— Spune-ne doar ce ai găsit şi apoi o să ne uităm şi noi.

Worley încuviinţă din cap. El şi cu Freddie îşi începură căutarea metodică prin casă. Ivan chemă echipa care lua amprente şi aceasta începu să şteargă de praf fiecare suprafaţă dură cu pudră neagră. Curând casa fu ticsită de oameni, cei mai mulţi

dintre ei stând deoparte, alţii muncind. În cele din urmă cadavrul lui Jacquline Sheet fu băgat în sac şi îndepărtat. Dane auzi murmurul ziariştilor afară, îi văzu pe cei de la televiziune. Nu vor fi în stare să-şi ţină gura multă vreme, dar se gândi că nici nu se putea în cazul unei alte înjunghieri la distanţă de o săptămână. Dacă mai venea şi a treia, orice reporter care se respecta nu o va considera o coincidenţă. Chiar dacă nu existau similiarităţi în cazuri, ar fi destul de interesant să găsească un „segment special”.

Bonness îi luă pe Dane şi pe Trammell deoparte.

— Arată ca şi când ar fi făcut-o acelaşi tip…

— El a fost, spuse Dane.

— Totul este aşa cum a descris Marlie, adăugă Trammell. Chiar şi tipul televizorului.

— Putea avea ştiinţă de asta? Ştiu, ştiu, spuse Bonness ridicându-şi mâiniie. Eu am fost primul care am crezut că ea ne-ar putea ajuta, şi voi cei care v-aţi gândit că ar fi complice la crimă, dar a trebuit să întreb asta.

— Nu, spuse Dane. Am stabilit că nu avea cum să fi fost la prima crimă, iar eu am fost cu ea în noaptea trecută. M-a sunat când a început viziunea şi m-am dus directja casa ei.

— În regulă. Vreau să vă văd pe toţi mâine în biroul meu la ora zece. Trecem în revistă ce avem, vedem ce a găsit Ivan, apoi stabilim obiectivele. Îl voi anunţa pe şef şi el

va decide cât şi ce le va spune cetăţenilor.

— Sper să-şi ţină gura, zise Dane. Nu e bine să scape prea multe informaţii prin oraş. Bonness părea nefericit.

— Nu e ceva ce să poată ţine pentru sine. Îl va costa slujba dacă mass media ascund povestea şi nu-i informează pe cetăţeni.

— Atunci întreabă-l dacă ne poate da răgaz câteva zile cel puţin. Ambele crime au avut loc vineri noapte sau sâmbătă în zori, aşa că dacă schema ţine, tipul nu va mai lovi săptămâna viitoare. Cu cât lucrăm fără să ştie că suntem pe urmele lui, cu atât avem şanse mai mari să-l prindem.

— O să discut cu el, promise Bonnes. Dane nu se aşteptase la mai mult decât atât. Worley şi Freddie li se alăturară.

— Arma crimei a fost un cuţit de bucătărie, ce aparţinea probabil victimei, raportă Worley. Se potriveşte cu celelalte din bucătărie. El a intrat pe fereastră în dormitorul de oaspeţi, tăind rama.

— A plouat noaptea trecută, spuse Dane. Şi amprentele de sub fereastră? Freddie scutură din cap.

— Nimic. A fost foarte grijuliu.

— Sau a intrat înainte să înceapă să plouă, sugeră Trammell. Ideea o făcu pe Freddie să se albească.

— Doamne, îmi dă fiori, gândindu-mă că era în casă de patru ore şi ea nu ştia.

— Dar după asta? întrebă ofiţerul Marbach. Roşi un pic când toţi se uitară la el. Vreau să spun ar fi trebuit să plouă când a plecat. Nu ar fi fost posibil să lase urme?

— Doar dacă a ieşit pe unde a intrat, spuse Dane. Şi nu a avut niciun motiv să o facă. A trebuit doar să iasă pe uşă, făcându-se mai puţin dubios dacă ar fi fost văzut, ceea ce mă îndoiesc. Trotuarul şi şoseaua sunt curate; fără urme.

— Ea purta pijama când a fost atacată, continuă Freddie uitându-se pe notiţe. Am găsit una însângerată aruncată în coşul de rufe murdare. Nu am analizat sângele să vedem dacă este al victimei.

— Să fi fost vreun soţ sau prieten? întrebă Bonness.

— Nu. După spusele prietenei ei de afară, există un fost soţ care este în Minnesota, dar au divorţat de douăzeci de ani şi a trecut mult timp de când Sheets a luat legătura cu el ultima dată. Nu are

niciun prieten. Bine, băieţi, să ne gândim: pare a fi acelaşi tip?

— Mi-e teamă că da, spuse Dane. Sheets frecventa baruri, săli de gimnastică, unde să aibă contact cu o mulţime de bărbaţi?

— Nu ştiu. Nu am ajuns atât de departe cu întrebările. De ce nu vorbiţi voi, băieţi cu prietena ei până când terminăm noi aici? sugeră Worley. După tonul lui, ar fi fost bucuros să lase investigaţia pe mâinile lui Dane şi Trammell.

Un perete jos, din blocuri de ciment închidea garajul pe latura deschisă. Elizabeth Cline stătea pe perete, ghemuită, uitându-se tâmp la poliţiştii care mişunau prin jur. Era o blondă înaltă, subţire, cu părul tuns scurt şi cercei lungi care îi atârnau aproape până la baza gâtului. În

ciuda cerceilor, nu era îmbrăcată în ţinută de petrecere: purta sandale, colanţi galbeni şi o tunică albă cu galben ţipător şi roşu papagal la revere. Avea mai multe inele, observă Dane, dar niciunul dintre ele nu era o verighetă.

Se aşeză lângă ea pe micul zid, sprijinindu-se de maşina lui Sheets.

— Eşti Elizabeth Cline? întrebă Dane, doar pentru a fi sigur.

Ea îi aruncă o privire speriată, de parcă nu observase că stătea lângă ea.

— Da. Tu cine eşti?

— Detectivul Hollister. Îl arătă pe Trammell. Şi detectivul Trammell.

— Îmi pare bine, spuse ea politicos, apoi expresia îngrozită i se ivi în ochi. O, Doamne, cum de pot spune una ca asta? Nu-

mi pare bine. Din cauza lui Jackie sunteţi aici…

— Da, doamnă, aşa este. Ne pare rău, ştim că este un şoc pentru tine. Te-ar deranja să ne răspunzi la câteva întrebări?

— Deja am discutat cu ceilalţi detectivi.

— Ştiu, doamnă. Dar ne-am gândit la alte lucruri şi orice ne puteţi spune ne va ajuta să-l prindem pe criminal.

Ea respiră tremurând. Tremura şi se ţinea de braţe. Era o noapte caldă, dar era şocată. Dane nu purta haină ca să o acopere, aşa că îl rugă pe un ofiţer de patrulă din apropiere să aducă o pătură. Câteva minute mai târziu pătura fu adusă şi el i-o aşeză pe umeri.

— Mulţumesc, spuse ea, înfăşurându-se satisfăcută în ea.

— Cu plăcere. Vru să o ia pe după umeri, dar se simţi reţinut şi o bătu uşurel pe spate. Singura femeie pe care o putea îmbrăţişa acum era Marlie; se distanţase de celelalte femehuând-o pe ea. Era jenat de schimbare, dar acum lăsă asta deoparte.

— I-ai spus detectivului Brown că doamna Sheets nu avea niciun prieten constant. A rupt legătura recent cu cineva?

Ea scutură din cap.

— Nu.

— Nu avea pe nimeni? Niciun prieten de la divorţ încoace? Elizabeth se adună destul cât să-i zâmbească tremurat.

— Sigur. Simplul cuvânt era amar. A avut o idilă timp de douăzeci de ani cu unul dintre avocaţii de la firmă, i-a spus că se vor căsători când va divorţa, dar nu era

momentul până îşi consolida cariera. Când a venit momentul, a obţinut divorţul şi şi-a luat imediat o soţie de douăzeci şi trei de ani. Jackie a fost distrusă, dar era la firmă de mai mulţi ani şi nu-şi putea permite să o ia de la capăt. Ei voia să continue idila, dar Jackie a rupt-o brusc cu el. Cel puţin nu a încercat să o concedieze, dar nu cred că ar fi avut vreun motiv. Idila lor nu fusese un secret; toată lumea din birou ştia.

— Când a fost asta?

— Să vedem. Cam acum patru ani, cred.

— Cu cine s-a mai întâlnit de atunci?

— Nu ştiu dacă se mai întâlnea cu cineva. Poate o dată sau de două ori, după ce s-a terminat totul, dar ştiu că nu a ieşit cu nimeni cel puţin un an. A început să aibă probleme de sănătate şi nu se simţea tocmai

bine pentru o întâlnire. Mâncam împreună în fiecare săptămână; îi ţineam moralul ridicat.

— Ce fel de probleme de sănătate?

— Mai multe lucruri. A avut o endometrită gravă, apoi a suferit o operaţie la stomac. Un ulcer, tensiune. Nimic foarte grav, dar totul a venit deodată şi a deprimat-o. Mai târziu a leşinat de câteva ori. De asta am fost îngrijorată când nu a venit la restaurant.

Ajunseră la un punct mort în ceea ce privea bărbaţii, dar Dane nu se aşteptase la ceva diferit. Acoperea toate posibilităţile.

— A menţionat pe cineva cu care se întâlnea de curând? S-a certat cu cineva sau a spus că o urmărea cineva?

Elizabeth scutură din cap.

— Nu, Jackie era foarte echilibrată, se înţelegea cu toată lumea. Nu şi-a pierdut cumpătul nici măcar când David s-a căsătorit cu puicuţa aia. De fapt când s-a enerva cu adevărat a fost din cauza unei bluze de mătase care s-a descusut pe margini la spălat. Jackie iubea hainele şi se îmbrăca foarte deosebit.

— Se ducea regulat în vreun local, unde ar fi putut întâlni pe cineva?

— Nu, poate la băcănie.

— Toată lumea are o rutină, insistă Dane calm. Trebuia să descopere cum îşi alegea ucigaşul victimele. Nadine Vinick şi Jackie Sheets avuseseră ceva în comun, ceva care îi atrăsese atenţia criminalului. Locuiseră în cartiere diferite, deci trebuia să fie altceva, şi era vital să atingă acel punct.

— Îşi coafa părul regulat, se ducea la bibliotecă, lucruri de genul ăsta?

— Jackie avea un păr roşcat minunat. Îl tăia la câteva săptămâni, la un mic salon de lângă birou. La *Hairport.* Numele coafezei este Kathy, cred. Poate Katherine sau Kathleen. Ceva de genul ăsta. La bibliotecă? Nu, Jackie nu prea citea mult. Îi plăceau filmele; închiria o sumedenie de filme.

— De unde?

— De la un supermarket. Zicea că au o selecţie video bună şi se oprea să se uite.

— De la ce supermarket le lua?

— De la *Philips,* cam la o milă de aici.

Un magazin vecin, nu unul de la care ar fi cumpărat Nadine Vinick. Dar Dane îşi notă totul; nu aveau de unde şti exact cum stătea treaba până ce nu comparau cu cazul

Vinick.

— Dar tu? întrebă el. Eşti căsătorită?

— Văduvă. Acum şapte ani, Jackie m-a ajutat să trec printr-o perioadă grea şi aşa am devenit prietene bune. Eram amabile una cu alta şi înainte de asta, lucrând în acelaşi birou, dar aşa am cunoscut-o mai bine. Era... era o prietenă grozavă. Lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Elizabeth.

Dane o bătu uşor pe spate ignorând privirea enigmatică a lui Trammell. Acesta nu scosese o vorbă măcar lăsând tot interogatoriul pe seama lui. Făcuse asta ocazional când ajunsese la concluzia că Dane primea răspunsuri mai bune.

— Îmi pare rău, spuse Elizabeth plângând. Ştiu că nu v-am prea ajutat.

— Ba da, o asigură Dane. Ne-ai ajutat să eliminăm câteva lucruri, aşa că ne vom concentra şi nu ne vom pierde timpul cu piste false. Era o minciună; tot ce aveau ajungea într-un punct mort. Dar ea avea nevoie de consolare, fie ea minciună sau nu.

— Trebuie să vin la staţie? Caraghios, spuse ea ştergându-se la ochi, ştiu cum lucrează legile, cum lucrează tribunalul, dar între aceste stagii nu ştiu cum este.

— Nu, nu e nevoie să vii la staţie, spuse el mângâind-o. Detectivul Brown are adresa şi telefonul tău?

— Cred că da. Da, îmi amintesc că i le-am dat.

— Atunci nu văd de ce nu te-ai duce acasă, dacă doreşti. Vrei să-ţi dau pe cineva să te conducă? Sau să sun pe cineva, vreun

prieten, rudă, ca să stea cu tine în noaptea asta?

Ea se uită vag în jur.

— Nu-mi pot lăsa maşina aici.

— Dacă vrei să te ducă cineva, rog un ofiţer de patrulă să-ţi conducă maşina şi încă una să vă escorteze ca să-l aducă pe el înapoi.

Ea nu fu în stare să se decidă, fiind încă prea şocată şi răvăşită ca să gândească clar. Dane decise pentru ea, oridică în picioare, chemă patrula şi aranja să fie dusă acasă, dându-i instrucţii să i se cheme o prietenă sau o rudă ca să stea cu ea la noapte. Ea dădu din cap docilă ca un copil.

— Am o nepoată prin apropiere, spuse ea. O voi suna. Şi se uită la el de parcă i-ar fi cerut permisiunea să îşi sune nepoata în

locul unei prietene. El o bătu uşor pe mână, îi spuse că totul era în regulă şi o trimise cu ofiţerul de patrulă care se purtă blând şi atent cu ea.

Când Dane se răsuci, Trammell încă se mai uita enigmatic ca o pisică.

— Ce e? întrebă el curios. Trammell îşi ridică sprâncenele.

— N-am spus nimic.

— Te gândeşti la ceva, totuşi. Ai o expresie de parcă ai fi mâncat rahat.

— De ce s-ar strâmba cineva care a mâncat rahat? întrebă Trammell retoric.

Îl iubea pe acest bărbat ca pe un frate, dar pe cinstea lui, uneori Dane simţea nevoia să-i pocească mutra aia drăguţă. Dar când Trammell era în dispoziţie proastă, nimeni nu putea scoate nimic de la el. Dane

se gândi să-i dea nişte beri ca să-l descoasă, apoi decise să-l lase în pace. Va păstra berea pentru ocazii speciale.

Nu mai aveau ce să facă decât să-i asiste pe Freddie şi pe Worley în a pune totul cap la cap; să fie sigur că gunoiul a fost băgat în saci de plastic, ca să fie scormonit mai târziu; să verifice casa şi actele personale, ca jurnalele, telefonul şi adresele, cărţile, asigurările pe viaţă. S-au uitat în şifonierele şi dulăpioarele ei, căutând coincidenţa care i-a legat destinul de cel al Nadinei Vinick. Cheia criminalului era tot ce aveau în comun cele două femei. Dacă bietul Ansel Vinick nu s-ar fi sinucis, i-ar fi ajutat să găsească detaliul crucial şi poate că şi-ar fi găsit un motiv să trăiască în sprijinul la găsirea ucigaşului. În opinia lui Dane,

lozinca „se întâmplă porcării” ar fi trebuit să deţină un „frecvent” în coadă.

Ivan îşi luase probele de amprente la laborator ca să le analizeze; medicul legist examina cadavrul lui Jackie Sheets, deşi mai trebuia adăugată ora decesului, l-ar fi scutit pe cei de la EM de balamuc. Dane ştia ora decesului, fiindcă Marlie îl sunase.

Îngrijorarea se instala pe faţa locotenentului în timp ce analiza conturul de pe podea, unde zăcuse Sheets.

— Toată lumea la mine în birou mâine la zece, spuse el. Acum duceţi-vă acasă şi dormiţi.

Dane îşi privi ceasul de mână. Era aproape ora unu şi brusc îşi aminti că nu prea dormise cu o noapte înainte.

— Te întorci la Marlie? întrebă

Trammell. El voia; Doamne, cum voia.

— Nu, n-o voi deranja, spuse el. Trebuie să doarmă deja.

— Crezi?

El îşi aminti cum îl privise când plecase, expresia hăituită de pe faţa ei. El nici măcar nu o sărutase, îşi dădu seama. Fusese cu mintea dusă la peisajul crirriei şi o blocase pe Marlie complet. Tocmai făcuse dragoste cu ea, îi făcuse trupul fierbinte să-i răspundă la mângâieri şi plecase fără să o sărute.

— Drace, spuse el obosit. Trammell zise:

— Ne vedem mâine, şi se sui în maşină. Probabil că Grace Rog îl aştepta. Şi ea era poliţist; va înţelege că a trebuit să plece imediat. Dar Marlie nu era; era o femeie care fusese singură toată viaţa, o femeie

care suportase dureri cât pentru zece vieţi. Era puternică, incredibil de puternică; nu clacase, dar avea cicatrici, şi fizic şi psihic, îi trebuise curaj să-l lase să o iubească şi el ce făcuse? Era prima dată şi el stricase totul; nici mulţumesc nu-i spusese.

Dacă ar fi ajuns, şi-ar fi tras singur un şut în cur.

Nu se putea ca ea să doarmă; stătea pe canapea calmă şi liniştită, aşteptând ca el să se întoarcă. Nu o putea proteja ţinând-o în bezna, fiindcă ea ştia mai multe ca el. Era un martor, dinăuntrul ucigaşului, care privise prin ochii lui în timp ce tăia şi înjunghia.

Dane conduse repede pe străzile mai libere acum. Începu să plouă şi furtuna cuprinse oraşul în cele din urmă. El simţea

ca şi când ar fi o reluare a nopţii de vineri şi se grăbi pe străzile ude ca să ajungă la Marlie.

Aşa cum se aşteptase, când trase în şosea văzu o lumină în sufragerie şi opri motorul. Înainte să iasă din maşină, ea deschise uşa de la intrare şi stătea acolo, în lumină, aşteptându-l.

Încă purta rochia subţire şi el îi văzu conturul trupului prin material. Fugi prin ploaie şi sări dintr-odată cele două trepte ale verandei. Ea nu spuse nimic, ci se dădu înapoi ca să-l lase să intre. Nu trebui să întrebe ce au găsit fiindcă ştia.

Era obosită, avea cearcăne. În ochi se citea o îngrijorare care trecea de omenesc şi se înconjura din nou de un aer de înstrăinare.

El voia să o consoleze, dacă ea accepta. Voia să aibă grijă de ea, să-i dea relaxarea necesară. Se putea odihni, ştiind că era în siguranţă.

El voia să o ţină în braţe toată noaptea, să-i ofere alinarea apropierii lui.

Asta voia. Dar când rămaseră faţă în faţă, auzind ropotul ploii de afară, el uită toate aceste lucruri nobile. O avusese cu câteva ore în urmă, dar fuseseră întrerupţi. Actul fusese complet, dar alinarea cărnii nu. Adevărata intimitate nu era de găsit în penetrare şi în orgasm, ci în odihna de după aceea, şi în felul în care se mângâiau cei doi. El o lăsase neterminată şi era prea important pentru el ca să ignore aşa ceva.

Închise uşa şi o încuie, fără să-şi dezlipească privirea de pe ea. Apoi, fără

grabă, o ridică în braţe, o duse în dormitor, oprindu-se ca să stingă lampa.

Nu erau reproşuri pe faţa ei, nici silă. Rămase liniştită acolo unde o aşezase în timp ce el se dezbrăca grăbit. Îi scoase rochia pentru a doua oară în acea seară. Trupul ei gol străluci în întuneric; îi simţi moliciunea sub el, îi simţi coapsele deschizându-se ca să-l primească. Îi luă capul în palme şi o sărută înfometat penetrând-o, găsind umezeala nerăbdătoare a intrării ei, şi începu să se mişte. Căldura şi îngustimea care îl înconjurară îi făcură penisul să zvâcnească violent.

— Fă-mă să uit, îl ruga ea, şoptind întretăiat. El îşi făcu drum mai adânc, ţinând-o în timp ce ea se arcuia sub el în efortul de a-şi acomoda trupul cu mărimea

şi forţa lui. Scoase un sunet slab şi sânii ei ascuţiţi îi împunseră pieptul.

El îi putea dărui doar pasiunea completă, îi putea umple simţurile cu trupul său, şi plăcerea pe care acesta i-o oferea. Nu putea alunga noaptea, dar putea transforma întunericul în sanctuarul lor intim. Îşi putea dezvălui acolo pasiunea fără limite şi o putea asigura că de data asta era cu el, iar după aceea, stând întinşi în tăcerea fierbinte, o va ţine în braţe în aşa fel încât să-i simtă căldura şi bătăile inimii, şi să ştie că nu mai era singură.

CAPITOLUL 14

Marlie se agită şi se trezi brusc, uimită să realizeze că era cineva în pat cu ea. Ştia

cine era, îşi amintea totul, dar mai dură o clipă până când conştiinţa i se ajusta la realitate. El dormise cu ea cu o noapte în urmă, dar nu fusese conştientă de aceasta. Era prima dată când se trezea alături cu un braţ foarte fierbinte şi foarte greu peste talie şi care o ancora în pat. Era bine că el o ţinea în braţe, reflectă ea, din moment ce ocupase aproape tot spaţiul şi ea ar fi putut să cadă.

Îşi răsuci capul ca să-l privească, încântată de noutatea unui bărbat gol în patul ei, încântată de a-l avea pe Dane lângă ea.

Lumina caldă a dimineţii, filtrată prin ploaia măruntă, se ivea pe sub umărul lui. Ea puse mâna pe rotunjimea fesei lui, îi simţi căldura cărnii, puterea relaxată a

muşchilor sub palma ei. El se agită la atingerea ei, trăgând-o mai mult în curbura trupului lui înainte de a se cufunda în visele dimineţii.

Radia tot de căldură ca un animal sănătos, în ciuda culorii palide a pieii lui. Ea se simţi încălzită şi mai tihnită cu cuverturile trase peste ea, decât când stătea în braţele lui pe podea.

În viaţa ei nu fusese demonstrativă fizic, fiindcă barierele mentale o opreau. Dar trauma psihică pe care o suferise la vederea mâinilor lui Gleen distruseseră aceste bariere şi noaptea trecută Dane îi arătase, de mai multe ori, că acum putea ceda fizicului.

Se simţi tresărind de bucurie la această nouă lume deschisă pentru ea, o lume ce-i

fusese închisă. Îl iubea, iar el îi ceruse trupul şi i-l dăruise pe al lui. Întotdeauna fusese singură în întuneric, dar nu şi noaptea trecută, şi înţelesese ce-i spusese el cu trupul, cu foamea lui. Era şi moartea, dar viaţa mergea mână în mână cu ea. Mai era rău pe ici pe colo, dar între acestea era plăcerea, o sărbătorire primară a vieţii şi a cărnii. Întotdeauna se protejase de lume, se diferenţiase din naştere datorită abilităţilor ei, în timp ce el trăfse şi simţise pulsul vieţii. Era sălbatic şi vital în intensitatea lui, întfmpinând viaţa în felul lui propriu şi ieşind victorios. Noaptea trecută, cu Dane, ea rupsese lanţurile restricţiilor impuse.

Şi acum acest vlăjgan stătea complet gol în patul ei. Ea se eliberă din strânsoarea lui ca să-l exploreze şi să-l excite cum dorea. Se

simţea ca un copil într-un parc de distracţii, ca o aventurieră care deschidea uşa sigilată a unei comori. Erau foarte multe de văzut şi de făcut şi ea tremura de încântare. Să cedeze total nevoilor trupeşti, să găsească exact ce căuta – aproape că nu suporta.

Îi mângâie pieptul cu mâna, delectându-se cu părul cârlionţat şi des din palma ei. Sub păr era un strat gros de muşchi, dur şi cald. Îi găsi sfârcurile, nişte cercuri plate, maronii cu nişte puncte mici în vârf, puncte care se întăriră când le atinse. Fascinată, frecă fiecare sfârc în parte şi se înfiora toată.

Un zgomot răguşit o făcu să-şi ridice privirea. El era treaz, privind-o cu ochii săi cafenii. Mai jos, sexul îi tresaltă şi se întinse, împungând-o în stomac.

— Îţi place ce vezi? Vocea lui de dimineaţă era ca un tunet îndepărtat, răguşit şi de abia audibil.

— Foarte mult. Şi a ei era mai dură decât de obicei.

El se rostogoli pe spate întinzându-şi braţele şi picioarele.

— Atunci uită-te bine.

Tentaţia era irezistibilă. Deşi făcuseră dragoste de mai multe ori, fusese întuneric. Ea nu-i văzuse trupul, dar îl simţise. Acum, că el îi permisese, nu-şi putea nega fascinaţia. Se aşeză în genunchi, inconştientă de nuditatea ei, intenţionând să exploreze acest nou teritoriu minunat.

Îşi puse ambele mâini pe pieptul său şi îi încercui sfârcurile cu degetul mare, privind

încântată cum se întăreau. Se uită la el, cu ochii luminoşi.

— Şi ţie îţi place. El înghiţi în sec.

— Mda. Foarte mult.

Inima lui aproape că stătu în loc la zâmbetul ei luminos de descoperire.

Ea îşi reîntoarse atenţia asupra lui, se aplecă şi începu să-i lingă un sfârc de jur-împrejur, apoi îl supse delicat. El îşi înăbuşi un geamăt, trecut fiind de un fior. Ea îşi mută atenţia către celălalt sfârc, aplicându-i acelaşi tratament gingaş în timp ce mâinile îi alunecară pe coastele lui, se mulară pe ele şi le simţi forma, învăţând să-i simtă pielea.

Dane îşi ţinu respiraţia, înfundându-şi degetele în saltea în timp ce încerca să se controleze. O, Doamne, voia să o atingă aşa de mult, încât de abia suporta. Nu simţise

niciodată nimic mai tandru, nimic mai dureros, ca explorarea minuţioasă a trupului lui, şi avu senzaţia că o să fie mult mai acut.

Ea îşi vârî mâinile în părul lui moale de sub braţ, plăcându-i fineţea care părea aşa de nepotrivită cu duritatea unui bărbat. Pielea lui, în acele locuri ascunse, protejate, era la fel de moale ca şi a ei.

Părul de pe pieptul lui se îngusta într-o fâşie care cobora până în centrul abdomenului lui, până la buric, şi se răspândea pe coapse. Ea urmări traseul fâşiei cu degetul, până când mâna îi atinse penisul întărit. Se opri, apoi îşi răsuci mâna şi îşi încleşta degetele pe el. El gemu contorsionat şi îşi lăsă picioarele moi, apoi se calmă. Marlie îşi ridică mâna cealaltă şi îl

cuprinse între palme, examinându-l fascinată. Era încântată de contraste, de răcoarea care o ardea, de pielea moale lângă o duritate de fier. El avea penisul foarte gros şi pulsa de excitaţie. Ea se gândi să vâre acea grosime în trupul ei şi se excită; îşi simţi pulsul în chiloţi. Sângele îi alerga prin vene şi se simţi prea încălzită, cu pielea întinsă.

Masculinitatea lui era frumoasă. Îi luă testiculele grele în mâini, foarte tandru şi trupul lui puternic se arcui. El se scutură din cap până în picioare.

— Doamne, ai milă de mine, spuse el strangulat.

— Domnul? întrebă ea încet. Sau eu? Simţul puterii feminităţii era acut.

— Tu. Sau amândoi. Nu-mi pasă.

Locurile ei intime erau umede şi umflate, zvâcnind de dorinţă. Sexul, chiar noaptea trecută petrecută alături de Dane, fusese făcut pentru ea. Voia, simţea nevoie de data asta să preia controlul asupra trupului lui, să-i dăruiască plăcere tot aşa cum şi el îi dăruise. Voia încrederea sexuală a unei femei care nu are temeri, nici reţineri. Era obosită de limite.

Cu un oftat uşor se urcă peste el, îi încalecă şoldurile şi îi ţinu penisul drept când se poziţiona peste el încet. O durea; îşi muşcă buza de jos la disconfortul ţesuturilor ei care se acomodau cu el. Dar se minuna simţind că penisul lui cald şi dur o penetra mai adânc în timp ce ea se lăsa în jos, centimetru cu centimetru. Senzaţia fu atât de bună încât ea se ridică aproape complet

pe el şi începu să sară din nou. Şi din nou.

Dane îşi încleşta pumnii în cearşafuri şi broboane de transpiraţie îi apărură pe frunte. Ea înghiţise doar jumătate din el şi simţea că va înnebuni cu siguranţă. Nu îndrăzni să o atingă, fiindcă dacă o făcea îşi pierdea controlul. Ăsta era spectacolul ei, tot. Avea o faţă solemnă, visătoare, absorbită în timp ce explora plăcerea pe care i-o oferea trupul lui. Nu se concentra decât pe senzaţiile fizice în timp ce intra şi ieşea din e, dar el nu se simţi lăsat pe dinafară. Îi plăcea la nebunie să o vadă învăţând despre propria ei senzualitate şi tot ceea ce făcea.

Marlie închise ochii, copleşită de plăcere şi de pasiune. Tot ce învăţase noaptea trecută era nimic în comparţie cu asta;

acum trupul ei ştia să aştepte extazul şi se bucura în fiecare clipă. Se lupta împotriva dorinţei de a ajunge la capăt. Voia să savureze fiecare senzaţie. Gemu tare, simţind cum orgasmul i se apropia în mod inexorabil. Nu încă, se gândi ea vag, îi plăcea prea mult. Nu era nicio grabă.

Dane se apucă de aşternuturi. O, Doamne, dacă nu se grăbea o să moară. Modul în care ea îi călărea capul umed al penisului îi dădea plăceri nebănuite. Un geamăt tare îi sfâşie pieptul. Voia să lovească tare ca niciodată, dar refuză să facă astfel. Tremura de intensitatea plăcerii. Credea că îi va exploda inima; dar era aproape sigur de penisul său.

Ea era acum foarte umedă şi grăbi ritmul. EHşi arcui trupul atât de rigid, încât

îşi ţinea greutatea doar în călcâie şi în umeri.

— Marlie. Cuvântul era gutural, vocea îi era aproape de nerecunoscut… în ciuda lui însuşi, implora. Mai adânc… te rog. Mai adânc, la… şi… restul.

Dacă l-a auzit, nu i-a răspuns. Era pierdută în neantul ei senzual, negândindu-se la nimic altceva. Îl ţinea cu mâinile de piept, avea ochii închişi. Un hohot înăbuşit îi ieşi de pe buze şi cu un tremur convulsiv se cufundă în adâncuri, lăsându-şi trupul să se dedea plăcerii complete.

Încordarea ritmică a muşchilor ei pe el îl făcu să-şi piardă controlul. Cu un geamăt exploziv el lăsă cearşafurile şi îi cuprinse coapsele, forţând-o să coboare în timp ce şoldurile lui urcau, împingându-şi tot

penisul în ea.

Ajunse la orgasm din prima lovitură, aceasta izbucnind din el într-un şuvoi puternic, în timp ce se convulsiona sub ea, ţinând-o strâns, iar ea căzu neputincioasă peste pieptul lui. Inimile le băteau la unison, tremurând.

El se simţi de parcă nu mai avea putere să se mişte. Ea se simţea precum ceara fierbinte, topită şi turnată peste el. Niciunul din ei nu suporta să îşi dezlipească trupul.

El îi mângâie spatele subţire, simţindu-i carnaţia. Nu ştia cu câte femei făcuse dragoste în viaţa sa, dar ştia că niciodată nu se simţise ca acum. Nu mai existase nicio femeie ca Marlie; totul era nou în ea. Nu fusese niciodată aşa de fascinat de detaliile trupului unei femei, aşa că-i văzu fiecare

nuanţă de emoţie. Nu-şi putea aminti numele ultimei lui iubite, era doar Marlie.

Dar oricât de mult îşi dorea să-şi petreacă restul zilei acolo unde era, îşi privi ceasul de lângă pat. Era nouă fără zece. Trebuia să facă duş şi să se bărbierească, să ia micul dejun şi să fie în oraş la zece.

— Trebuie să plec, murmură el.

Ea nu-şi luă capul de pe pieptul lui. El continuă să o mângâie pe spate.

— Pentru noaptea trecută?

— Da. El a fost.

— Ştiu. Ea se opri. Ce se întâmplă acum?

— Punem cap la cap toate detaliile pe care le avem de la ambele cazuri, şi încercăm să găsim ce au victimele în comun. Organizăm un program de lucru ca să-l prindem pe tipul ăsta.

Ea rămase nemişcată.

— Dacă vrei să vin din nou, voi veni.

El ştiu că această ofertă o s-o coste şi ştia că deja plătise pentru ea. Va fi întâmpinată cu ridicol, neîncredere, suspiciune; asta obţinuse de la el, şi chiar dacă fusese atras de ea, nu putuse gândi bine. Ea ştia în ce se băga şi voia să o facă.

El o strânse.

— Nu vreau să treci prin asta.

— Dar o vei face dacă va trebui.

— Da.

Spre uşurare lui, nu-i rănise sentimentele. Ea acceptase necesitatea. O mângâie pe cap.

— Este ceva ce trebuie să-ţi spun, îi zise el în silă. Nu vreau să citeşti despre asta în ziare sau să asculţi ştirile.

Ea aşteptă, ştiind că va fi rău. Dane îşi dori să „nu fi trebuit să-i spună, dar amânase pe cât de mult posibil. Ieri nu fusese în stare să asculte ştirile, dar azi era diferit. El nu voia ca ea să fie singură când va afla.

— Ansel Vinick s-a sinucis.

Respiraţia i se opri în loc. Aşa de multă durere, se gândi ea.

— Deci sunt trei, spuse ea. Într-o săptămână a ucis trei oameni.

— O să-l prindem, o asigură Dane, deşi amândoi ştiau că va mai dura. Se uită din nou la ceas. Era opt şi douăzeci.

— Vrei să faci un duş cu mine? Şi ea se uită la ceas.

— Nu, o să pregătesc micul dejun. O să fie gata când ieşi din baie.

— Bine. Mulţumesc, iubito.

Amuzată de cât de repede acceptase el să-i gătească, ea se îmbrăcă şi intră în bucătărie. De obicei ea mânca cereale şi fructe, dar un bărbat ca el avea probabil nevoie de mai mult. Puse un ibric de cafea pe foc, apoi scoase tigaia ei de teflon. În timp ce se încălzea, turna aluat de clătite. Cât de multe mânca el? Ea nu putea termina una singură, dar bănuia că el mânca două, trei fără probleme.

Auzi zgomotul duşului, îl auzi fluierând, auzi şuieratul ibricului de pe foc. Pregătea micul dejun. Domesticitatea acestui lucru o uimi şi îşi lăsă braţele să cadă în lături. Nu mai gătise niciodată micul dejun pentru cineva.

Timp de şase ani se chinuise să-şi

clădească o viaţă sigură, protejată, izolată şi normală. Într-o săptămână, viaţa ei se schimbase complet şi ea se lupta să-şi regăsească echilibrul. Siguranţa, izolarea şi normalitatea dispăruseră; acum nu mai era singură. Nu era ceva neobişnuit; îi plăcuse să citească când avea chef, să mănânce ce voia. Înainte să apară Gleen se gândise la căsătorie, îşi dorise foarte mult o legătură, copii. După episodul Gleen, îşi dorise să fie lăsată în pace.

În schimb, acum un bărbat se afla sub duşul ei. Nu doar un bărbat, ci Dane Hollister: dur, mare, înspăimântător, un detectiv care nu putea fi întâlnit nicăieri dezarmat – şi care era cel mai generos bărbat dintre cei pe care-i întâlnise. Fusese atrasă de el înainte, dar se îndrăgostise de

el datorită generozităţii sale. Avusese nevoie de el şi el venise. Pur şi simplu.

Ea auzi duşul închizându-se, apoi apa curgând în chiuvetă în timp ce el se bărbierea. Termină pregătirile pentru micul dejun: zahăr peste clătite şi sirop pe care-l încălzise în cuptorul cu microunde şi căpşuni proaspete. Turnă cafeaua când el intra în bucătărie. Purta doar o pereche de pantaloni, iar ei i se înmuiară picioarele la vederea acelui piept musculos, bine făcut. Părul lui era umed şi faţa proaspăt bărbierită, decorată cu două zgârieturi. Ea inhala adânc, învăluindu-se de aroma lui de mosc.

El zâmbi când văzu masa aşteptându-l.

— Clătite, spuse el apreciativ. Mă aşteptam la cereale. Ea râse.

— Din alea mănânc eu de obicei.

— Eu de obicei mănânc o prăjitură sau un biscuit umplut. El se aşează la masă şi începu să mănânce cu plăcere vădită.

Ea îşi linse buzele.

— Toată grăsimea şi colesterolul ăla.

— Asta spune şi Trammell.

— De cât timp sunteţi parteneri? Ea nu stătuse prea mult cu Trammell, dar îl plăcuse. Îi reamintea de o panteră, subţire şi exotică, cu aceeaşi putere suplă.

— De nouă ani. Am fost împreună pe patrulă înainte să devenim detectivi. Dane se puse cu zel pe mâncat clătite.

— E mai mult decât ţin cele mai multe mariaje. El surâse.

— Mda, dar dacă ar fi trebuit să mă culc cu el, nu ar fi durat nicio zi.

— Ai fost căsătorit vreodată? Ea îşi muşcă buza când îl întrebă. Ţinuse cont de intimitatea vieţii ei şi rar punea câte o întrebare. Nu contează. Uită ce te-am întrebat.

— De ce? El ridică din umeri. Nu-mi pasă dacă întrebi. Nu am fost niciodată căsătorit sau logodit. El îşi drese glasul, simţind nevoia să mai dea o explicaţie. Dar sunt heterosexual.

— Am observat, zise ea sec. El surâse şi o privi cu căldură.

— Pentru cazier, am treizeci şi patru de ani. Părinţii mei locuiesc la Fort Lauderdale şi am trei fraţi şi două surori, toţi căsătoriţi, la creşterea cărora am contribuit şi eu. De la ei am optsprezece nepoţi şi nepoate, cel mai mare în vârstă de nouăsprezece ani.

Când ne adunăm cu toţii în vacanţă este o grădină zoologică. Toţi locuiesc în Florida, deşi răspândiţi prin tot statul. Mai am unchi şi veri şi mătuşi, dar să nu intrăm în amănunte. El o privi atent în timp ce-şi enumera familia mare, ştiind că cineva care trăia ca Marlie putea găsi alarmante aceste rude.

Nu voise să prezinte pe niciuna dintre femei prietenilor, dar cu ea totul era diferit. Nu decise cât de diferit era, dar accepta că era.

Marlie încercă să-şi imagineze familia aceea mare, dar nu reuşi. Ea fusese forţată mereu să aibă legături minime cu cineva, deşi în ultimii şase ani această limitare nu mai fusese necesară, şi totuşi se ţinuse de ea fiindcă se simţea vulnerabilă.

— Mama mea a murit într-un incendiu când aveam trei ani, spuse ea. Fulgerul ne-a trăsnit casa. Altceva nu-mi amintesc în afară de bubuitura mare şi de aerul care părea să se dizolve. O lumină albă înconjurase totul. Un vecin m-a văzut afară din casă şi am fost arsă uşor. Mama a fost în partea casei care a fost lovită direct.

— Furtunile cu descărcări electrice te fac nervos, comentă el.

— Asta ar fi trebuit, dar dimpotrivă. Nu mi-a fost niciodată frică de ele, nici măcar după aceea. Ea mâncase clătită ei şi puse furculiţa jos, apoi luă ceaşca de cafea. Fulgerele fac lucruri amuzante. Doctorul Ewell a teoretizat că descărcarea electrică îmi încarcă procesul mental, făcându-mă mult mai sensibilă la energia electrică dată

de alţii. Înainte păream să fiu normală, dar după aceea am devenit dificilă, ursuză.

— Poate fiindcă ţi-ai pierdut mama.

— Poate. Cine ştie? Aş fi putut avea această abilitate şi înainte. Din câte mi s-a spus, mama era o persoană tăcută, senină, aşa că poate că prezenţa ei m-a menţinut calmă. În orice caz, tata a întâmpinat dificultăţi cu creşterea mea. Cu cât se enerva mai mult, cu atât îl simţeam mai tare. Nu ştiam cum să-l blochez. Am fost

— Amândoi foarte nefericiţi. Şi eu, eram ciudată. Când am început şcoala, nu mi-am făcut prieteni, dar îmi plăcea fiindcă era foarte obositor. Apoi am găsit un vagabond care era dat în ziare şi doctorul Ewell a venit să discute cu tata. M-am dus la institut ca să fiu testată, mi-a plăcut liniştea de

acolo şi am rămas. Şi eu şi tata am fost uşuraţi.

— Acum el unde este?

— A murit. M-a vizitat regulat un timp, dar era jenant pentru amândoi. El s-a recăsătorit când eu aveam paisprezece ani, cred, şi s-a mutat în Dakota de Sud. l-am întâlnit soţia doar o dată. Era destul de drăguţă, dar rea cu mine. Avea doi copii din prima căsătorie, dar nu şi cu tata. El a murit când eu aveam douăzeci de ani.

— Nu ai alte rude?

— Câteva mătuşi şi unchi, şi nişte veri pe care nu i-am întâlnit niciodată.

Ea fusese singură de copil, se gândi el. Nu se jucase, nu râsese. Se întrebase dacă fusese copil vreodată, dacă se jucase cu adevărat. Era ceva foarte matur în Marlie, o

maturitate mentală care îi depăşea vârsta. Dar în ciuda copilăriei ei neortodoxe, în ciuda stilului ei auster, era uimitor de normală. Excentricitatea ar fi fost justificată, dar ea nu avea obiceiuri rele sau ciudăţenii.

Se uită la ceas şi luă ultima înghiţitură de cafea.

— Trebuie să plec, iubito. A fost grozav. Ce mâncăm la cină?

Prinsă între amuzament, speranţă şi groază absolută că el plănuise să stea cu ea, ea începu să râdă.

— De abia ţi-ai terminat micul dejun, zise ea printre hohote. El o prinse de bărbie.

— Chiar şi în *Rubayat,* Omar întreba de

meniu întâi.

— Credeam că de vin.

— Ne spune o mulţime de lucruri, nu? El îi clipi, apoi se duse în dormitor să se îmbrace cu restul de haine şi Marlie începu să strângă masa. Se simţea năucă. El se întorcea în acea seară.

Se întrebă cum îşi orânduia el de obicei afacerile sentimentale. Îl satisfăcea doar în weekenduri? Sau va veni în fiecare noapte, îşi va petrece timpul cu ea, va face dragoste şi apoi va pleca acasă? Nu ştia la ce să se aştepte. El avea un aer foarte satisfăcut şi asta o făcu să gândească că era încântat de satisfacţia sexuală. Nu era destul de experimentată ca să vadă diferenţa, presupunând că era vreuna. În ciuda bunătăţii, a tandreţei şi pasiunii sale, în

ciuda faptului că se îndrăgostise de el, nu-l cunoştea deloc.

El îşi punea port-arma în timp ce ieşea din dormitor.

— Am uitat că nu am o jachetă aici, zise el încruntându-se. Trebuie să mai trec pe la mine şi să-mi iau una, aşa că o să fug. El se aplecă să o sărute. Pa, iubito. Nu ştiu cât o să lipsesc.

Ea îşi puse mâinile pe pieptul lui şi se ridică pe vârfuri ca să ornai sărute o dată.

— Trebuie să-mi fac cumpărăturile la băcănie, dacă mai vrei să mănânci ceva. Dacă nu sunt aici, voi fi acolo.

El o înconjură cu braţul şi o trase aproape îşi puse gura peste a ei aşa de dur şi de înfometat, încât se înmuie în braţele lui, tremurând de plăcere. El îi pipăi sânii şi

o frecă între picioare. O sprijini de dulap şi o ridică iute pe el, punându-şi coapsele între cele desfăcute ale ei. Ea se prinse de umerii lui puternici şi simţi pielea port-armei.

El scăpă un sunet grav.

— Doamne! Nu putem face asta. Nu am timp. Transpiraţia îl invada şi ochii lui cu pleoapele lăsate aveau acea privire intensă care o făcu să-l implore să rămână. Dar şi ea, avea simţul datoriei şi se forţă să-i dea drumul.

— Du-te, spuse ea. Acum. El se dădu înapoi.

— O să vin când scap, dar poate să dureze mai multe ore. Nu ai o cheie în plus?

— Ba da.

— Dă-mi-o.

Nicio ezitare şi nicio nesiguranţă nu se

auzi în vocea lui, se gândi ea sărind de pe masă şi ducându-se să-şi ia poşeta. Îi dădu cheia, iar el o puse pe brelocul său. Începu să o sărute din nou, dar se opri la timp.

— Mai târziu, zise el şi se îndreptă către uşă.

După ce el plecă, Marlie se prăbuşi pe canapea şi încercă să-şi pună viaţa în ordine. Era îngrijorată, chiar înspăimântată de ceea ce se întâmpla, dar nimic pe lume nu o va opri să nu continue experienţa. Era îndrăgostită pentru prima dată în viaţa ei şi asta era minunat.

Spre surpriza lui Dane, şeful poliţiei era prezent la întâlnire. Rodger Champlin, înalt, grizonant şi aflat de prea mulţi an în spatele unui birou, era fără îndoială un poliţist de carieră, care avea peste douăzeci de ani la

activ. Era un câine bătrân care reuşea să ţină piept noilor tehnologii implicate în munca de poliţie, decât să se ţină de vechile modele învăţate de el. Biroul ticsit al lui Bonness nu era destul de mare ca să încapă toţi, aşa că se duseră în sala de conferinţe şi închiseră uşa. Ivan era acolo, faţa lui trasă şi ochii roşii arătând că lucrase toată noaptea. Toţi detectivii erau năuciţi de întâlnirea de duminică dimineaţa, în special când asta îl implica şi pe şef.

Bonness bea cafea de parcă doar asta îi ţinea în picioare. După cum arăta, nu dormise prea mult, şi mâna care ţinea ceaşca de cafea îi tremura uşor de la cofeină.

Toată lumea primi câte o ceaşcă de cafea şi luă loc. Dane se hotărî să rămână în

picioare şi se sprijini de perete.

Bonness se uită la vraful de hârtii de pe biroul lui şi oftă. Îi era evidentă sila să înceapă, de parcă faptul că le anunţa oficial făcea lucrurile mai rele.

— Oameni buni, avem o mare problemă, zise el. Trebuie să comparăm două cazuri, dar similarităţile sunt aşa de copleşitoare încât suntem aproape siguri că avem de a face cu un psihopat în Orlando.

Tăcerea mormântală umplu camera în timp ce detectivii schimbau priviri între ei.

— Am fost alertaţi de această posibilitate şi de aceea trebuie să ne mişcăm rapid. Înmână foile detectivului Mcătroud care stătea la dreapta lui, la una şi dă-o mai departe. Acestea sunt fişele despre Nadine Vinick şi Jac-queline Sheets.

Doamna Vinick a fost ucisă săptămâna trecută, doamna Sheets vinerea care a trecut.

— Deci ce avem? întrebă Mcătroud. Bonness se uită la Ivan Schaffer.

— Nimic, spuse Ivan monton. Nici măcar o urmă. Nicio amprentă; el poartă mănuşi. Nici urmă de spermă, deşi vătămările vaginale ale femeilor arată că au fost violate. Nu am găsit nici fire de păr, nimic. Nici fibre, nici accesori, nici martori. Nu avem nimic.

— Lăsaţi-mă să înţeleg bine, zise şeful Champlin. Fulgeră grupul dintr-o privire. Să-i spun maiorului că în oraş este un psihopat şi nu avem nici măcar o probă de vinovăţie? Că dacă, prin vreun miracol, îl vom prinde, nu vom putea face nicio

conexiune cu crimele?

— Cam aşa, răspunse Ivan.

— Cum puteţi fi siguri că este acelaşi tip? Au fost doar două crime şi cele prin înjunghiere nu sunt neobişnuite.

— Două morţi prin înjunghiere şi fără niciun fel de amprente? spuse Dane. Ambele au avut loc vineri noaptea, aproape la aceeaşi oră. Ambele crime au fost făcute cu un cuţit din bucătăria victimei şi după aceea lăsate acolo. E acelaşi tip. Nu o menţiona pe Marlie şi parie că nici Bonness nu o va face. Ea va fi adusă mai devreme sau mai târziu, când era vremea şi când totul era sub control.

— Vreo legătură între cele două victime? întrebă Mac. Dane se uită la Freddie şi la Worley care îi înmânară raportul asupra lui

Jackie Sheets.

— Încă mai sunt mulţi oameni cu care trebuie să discutăm, dar până acum nu am găsit nicio legătură. Nu seamănă şi nu locuiesc în acelaşi cartier. Doamna Vinick era casnică. Doamna Sheets era secretară juridică. Nu frecventau aceleaşi locuri, din câte am reuşit să aflăm până acum.

— Putem obţine o listă de la compania de telefoane a convorbirilor făcute de la ambele rezidenţe, şi poate aflăm vreun număr comun, spuse Trammell. Şi mai este interesantul conţinut al gunoiujui.

— Şi trebuie să luăm copii de pe cecurile anulate prin bancă, îşi notă Dane. De asemenea copiile notelor lor de plată şi ale cărţilor de credit. Există o legătură. Întotdeauna este o legătură.

— Nu vreau să-i spun maiorului chiar acum, zise şeful, privindu-i pe toţi. Până nu veniţi cu ceva concret, o să mă simt un mare prost.

— Lipsa totală a amprentelor este caracteristică prin ea însăşi, arătă Dane. Cred că ar trebui să chemăm FBI-ul pentru analize.

Aşa cum se aşteptase, faţa şefului căpătă o expresie acră.

— Blestemaţii de federali, se răsti el. Spui că nu eşti destul de bun ca să te ocupi singur, Hollister?

Dane ridică din umeri. Toţi poliţiştii erau geloşi pe jurisdicţia lor, în special cei bătrâni şi refuzau să-i bage pe cei de la Birou în treburile lor.

— Unităţile de sprijin în investigaţii sunt

specializate în aşa ceva şi aş spune că avem nevoie de toată concurenta lor. Nu trebuie să demonstrez că penisul meu e mai mare ca al lor.

— E uşor de spus, remarcă Freddie sec. Dar eu?

— Dar noi? adăugă Worley pe un ton indiferent.

Toţi din cameră începură să râdă şi să facă remarci dure, feonness roşi, dar nu putu să nu surâdă. Dane îi făcu cu ochiul lui Freddie şi ea îi răspunse la fel.

— Dacă toţi aveţi de gând să vă măsuraţi centimetrii – sau lipsa lor – spuse şeful ridicând vocea, poate că ne vom întoarce la lucru. În regulă, poate apelăm la FBI. Dar nu până când nu hotărăsc aşa şi nu discut cu maiorul. S-a înţeles? Verificaţi toate

celelalte străzi mai întâi.

— Nu putem aştepta prea mult. Vinerea următoare este peste cinci zile.

— Ştiu în ce zi suntem, se răsti şeful. O să discut cu el marţi după-amiaza şi asta e tot ce pot face. Asta înseamnă, oameni buni, că aveţi două zile să veniţi cu ceva, aşa că puneţi-vă pe treabă.

CAPITOLUL 1.5

Nu prea aveai ce face duminica. Un telefon la *Hair-port,* unde îşi aranja părul de obicei Jackie Sheets, care nici măcar nu aveau robot. Băncile nu erau deschise. Compania de telefoane oricum era de serviciu şi proteja dreptul publicului de a suna pe oricine şi oriunde timp de douăzeci

şi patru de ore zilnic, şapte zile pe săptămână. Cineva era întotdeauna acolo, aşa că Dane porni să obţină convorbirile făcute de la locuinţa lui Sheets.

Bonness organiză un program de bătaie, alegându-i pe Dane, pe Trammell, pe Freddie şi pe Worley, de vreme ce cei patru deja lucrau. Toate celelalte cazuri erau date celorlalţi detectivi, care fură instruiţi să le rezolve cât mai repede fiindcă probabil vor fi integraţi şi ei în acest program.

Se făcuse ora patru când Dane şi cu Trammell părăsiră în cele din urmă clădirea.

Dane se uită la cerul senin şi calm înainte de a-şi pune ochelarii de soare. După ploaia de dimineaţă, ziua devenise călduroasă şi umedă.

— Ce face Grace? întrebă el. Trammell era prost dispus.

— O spui de parcă te-ai aştepta să o rupem în orice moment, dar bătrâne, nu este cum crezi. Grace face bine.

— Încă e la tine?

Trammell privi ceasul de mână.

— Nu. Dane chicoti.

— Nu încă, nu? Poate este pe drum? Ai sunat undeva înainte să plecăm; oare cui?

— Să te ia dracu', zise Trammell calm. Unde te duci tu?

— Acasă. La mine.

Sprâncenele negre se ridicară întrebător.

— Ca să-mi iau haine, zise el satisfăcut.

— De ce naiba nu le pui într-o-valiză şi gata?

— Aş face aşa, dar trebuie să trec zilnic pe acasă să-mi iau corespondenţa, aşa că tot aia e. Cele mai multe haine ale mele vor fi la ea.

— Toate celelalte prietene ale tale s-au mutat la tine, îl înţepă Trammell.

— Marlie este diferită. Se simte în siguranţă în casa ei; nu i-ar plăcea să plece de acolo. În afară de asta, nu-i plăcea ideea ca Marlie să se mute în casa lui. Aşa cum spusese Trammelj, mai multe femei stătuseră acolo de-a lungul anilor. Îi plăcuse la vremea aceea, dar în cele din urmă nu au fost importante pentru el, sau nu le interesa nici el nici slujba lui. Marlie era diferită; nu aparţinea acelei categorii de femei.

Gândul la casa lui îl obosea. I se potrivise înainte dar nu şi acum. Brusc, dori

să facă nişte modificări pe acolo.

— Casa mea are nevoie de nişte schimbări, decise el deodată. Ar fi bine să o fac acum.

— Ce fel de schimbări?

— Obişnuite. Zugrăveala nouă, podeaua relăcuită. Baia necesită renovări complete.

— Înţeleg. Ochii întunecaţi ai lui Trammell începură să strălucească. Asta trebuia făcut de ani de zile.

— Dar ce zici de mobilă nouă? Asta a ta are peste douăzeci de ani vechime.

— Locuinţa aparţinea bunicilor mei. Mi-au dat-o cu tot cu mobilă.

— Se vede. Ce zici? Şi mobila nouă?

Dane se gândi. Contrar celorlalţi poliţişti, lăsându-l deoparte pe Trammell,

contul lui în bancă era barosan. Era burlac şi avea gusturi modeste în privinţa mâncării, a hainelor şi a maşinilor. Moştenise casa de la bunicii lui, aşa că nu trebuia să plătească rata lunar. De fapt trăia din jumătate din venitul lui, şi cealaltă jumătate o acumulase la bancă de-a lungul anilor. De mai multe ori se gândise să-şi cumpere un iaht, dar când ar fi avut timp să-l folosească? Nicio altă idee nu-i mai veni în minte. Casa avea nevoie de o nouă decorare, l-ar plăcea să o aducă pe Marlie acolo din când în când, dar nu şi-o imagină locuind acolo cu el şi dorea un loc plăcut pentru ea. Din nefericire, acum arăta a ceea ce era: o casă de burlac. Şi a unui burlac care nu dădea prea mare atenţie lucrurilor din jur. El nu era genul de tip care să lase

cutii de bere goale şi de mâncare peste tot, dar nici nu se omora ştergând praful.

— Bine, zise el. Şi mobilă nouă. Trammell îşi freca palmele.

— Încep de mâine.

Dane îşi privi prietenul îngrijorat.

— Cum adică începi de mâine? O să fim ocupaţi. Aranjez cu zugravii şi cu parchetarii şi voi cumpăra mobila nouă în weekend.

— N-o să fie chiar aşa, amice. Am conchis amândoi că gusturile tale, nu şi în privinţa femeilor, sunt execrabile. Ai gusturi grozave la femei. Lasă restul pe seama mea.

— Drace, nu! Te ştiu eu. O să-mi pui unul din covoarele alea ce costă o avere în sufragerie şi o să-mi fie frică să şi calc pe el. Contul meu în bancă nu este al tău, amice.

— O să mă gândesc la asta. Şi fără covoare scumpe. Contrar ţie, am nişte gusturi teribile. O să fie un loc în care o să-ţi placă să stai. Şi lui Marlie îi va plăcea, adăugă el.

Dane se uită urât la el, şi Trammell îl lovi peste umăr.

— Relaxează-te şi fii fericit.

— Asta înseamnă că o să mă termini.

— O fac din zece mii. Cum sună asta?

— Al naibii de scump. Ce zici de cinci? Trammell pufni.

— Doar dacă vrei să stai pe un scăunel şi să dormi pe un sac de fasole.

Zece mii. Era o sumă mare. Dar Trammell avea dreptate, ticălosul satisfăcut; el avea bun-gust. Casa avea nevoie de renovări, chiar dacă ea nu va

locui niciodată acolo. Niciuna dintre femeile acelea nu-şi lăsase prea mult amprenta, dar voia să şteargă şi cel mai mic semn.

— Cum o să găseşti timp să te ocupi de asta? întrebă el supărat.

— Ai auzit de telefon? Nu e nicio problemă. O să-mi livreze mobila, mă uit la ea, şi dacă nu-mi place, magazinul o ia înapoi.

— Eşti bogat de prea mult timp. Trebuie să ieşi din stratosfera asta şi să trăieşti ca tipii normali.

— Consumatorii ca mine creează locuri de muncă şi dezvoltă economia. E timpul să ajuţi şi tu.

— De acord, la naiba.

— Atunci nu te mai văicări. Trammell îşi consultă ceasul din nou.

— Trebuie să plec. Dacă mai ai vreo cheie de la casă, dă-mi-o.

— Sigur, spuse Dane, întrebându-se dacă îşi va mai recunoaşte casa după ce va intra pe mâna lui Trammell. Totuşi, reuşise două lucruri dintr-un foc: casa avea nevoie de renovare şi asta îi dădea o scuză să se mute de tot la Marlie pe timpul renovării. Începu să fluiere când se sui în maşină.

O oră şi jumătate mai târziu, Marlie era şocată, stând în prag şi privindu-l cum descarcă valize şi cutii din maşină.

— Ce e asta? întrebă ea vag. Întrebare prostească; se vedea foarte clar ce era. Întrebarea pe care voia de fapt să o pună era „De ce?”, dar îşi închipui că ştia şi răspunsul. Lui Dane se putea să-i placă foarte mult partea fizică a relaţiei lor, dar ea

nu putea să uite că, orice ar fi, el era poliţist. Astfel va şti imediat când va avea altă viziune.

— Bagajul meu. Casa mea este în renovare şi trebuie să o evacuez câteva săptămâni. El se opri pe verandă, privind-o intens, Iartă-mă că nu ţi-am cerut voie „dar a fost o decizie bruscă.

— Înţeleg. Ea reuşi să zâmbească ironic. Mutatul este o mişcare bună ca să fii pe fază, cred. Şi la propriu şi la figurat.

Foarte atent el aşează cutia pe verandă. Avea o expresie indiferentă şi rece.

— Ce înseamnă asta? Ea ridică din umeri.

— Poţi spune cinstit că faptul că te muţi la mine nu are nimic de-a face cu crimele, şi cu toată situaţia?

— Nu, zise el brusc. Ăsta era adevărul. Nu putea. Marlie era cea mai mare şansă de a-l prinde pe criminal, dar nu era numai asta. El văzuse cât o afectaseră viziunile, preţul fizic şi mental pe care îl plătise. Pentru aceste două motive, plus faptul că era puternic atras de ea, pentru că voia să fie cu ea.

Ea rămase în picioare, gândindu-se la situaţie. Deveniseră iubiţi, dar instinctul îi spunea să nu se pripească.

Circumstanţele decretaseră altceva şi îi aruncaseră pe amândoi într-o oală cu presiune. Chiar dacă ar fi vrut să oprească acest lucru, circumstanţele îi erau potrivnice. El era mai întâi de toate un poliţist, iar ea era în legătură directă cu un criminal. Până când nu prindeau criminalul,

nu se aştepta ca Dane să se îndepărteze de ea. Ea trebuia să-şi amintească pur şi simplu că principalul motiv pentru care stătea cu ea era slujba lui; putea să jure că nu o forţase pe nicio femeie cu care fusese până atunci.

Ea păşi în lături:

— Văd că doar aşa ne înţelegem. Intră.

Trammell fluieră lung când Dane păşi a doua zi de dimineaţă în sediu, şi toată lumea se întoarse să-l privească. Nu conta că aveau un psihopat în libertate; poliţiştii nu erau niciodată prea ocupaţi ca să-l urmărească pe unul de capul lor. Freddie se apucă cu mâna de inimă şi se prefăcu că i se face rău. Bonness, care stătea alături de Keegan, fu total zăpăcit când întrebă:

— Cu ce vă putem ajuta, domnule?

— Mă puteţi ajuta, replică Dane bine intenţionat, lăsându-se în scaunul său. Toate fundurile voastre drăguţe ar trebui să-mi ceară scuze pentru mustrările pe care mi le-aţi făcut în decursul atâtor ani în privinţa îmbrăcăminţii.

— A spus el la trecut, observă Trammell, ridicându-şi privirea. Te rog, Doamne, ţine-l aşa. Dane îi zâmbi.

— Vrei să mergem la o bere după lucru? Trammell prinse aluzia şi încuviinţă, dar cu încă o strălucire în ochii săi întunecaţi.

— Ia-mă pe mine, ia-mă pe mine! ţipă Freddie, fluturându-şi mâna entuziasmată.

— Da, sigur, şi să mă trezesc cu picioarele rupte? Ea ridică din umeri.

— Nu mă deranjează.

— Eeei, mulţumesc. Sunt copleşit de

grija ta. Bonness se depărta de Keegan şi veni către Dane.

— Cărei cauze se datorează transformarea? întrebă el. Ai fost fascinat de ideea vreunui designer?

Dane surâse ştiind că răspunsul său îl va face pe Bonness să chicotească. Nu putea ţine în el, aşa că se decise să se distreze un pic.

— Lui Marlie nu-i plac boţit, explică el calm. Bonness păli.

— Marlie? Evident, el se putea gândi la o singură Marlie şi făcu legătura dintr-un foc.

— Marlie Keen, ştii, paranormala.

— Ştiu cine este, spuse Bonness confuz. Ce are ea cu asta?

— Nu-i plac vechiturile, îi explică Dane din nou, năucindu-l pe Bonness. Îl auzi pe

Trammell pufnind, dar nu-l băgă în seamă.

Bietul Bonness era dus rău în ziua aia.

— Deci ea merge prin oraş aruncându-le? întrebă acesta plin de sarcasm.

— Nu, îi zâmbi Dane satisfăcut. Ea le-a călcat. Cel puţin cămaşa. M-a făcut să-mi calc până şi pantalonii, fiindcă a spus că trebuie să învăţ.

Bonness căscă gura la el. Trammell scotea sunete amuzante, întrucât se abţinea să râdă tare.

— Tu… tu… adică… Marlie… adică, tu şi Marlie…

— Eu cu Marlie ce?

— Îmm… vă întâlniţi?

— Ne întâlnim? se prefăcu Dane că se gândeşte. Nu, n-aş spune asta.

— Atunci ce vrei să spui?

El ridică din umeri indiferent.

— E simplu. Când m-am îmbrăcat în dimineaţa asta, ea a spus că nu pot pleca de acasă în halul ăsta, aşa că şi-a scos fierul de călcat şi m-a făcut să-mi calc hainele. Când mi le-am pus iar, arătau aşa. El se minună de cămaşa frumos călcată, de cravata înnodată cu grijă, şi de pantalonii cu dungă. Nu că l-ar fi deranjat înainte; pur şi simplu nu-i păsase. Nu-i păsa nici acum, dar lui Marlie da, aşa că făcuse un efort. Simplu.

Bonness era literalmente uimit, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Dar ai întâlnit-o cu o săptămână în urmă. Ai ridiculizat-o, ai acuzat-o de faptul că este complice la crimă. Ea te-a urât de la prima vedere.

— Se mai răzgândeşte omul, spuse

Dane. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti acasă.

— Draci! îţi baţi joc de mine. Credeam că are gusturi mai bune. Dane zâmbi calm.

— Are. Deja îmi aduce îmbunătăţiri. Iar el o lăsa. Dacă ea îi spunea să poarte pantaloni italieneşti că ai lui Trammell, el încuviinţa. Dacă ea voia ca el să se bărbierească de două ori pe zi, el o făcea. Dacă ea voia ca el să stea în cap timp de o oră dimineaţa, stătea. Când se reîntorsese în acea dimineaţă cu hainele, îi fusese clar că ea fusese enervată de acest gând. Ştia că ar fi trebuit să o mintă în legătură cu acele motive, dar la naiba, avea dublu motiv. Nu putea uita crimele, nu o putea minţi că nu i-a dat prin cap să o implice.

După ce se va termina cu asta, se va

devota cu totul ei, dar acum nu putea, şi ea ştia asta. Chiar acum simţise o distanţă între ei care înainte nu existase. Ea îşi tot construia acel zid de protecţie, de parcă nu avea încredere să se lase în voia sentimentelor. El o va lăsa să-l formeze cum dorea, dacă asta o făcea să se simtă mai în siguranţă.

Marlie era o fiinţă solitară care nu-şi împărţea uşor spaţiul şi timpul cu cineva. El petrecuse noaptea atent, nesufocând-o prea mult, dar o obişnuise cu prezenţa lui. Făcuseră lucruri foarte normale – gătiră cina, curăţară bucătăria, se uitară la televizor – ca şi când ar fi fost împreună de luni de zile în loc să aibă un weekend stresat. Şi când s-au băgat în pat şi au început să facă dragoste, rezerva dispăruse

complet. Nu ştia dacă pentru totdeauna; probabil că nu. Dar se va lupta din greu dacă va reapărea, şi între timp se va implica mai mult în viaţa ei. În afară de asta, se bucurase când ea făcuse mai multe remarci acerbe cu privire la hainele lui. Fusese atât de subjugată şi de vulnerabilă în ultimii şase ani încât el fu bucuros să o vadă iar cu limba ascuţită.

Încă scuturând din cap la pierderea evidentă a simţului normalităţii la Marlie, Bonness gesticula către Freddie şi Worley să vină spre el. Când se adunară cu toţii, stabiliră acţiunea pentru ziua în curs. Freddie şi cu Worley se vor duce să discute cu persoanele cu care lucrase Jackie Sheets, inclusiv cu Liz Cline, fiindcă acum era mai calmă şi poate că îşi amintea mai bine.

Aranjară să obţină copii după notele de plată ale ambelor victime. Dane şi cu Trammell se duseră la *Hairport* ca să discute cu coafeza lui Jackie Sheets.

Hairport era situat într-o casă mică, renovată. Nu avea tuburi de neon roz şi decor purpuriu de unde toate clientele ieşeau cu senzaţia că şi-au băgat degetele într-o priză. Dar aveau ferigi adevărate şi scaune de aşteptare confortabile, ca şi o impresionantă selecţie de reviste aşezate pe un raft. În salon se aflau mai multe femei, în diferite stadii de coafare. Un miros ascuţit de chimicale umplea aerul, peste care se adăuga unul de spray şi de ojă.

Kathy, cea care îi tundea părul doamnei Sheets, se numea Kathleen McCrory şi se părea a fi irlandeză după nume. Avea părul

blond roşcat, o faţă frumoasă şi nişte ochi albaştri rotunzi care se măriră şi mai mult când Dane şi cu Trammell se prezentară. Ea îi conduse în spate într-o cămăruţă mică folosită de coafeze şi le turnă fiecăruia câte o cafea. Ei acceptară cafeaua, dar refuzară sandvişurile…

Kathleen era o femeie veselă şi încrezătoare în sine. Trammell începu să o întrebe despre Jackie Sheets şi Dane se retrase să-şi savureze cafeaua care era destul de bună. Privi cum Kathleen şi cu Trammell flirtau unul cu celălalt, acesta din urmă întrebând-o mereu. Kathleen încetă să mai flirteze când i se spuse că Jackie Sheets fusese omorâtă şi ochii ei mari se umplură brusc de lacrimi. Se uita când la Dane când la Trammell, de parcă ar fi vrut ca unul din

ei să-i spună că era o glumă. Buzele începură să-i tremure.

— Nu am văzut ştirile din weekend-ul ăsta. Eu şi cu prietenul meu ne-am dus în Daytona.

Dane se întinse peste măsuţă şi îi acoperi mâna, cu a lui. Ea îi strânse degetele şi le ţinu dea, luptându-se cu lacrimile. Ea îi zâmbi scuzându-se şi începu să se scotocească după o batistă cu care se şterse la ochi.

Da, o tundea pe Jackie la fiecare trei săptămâni. Jackie avea un păr minunat, gros şi mătăsos. Putea face tot ce dorea cu-el. Trammell întrerupse politicos analiza părului ca să se întoarcă la oile lui. Nu, Jackie nu menţionase că s-ar fi văzut cu cineva. Nu, Kathleen nu-şi amintea de

nimeni cu numele Vinick.

Avea clienţi bărbaţi? Sigur. Avea câţiva. Vorbise Jackie cu vreunul dintre ei/făcuse cunoştinţă? Kathleen nu-şi aminti nici asta.

Încă o pistă moartă, se gândi Dane.

Marţi avură parte de şi mai multe eşecuri. O comparare a cecurilor amânate revelă faptul că familia Vinick şi doamna Sheets făceau cumpărături la aceleaşi magazine, ceea ce nu le spuse nimic practic. Dane îşi imagina că toată lumea din Orlando fusese măcar o dată într-unul din aceste magazine. Totuşi, dăduseră peste ceva comun, aşa că, comparară datele, ca să vadă dacă fuseseră în acelaşi magazin în acelaşi timp.

Jackie avusese mai multe cărţi de credit la acelaşi magazin, dar doamna Vinick nu

avusese niciuna, plătind adesea prin cec sau încărcând nota pe singura lor carte de credit, un *Master Card* când nu avea fonduri. Dar doamna Vinick fusese foarte frugală şi folosise cartea de două ori în acel an. Familia Vinick se folosea de carte rareori, în timp ce Jackie Sheets îşi încărca cheltuielile pe cărţi şi plătea lunar, rămânând aproape la zero cu ele. Cele mai multe cheltuieli le făcuse pe haine, de la cele mai bune magazine din oraş.

Stilurile de viaţă difereau. Familia Vinick era restrânsă, iar Nadinevădise interes pentru gătit. Jackie Sheets fusese elegantă, o femeie care, iubea hainele şi căreia îi plăcuse să arate bine. Dar undeva, cumva, aceste femei diferite reuşiseră să atragă atenţia aceluiaşi bărbat. Dar unde şi cum?

Şeful Champlin sperase în mod sincer că vor veni cu ceva: nu era plăcută dezamăgirea lui, dar şi el era poliţist şi el se uitase prin dosare. Acelaşi bărbat ucisese ambele femei. Simpla lipsă a amprentelor era un indiciu, la fel ca şi când ar fi găsit amprente la ambele scene. Ăsta era un ticălos isteţ şi aveau nevoie de ajutor.

— În regulă, spuse el. Sună Biroul. Îi voi spune maiorului.

Bonness făcu legătura şi explică situaţia pe scurt. Biroul local ştiu că era lată şi ceru dosarele imediat.

— Hollister şi Trammell vă vor aduce dosarele, spuse Bonness.

Dane îl văzu pe Trammell consultându-şi ceasul, un semn sigur că avea altceva de făcut.

— De ce să nu trimitem pe cineva de la acelaşi caz? sugeră el. S-ar putea să pună întrebări despre Jackie Sheeţs, iar eu şi cu Trammell nu putem răspunde.

— În regulă, încuviinţă Bonness. Freddie? Worley? Worley se strâmbă. Voia să meargă, dar şi el se uită la ceas.

— Este ziua soacrei mele. Dacă voi întârzia la petrecere, soţia nu-mi va vorbi tot anul.

— Eu sunt liberă, zise Freddie. Care dintre voi se duce, băieţi?

— Mă duc eu, spuse Dane, şi Trammell îi trimise un zâmbet recunoscător.

Agentul FBI Dennis Lowery îi aştepta. Lowery avea aspect de Ichabod Crane: era înalt, cu picioare lungi, lat în umeri, cu hainele atârnând pe el ca şi când ar fi fost

prea largi. Avea ochii înfundaţi în orbite, nas ascuţit. Dar era un om calm, inteligent, care era mai diplomat decât alţii când era vorba să lucreze cu forţele locale. Dane mai lucrase cu el şi îi plăcuse destul de mult.

Un alt agent, Sam DIL eonardo, era un tip fără pregătire, lustruit şi pus la punct. Dane fu înclinat să-l placă fiindcă era tipul care insista să mergi ca la carte când totul cădea în jurul lui, dar tipul păru să se uite la Freddie şi să fie cuprins de dorinţă imediat. Rămase liniştit, cu ochii măriţi un pic când se uită fix la ea. O roşeaţă uşoară îi colora obrajii. Freddie era întotdeauna amabilă şi putea fi o adevărată doamnă când voia, aşa că se prefăcu că nu observă fascinaţia bărbatului. Dane şi cu Lowery schimbară priviri ironice şi se aşezară la o masă de

conferinţe lungă.

— Deci ce aveţi? întrebă Lowery, luând un bloc notes lângă el şi un pix.

Freddie dădu copiile dosarelor ambilor agenţi care le răsfoiră. DIL eonardo îşi uită preocuparea de a se uita la atrăgătoarea Freddie Brown şi se încruntă mohorât văzând fotografiile victimelor, atât alb-negru cât şi color.

— Probabil că le urmăreşte înainte să le atace, spuse Dane. Ştia dacă erau singure sau nu. În ambele cazuri, credem că este posibil să se fi aflat în casă de câtva timp înainte ca ele să îl vadă, ascunzându-se în dormitor, în cazul Vinick, el aştepta ca soţul să plece la lucru. La Jackie Sheets nu ştiu ce a aşteptat.

— Poate să se ducă vecinii la culcare,

spuse DIL eonardo, absent, încă studiind notiţele.

— Era puţin probabil să audă ceva dacă erau treji, dacă mergea televizorul. În orice caz, nimeni nu a auzit niciun ţipăt.

Lowery arăta impasibil în timp ce se uita la fotografii.

— După cum au fost măcelărite aceste femei ai crede că ar fi fost dornic de vărsare de sânge, dar de multe ori nu este aşa. Le-a urmărit, nu-i aşa? Ele au fost terorizate, fără suflare, deja traumatizate de viol. Este greu să ţipi, cu adevărat greu, în aceste condiţii. Gâtul se contractă, opreşte sunetele. Probabil că nu au făcut mult zgomot.

El aruncă dosarele pe birou şi îşi frecă maxilarul.

— Doar două cazuri? Asta nu ne dă mult de furcă, dar sunt de acord, se pare că e acelaşi tip. Care-i legătura?

— Nu am găsit încă una, spuse Dane. Nici în înfăţişare, stil de viaţă, cartiere, nimic. Am comparat cecurile anulate şi cărţile de credit şi, în afară de faptul că făceau cumpărături la acelaşi magazin, lucru valabil pentru oricine din oraş, drumurile lor nu s-au încrucişat niciodată. Nu s-au întâlnit niciodată.

— Deci au făcut ceva care i-a atras atenţia tipului. Au cumpărat acelaşi lucru de la magazin, să zicem luna trecută?

— Încă nu ştim. Greu de spus, pentru că familia Vinick plătea cash pentru mai multe lucruri. Dane nu era iritat de întrebarea lui Lowery, deşi unii ar fi sugerat că era o

aluzie la faptul că poliţiştii locali nu făcuseră o treabă bună. Aceeaşi întrebare venea de nenumărate ori, de la diverşi care se ocupau de problemă. Fuseseră ocazii când trecuse prin dosare de foarte multe ori, până când ceva se întrezărea şi vedea un detaliu pe care nu-l înregistrase.

— Îi duc asta lui Quantico, spuse Lowery. Două crime în decurs de o săptămână nu e lucru bun. Dacă merge aşa de repede, înseamnă că nu se mai controlează.

— Sper că e un lucru neobişnuit pentru el să facă două crime la atât de scurt timp. Poate că

Jackie Sheets a fost un vânat uşor, căruia nu i-a rezistat.

— Poate. Dar dacă i-a plăcut, nu o să mai

aştepte mult până să o facă iar.

— O, îi place, spuse Dane. Are răbdare, se joacă cu ele. Nenorocitului îi place munca asta.

CAPITOLUL 16

Caroll Janes era ţâfnos. Fusese aşa încă de vinerea trecută, când nu se distrase aşa de tare pe cât anticipase. Şuvoiul puterii pe care o aşteptase nu se materializase. Ea fusese patetică, se învârtise în cerc în loc să fie interesantă. Şi nici presa nu vorbise prea mult despre asta, ceea ce-l dezamăgise. Parte a amuzamentului îl constituise faptul că îşi imaginase că poliţiştii vor înnebuni, având două incidente similare la un interval atât de scurt şi niciun indiciu asupra căruia

să lucreze. Dar, evident, poliţiştii erau mai proşti decât crezuse el şi asta nu mai avea” farmec. Unde era lupta? Nu că l-ar fi putut prinde, dar se gândise că ar fi putut observa cel puţin.

Nu ştia sigur ce îi stricase plăcerea. Poate că Sheets urmaşe prea curând după cealaltă. El nu fusese în starea de anticipaţie cea mai nimerită, nu o urmărise mai multe săptămână la rând până când tensiunea creştea din ce în ce mai mult, până când atingea apogeul, devenea acută, concentrându-i toată puterea.

Desigur, ar mai fi încercat o dată ca să se convingă. Ura să o facă dintr-o amăgire, dar era singurul mod în care putea afla. Dacă şi următoarea era plictisitoare, atunci va şti că trebuie să se concentreze mai mult

– asupra procesului şi nu se va lăsa mânat de instincte prea repede ca să-şi strice plăcerea.

În fiecare zi, la lucru, aştepta şi căuta cea mai mică ciorovăială. Care client nefericit va trebui să plătească?

Marlie se simţi nervoasă, obosită din cauza unei tensiuni interioare care nu o lăsa deloc. Nu-i găsea vreun motiv, fiindcă avea mulţi candidaţi din care să aleagă. Cel mai puternic motiv, desigur, era groaza weekedului care va veni. Nu putea explica nimănui, nici măcar lui Dane, cum era să atingă gândurile ucigaşului în acele momente sângeroase. Nu se simţea murdară, se simţea contaminată permanent de acest rău, de parcă nu-i putea elibera sufletul de urâciune. Îşi dorea acum mai mult decât

oricând să fugă, să plece departe, ca să nu mai ştie când va ucide din nou. Această uşurare, din nefericire, era singurul lucru pe care nu şi-l putea permite, sau va fi contaminată de propria ei laşitate. Trebuia să stea, să se implice, de dragul celor două femei care deja muriseră, de dragul celorlalte pe care nu le cunoscuse, pentru micuţul Dusty… pentru ea însăşi.

Mai era şi Dane. Îl iubea, dar era enervant să îl aibă tot timpul lângă ea. Îşi petrecuse atât de mulţi ani la rând singură încât uneori o speria gândul să fie cu el. Brusc, cantitatea de rufe de spălat se dubla, trebuia să prepare de trei ori mai multă mâncare, trebuia să se programeze la baie. Îşi ţinuse viaţa sub control şi acum se schimbase total.

El ştia, bineînţeles. Ochii aceia ageri vedeau totul, deşi ea se străduia să-i ascundă cât de neliniştită era. El nu i le lăsa pe toate pe cap, aşa cum ar fi făcut cei mai mulţi bărbaţi; era obişnuit să-şi spele sigur lenjeria şi nu ezita să o facă. Gătitul ei se limita să încălzească conservele şi să prepare nişte sandvişuri, aşa că el gătea şi curăţa bucătăria. Încerca tot ce îi putea face ei tranziţia mai uşoară, dar în acelaşi timp refuza să se retragă şi să o lase să respire. El era acolo; trebuia să se obişnuiască cu el. Era fericită să o facă, să-şi petreacă timpul cu el, indiferent ce motiv avea, dar era totuşi sâcâitor.

Nu putea scăpa weekend-ul viitor, nu se putea distrage de la ce va urma. Oare ucigaşul va lovi din nou?

Gândul că o femeie nevinovată va fi măcelărită, din cauza răului mental al criminalului era mai mult decât putea suporta. Încerca să nu se gândească la asta, dar era ca şi când ar fi fost trasă de un câine turbat care nu o lăsa şi încercă să se gândească la altceva. Cu fiecare ticăit al ceasului weekend-ul se apropia şi nu putea face nimic ca să evite acest lucru. Încercă să se îmbărbăteze ca să îndure, fiindcă ea era singura legătură a lui Dane cu criminalul.

Joi era atât de tensionată, încât de abia putu să înghită mâncarea chinezească pe care Dane o adusese pentru cină, deşi o adora. Gâtul îi era încleştat şi când înghiţi mâncarea păru să i se oprească undeva la mijlocul esofagului. Nu avea poftă aşa că

încetă să se mai chinuiască.

Ca de obicei, Dane nu scăpase această şmecherie, deşi era aplecat asupra mâncării.

— Îngrijorată? întrebă el.

— Cum să nu fiu? Ultimele două weekend-uri nu au fost sărbători.

— Prinzi vreun gând de al lui? întrebă Dane precaut, dar vizibil interesat.

— Sunt nervoasă, dar sunt sentimentele mele, nu ale lui. Ea îşi frecă braţele cu mâna. Cât va dura până să-i ia FBI-ul urma?

— Nu ştiu. Avem doar două cazuri, aşa că o să fie greu pentru ei.

— Crezi că o să mai ucidă? întrebă ea uitându-se pe uşa din spate. Îl văzu pe Bill lucrând la fâşia lor de pământ. Vecinii ei duceau o viaţă atât de frumoasă, de

obişnuită; Îi invidia pentru monotonia securităţii lor.

— Probabil. E prea bun la asta ca să fie inginer. E foarte probabil să dea târcoale, să vegheze vreo zonă fierbinte pentru el.

— Deci s-a mutat aici de curând?

— Aşa aş spune.

— Nu poţi verifica sosirile recente? Cei de la poştă nu au vreo evidenţă? Sau poate poţi lua vreo listă de la companiile utilitare în legătură cu noii veniţi.

— Ştii câţi oameni se mută în centrul Floridei anual? întrebă el. O să ia o grămadă de timp. Totuşi, este o idee.

— Ai putea elimina toate femeile, ceea ce ar înjumătăţi lista.

— Şi tot ar mai rămâne câteva zeci de mii. El se ridică şi începu să cureţe masa. O

să discut cu

Bonness despre asta.

Ea îşi împreună mâinile şi se uită lung la el.

— Ceilalţi ştiu despre mine?

— Vrei să spui ceilalţi detectivi?

— Da.

— Doar Bonness, Trammell şi cu mine. De ce?

— Eram îngrijorată.

— Te întreb iar de ce?

— Că ar putea vorbi. Neliniştită, se ridică de la masă.

— Şi?

— Genul de bârfă care ar ajunge în presă. Ştii tu care.

— Până acum presa nu ştie nimic despre ucigaş. Sunt surprins, fiindcă odată ce i-am

spus maiorului, mă aşteptam să apară la ştirile de la ora şase dimineaţa vestea că în Orlando avem un ucigaş în libertate. Nimeni din oraş nu poate păstra un secret. Poate scăpa în orice clipă. El începu să spele cele câteva vase şi o privi păşind agitată prin bucătărie.

— Ai avut de furcă cu mass media înainte? Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Glumeşti?

— Ce s-a întâmplat?

— Când? întrebă ea caustic. Reporterii sunt destul de răi, ori de câte ori dau de o poveste, telefonul sună fără încetare, iar camerele şi microfoanele mă întâmpinau de cum deschideam uşa. Dar nu reporterii sunt cei mai răi. Ei sunt doar cauza. Răul cel

mare vine după ce-şi scriu poveştile, când încep ameninţările cumoartea şi când preoţii ţin slujbe în faţa casei mele ca să-l alunge pe Satanaf fiindcă cu, evident, sunt unealta diavolului. Dacă se află de data asta, probabil îmi voi pierde slujba. Nu am mai fost într-o asemenea situaţie înainte fiindcă Institutul m-a sprijinit întotdeauna. Dar îţi imaginezi că o bancă va tolera acest gen de publicitate? O paranormală lucrând în contabilitate? Unii dintre clienţi îşi vor închide conturile de teamă că mă voi amesteca în afacerile lor.

— Gândeşte-te ce vor mai ascunde, zise Dane speculativ.

— Nimic, probabil. Unii oameni sunt paranoici destul cât să creadă că sunt autorităţi, oricine ar fi ei, că pot verifica

totul şi pe toţi. Nu-şi vor completa actele fiindcă vor crede că informaţiile vor fi trimise la serviciile de securitate.

— De unde ştii? întrebă el, aruncând întrebarea încet.

Ea îl scrută cu privirea şi îi văzu ochii ciocolatii strălucind de amuzament. Scoase un hohot de râs când îşi dădu seama unde o adusese el.

— Fiindcă i-am putut citi! Eram în stare, Hollister. Acum nu mai sunt.

— Eşti sigură? Ai încercat?

— Da, isteţule, am încercat.

— Când?

— Săptămâna trecută. Am încercat să-l localizez pe el, dar nu am putut. Am încercat să-l găsesc pe Trammell. Nimic. În cele din urmă te-am văzut pe tine foarte

vag, dar nu te-am putut citi.

— M-ai văzut pe mine? El nu păru încântat de idee. Ce făceam?

— Priveai un meci de baseball, şi răspundeai la telefon, pufni ea. Asta a fost când te-am suant prima dată. Dacă nu aş fi fost atât de îngrijorată şi de înspăimântată, mă îndoiesc că aş fi văzut ceva. Asta nu mi-a stat în putere niciodată, de altfel.

El scurse vasele şi le aşeză în suportul de vase, apoi se şterse pe mâini.

— Asta a fost înainte să fim împreună. Acum, poate că o poţi face ori de câte ori vrei.

— Poate, nu ştiu. Nu am mai încercat.

El se răsuci şi se propti de chiuvetă, cu braţele încrucişate, privind-o. Marlie îşi susţinu punctul de vedere, dar nu ştiu

împotriva cărui lucru. El arăta mohorât şi mai masiv ca de obicei. Îşi scosese haina când venise acasă cu cutiile de mâncare chinezească, dar încă avea port-arma. Un fior o trecu. El era la ea de o săptămână şi în acea scurtă perioadă de timp ea se obişnuise cu protecţia lui. Dar o săptămână era o perioadă foarte scurtă şi înainte de asta fuseseră adversari.

Într-o fracţiune de secundă îşi dădu seama care era problema. El o dorea, dar nu avea încredere în ea. Cum ar fi putut? Nu o cunoştea destul de bine. Nu era şi problema ei în parte? Stătuseră împreună fără să aibă timp să se cunoască. El era poliţist; bănuiala şi suspiciunea îi erau familiare. Făcuse dragoste cu ea, se mutase la ea, gândindu-se că şi-a pierdut

majoritatea capacităţilor mentale. Nu avusese idee că îl putea verifica fără să aibă cunoştinţă. Voia să o ţină deoparte, în afara lucrurilor pe care şi le puteau împărtăşi.

O durea, dar nu-l putea învinui. Petrecuse o grămadă de timp în efortul de a se izola, aşa că nu-i putea stârni şi lui acelaşi instinct.

— Vrei să-mi cer scuze fiindcă sunt cine sunt? întrebă ea ferm. Sau să pun mâna pe *Biblie* şi să jur că nu voi încerca să aflu unde eşti?

— Nu ştii dacă poţi, cu excepţia urgenţelor. Ea ridică din umeri.

— Nici măcar atunci nu o să încerc dacă nu vrei.

— Nu-mi place să fiu spionat, spuse el ţintuind-o cu privirea.

— Atunci n-o voi face.

El îşi trecu mâinile prin păr.

— La dracu', mormăi el în barbă. Merge şi altfel? Ultima dată ai fost îngrijorată în privinţa mea. Dar dacă tu ai necazuri? Mă poţi chema cu mintea?

— Pot plasa chemarea, detective, spuse ea sardonic. Dar dacă nu ai un receptor nu poţi percepe semnalele. Dar oricum nu voi încerca.

— De ce nu? Lui nu-i plăcea asta. Ea vedea cum el se înfuria.

— Limitele au căzut. Dacă nu vrei să trec peste calităţile mele, a naibii să fiu dacă o voi face pentru tine.

— Drace! Nu pot să cred. E închise ochii şi îşi văzu vârful nasului. Ne certăm pentru ceva care nu există. Dacă tot nu mă poţi

prinde, ce mai contează dacă nu încerci?

— Spune-mi tu mie. Tu eşti cel cu problema. Ea se întoarse şi se îndreptă spre sufragerie. De abia făcuse trei paşi când un braţ puternic o înconjură pe după talie şi o trase spre el. Ea nu încercă să se elibereze, dar nici nu se relaxa. Rămase liniştită, în aşteptare. El avu o erecţie; o simţi cum o apăsa. Nu era surprinsă, fiindcă în săptămână în care fuseseră împreună acest lucru fusese constant.

— O să aranjăm lucrurile, nu? îi simţea răsuflarea fierbinte lângă tâmple.

— Nu văd cum.

— Atunci hai să uităm de asta. Vrei să mergem la o plimbare?

— Unde?

— Acasă la mine. Sunt curios ce face

Trammell din ea. Ea îşi răsuci capul contrariată.

— Vrei să spui că nu ştii?

— Nu. Mi-a spus să stau deoparte până când termină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Doar e casa ta.

— A spus că nu mă pricep la decorări.

— În cazul ăsta înţeleg total, spuse ea sec.

— Isteaţo! Vrei să mergi sau nu?

— Sigur. Trebuia să recunoască că era curioasă în ceea ce privea casa lui. Ştia că va fi o harababură cu casa în renovare, dar casele erau nişte lucruri foarte personale. Din moment ce nu-l putea citi pe Dane psihic, voia să afle cât mai multe despre el.

Drumul către casa lui Dane îi luă gândul

de la starea de nelinişte care fusese constantă. Uitând cearta lor, fiindcă nu avusese niciun rost, ea se pregăti să se bucure de plimbarea până la casa lui.

Deşi era târziu, aproape şapte, şi muncitorii ar fi trebuit să plece de mult, mai era o maşină în şosea, şi luminile erau aprinse.

— Uhu, exclamă Dane. Prins în flagrant delict. Trammell este aici.

— Nu trebuie să te opreşti, îi zise Marlie. El zâmbi.

— Să pierd distracţia? Trase iute în spatele maşinii lui Trammell… De abia ieşiră din maşină când Trammell apăru în prag.

— Ţi-am spus să nu vii, strigă el.

— Arestează-mă. Am stat cuminte patru

zile. Cât credeai că o să mai stau?

— Trei, zise Trammell păşind în lături ca să-i lase să intre. O femeie înaltă, subţire veni în întâmpinarea lor.

— Grace, zise Dane vizibil încântat, îmbrăţişând-o. Marlie, ea este Grace Rog, ofiţer de patrulă în oraş. Grace, ea este Marlie Keen.

— Bună, spuse Grace pe un ton grav şi calm. Grace avea ceva ferm şi ochii ei profunzi, căprui, reflectau o seninătate indestructibilă.

— Ei, dă-i drumul, uită-te prin jur, spuse Trammell iritat.

Dane se uită de jur-împrejurul camerei goale ţinându-şi mâna tot timpul pe braţul lui Grace.

— În pod, urlă Trammell, dându-i la o

parte mâna de pe braţul lui Grace. Se uită iute la Marlie, de parcă i-ar fi dat instrucţiuni să-l ia pe Dane în custodie şi să-l controleze. Ea luă o expresie inocentă, amuzată să-l privească pe elegantul Trammell cuprins de gelozie. Grace spuse:

— Nu-l lua în seamă. Ne căsătorim şi încă este şocat, întinse mâna stângă ca să le arate un inel cu diamant cam de trei carate.

— Ba nu. Trammell se uită violent către Dane. Nu începe iar. Dane surâdea.

— Să încep ce? Mă bucur pentru tine. Felicitări, băiete! Grace e bună pentru tine. Când vă duceţi la primărie?

— Cam peste şase luni, răspunse Grace lejer. M-am gândit că o logodnă lungă îi va da răgaz să se obişnuiască cu ideea. Lucrurile s-au derulat cam repede, aşa că

nu vreau să-l grăbesc să facă vreo greşeală.

— Nu am nevoie de timp, spuse iubitul ei, arătând hăituit. A fost ideea mea, nu?

— Normal, dragul meu, spuse ea vârându-şi braţul sub al lui. Dar ne va lua mult timp să plănuim căsătoria. Acum de ce nu-i arătăm lui Dane casa?

— O să fie o nuntă mare? întrebă Marlie.

— Destul de mare, răspunse Trammell şi îi întoarse un zâmbet maliţios lui Dane. O să ai nevoie de smoking.

— Sunt copleşit, replică Dane, ascunzându-şi groaza. S-ar putea să mă ducă la faliment, dar n-o să mă omoare. Pentru tine, amice, fac orice.

Trammell se încruntă de parcă s-ar fi aşteptat la o reacţie mai violentă, dar se întoarse şi-i conduse prin camerele goale.

Dane era sincer uimit de ceea ce făcuse acesta în patru zile. Bunicii lui îi plăcuse tapetul şi fiecare cameră avusese alt gen. Acum tapetul nu mai era şi, în locul lui, pereţii fuseseră zugrăviţi într-un alb gălbui. Toate caturile uşilor fuseseră boltite.

— Arată mai bine cu uşile exterioare şi ferestrele boltite, spuse Trammell, dar schimbarea lor costă foarte mult. Parchetarii încep mâine.

Dane făcu un popas în locul care fusese baia lui.

— Ai spart-o.

— Mda. Nu plănuisem să o fac, dar instalaţiile erau vechi de cincizeci de ani. Te va mai costa o mie, probabil.

— La naiba, data viitoare când mai simţi nevoia să mai cheltuieşti o mie din banii

mei, întreabă-mă!

— Dacă te-aş fi întrebat ai fi spus nu, replică Trammell calm. Aşteaptă până când o să termin şi o să vezi că a meritat banii.

— Bine ar fi, murmură Dane. Simţise amuzamentul lui Trammell şi ştia că partenerul său se revanşa fiindcă făcuse aluzii la nunta lui. Nu se supărase. Era bucuros că Trammell găsise pe cineva atât de minunat ca Grace, deşi înţelegea exact senzaţia de panică a partenerului său, de parcă viaţa îi scăpase brusc de sub control.

Aşa simţise şi el de când o întâlnise pe Marlie. Lucrurile se întâmplaseră prea repede. Trammell şi Grace deciseră să se căsătorească, stabiliseră data într-un viitor destul de îndepărtat ca să aibă timp să se aşeze şi să fie siguri de sentimentele lor.

Dane nu menţionase căsătoria sau măcar dragostea lui Marlie, preferând să-şi acorde lui însuşi timp înainte de a o face. Poate că sentimentele lui pentru ea nu vor dura, poate că vor dura; timpul va decide. Până una alta, erau împreună şi în cele din urmă asta era tot ce conta. Se trezea alături de ea în fiecare dimineaţă şi se culca cu ea în fiecare seară. Atât timp cât avea asta, restul putea să mai aştepte.

Nu era sigur de sentimentele lui Marlie. Era pasiune, plăcere, prietenie... poate dragoste. Cine putea şti? Ea fusese sub stres de la prima lor întâlnire. Când totul se va linişti, vor fi în stare să discute mai multe despre relaţia lor. Pentru prima dată considera mariajul o posibilitate şi ăsta era un pas uriaş pentru el.

Vă trebuie să aştepte, totuşi. Aveau de prins un ucigaş, un plan de pus în acţiune şi în răstimp trebuia să o protejeze pe Marlie. Şi dacă o cunoscuse cât de cât, ştia că nu-i va plăcea deloc planul lui.

CAPITOLUL 1.7

Lowery sunase primul de dimineaţă, rugându-i să vină la el imediat. Tocmai se întorsese de la

Quantico cu profilul de caracter.

Ziua era călduroasă şi sufocantă, cu o temperatură de treizeci şi opt de grade, promiţând să ajungă până la patruzeci. Dane nu dormise bine în weekend, probabil fiindcă nici Martie nu dormise. Fusese agitată, aţipind doar pe perioade scurte.

Fusese încordată, aşteptând ca viziunea să-i apară, şi era palidă, cu cearcăne vinete sub ochi. El petrecuse ore în şir calmând-o, spunându-i că nu era singură chiar dacă el nu putea prevedea viziunea.

Cât de mult mai putea suporta ea? Era într-un asemenea stres, şi mental şi emoţional, încât îi era teamă pentru ea. Mulţi oameni s-ar fi dereglat sub încordare. Ea se ţinuse bine, ceea ce era o dovadă a tăriei ei; Marlie nu era o floare delicată care se rupea la orice adiere mai puternică. În ciuda contururilor fine ale trupului ei, era remarcabil de puternică. Dar chiar şi un stejar ar fi putut fi îngenuncheat şi el se temea. Şi Tram-mell era încordat, probabil de apropierea nunţii lui. El şi cu

Dane de abia îşi vorbiră în drum către

birou, fiecare absorbit de propriile-i griji.

Freddie şi cu Worley erau deja acolo, la fel şi Bon-ness. DIL eonardo era prezent şi el, cu acea expresie pofticioasă pe faţă, luptându-se să ocupe un loc lângă Freddie la masa de consiliu…

Lowery era proaspăt bărbierit, dar arăta mai neglijent ca de obicei, făcându-l pe Dane să creadă că abia sosise din Virginia, cu un zbor de mai devreme.

— ISU lucrează la acest caz, zise el calm. Sunteţi felicitaţi că aţi observat patentul atât de repede, dar n-o să fie uşor să-l prindem pe tip. Este cel mai nenorocit gen de criminal, tipul Bundy. Este rece, inteligent, plin de resurse şi fără vreun sentiment de culpabilitate.

— Am o listă cu alte crime similare:

înjunghieri, fără suspecţi, fără dovezi. Este posibil ca unele dintre ele să fi fost făcute de acelaşi tip. Unele par imposibile, fiindcă au avut loc exact în acelaşi timp, într-o zonă opusă a ţării cu un alt criminal, dar nu putem spune care se poate elimina.

— Crimele au început cam acum zece ani. ISU îi dau cam treizeci de ani. Cei mai mulţi criminali psihopaţi încep să ucidă cam pe la douăzeci de ani. Dar zece ani de crime încununate de succes înseamnă că el este foarte greu de înţeles. Ştie ce face. A studiat procedura poliţiei şi amprentele şi este foarte grijuliu să nu lase urme.

— Poate fi poliţist? întrebă Bonness.

— Nu tocmai, replică Lowery. Nu s-ar fi înţeles cu niciun fel de autoritate şi e probabil să nu-şi fi îndeplinit serviciul

militar. Nu ar fi fost acceptat drept candidat.

— Este alb; toate victimele au fost albe şi criminalii rareori depăşesc barierele rasiale. Este atletic, foarte puternic, foarte încrezător în sine şi asta este cel mai rău. Un criminal neorganizat este zăpăcit, face greşeli, nu are un plan clar. Tipul ăsta are totul organizat, până în ultimul detaliu. Nu bate victimele şi nu le leagă; crede că poate stăpâni situaţia, şi până acum aşa a fost. Arma pe care o foloseşte este un cuţit din bucătăria victimei pe care îl lasă în scenă. Nu ia trofee. ISU crede că urmăreşte victimele, poate săptămâni la rând; intră în casă când nu este nimeni, se familiarizează cu lucrurile. Este foarte răbdător.

— Violează şi nu face presiuni, ceea ce

este cam ciudat. Unele femei s-ar lupta chiar fără un cuţit la gât. Din vreun anume motiv, victimele lui nu s-au luptat.

Fiindcă le mângâie la început, se gândi Dane furios. Le face să creadă că nu le va face nimic rău dacă nu se vor zbate. Era tandru, folosea prezervativ. Ele erau paralizate de a fi atacate pe neaşteptate în propriile case şi în prima clipă a groazei îl credeau. Dar acestea erau detalii pe care i le dăduse Marlie, aşa că îşi ţinu gura.

— Nu îşi aruncă victimele, nu păstrează cadavrele, continuă Lowery. Din nou, acestea sunt particularităţi ale unui criminal organizat. A fost surprinzător că i-a tăiat degetele doamnei Vinick, fiindcă mutilarea este una din trăsăturile…

— Noi credem că l-a zgâriat, întrerupse

Dane. Lowery oftă.

— Chiar şi aşa, asta dovedeşte inteligenţa lui. Nu putea risca să lase mostre de piele pe sub unghiile victimei. O soluţie brutală dar eficientă. Nu intră în panică. Gândeşte la rece.

— Îi place să aibă o slujbă cu program întreg, altfel este normal. Celelalte crime au fost făcute exact în aceeaşi zi în fiecare zonă. Mereu au fost comise în timpul zilei, însemnând că fie nu era angajat, fie lucra noaptea. Bănuiesc că lucrează, fiindcă nu atrage atenţia asupra lui cu nimic. Este metodic. Maşina lui trebuie să fie veche de câţiva ani buni, nimic modern, genul de maşină din care mai vezi cu miile în cartier. Este mediocru. Ar putea intra la poliţie şi nimeni nu ar bănui nimic.

— Există pericolul de a răbufni. Până acum s-a controlat, lăsând spaţiu între crime. Omorând două femei la două săptămâni succesive, înseamnă că este înclinat să ucidă mult mai mult. Ştiu că au mai fost crime prin înjunghiere săptămâna asta, dar poate că nu au fost găsite.

Dane, Trammell şi Bonness îşi aruncară o privire rapidă. Ei ştiau că nu se mai înfăptuise niciuna fiindcă Marlie nu mai avusese nicio viziune.

— Este imposibilă identificarea până în punctul ăsta, spuse Lowery. Doar dacă nu face vreo greşeală şi lasă vreo urmă.

Un grup morocănos se reîntoarse la sediu, deşi Lowery nu le spusese prea mult din ce nu ştiau. Criminalul era un blestemat inteligent şi, în mod normal, nu ar fi avut

şanse să-l prindă. Dane era tăcut, gândindu-se la Marlie. Ea era arma lor secretă; ea îl va prinde.

Vestea se răspândi în acea după-amiază. Dane fu surprins că durase atât de mult; nu se auzise ceva care să fie ţinut secret în oraş timp de o săptămână. Era povestea de vârf a televiziunii şi a radioului; el prinse vestea pe postul de radio când se întorcea acasă.

— „O sursă din oraş a confirmat că poliţia crede că un ucigaş în serie urmăreşte femeile în

Orlando”, intona crainicul solemn.

Vocea înăbuşită continuă:

— „Două crime recente par să fie comise de acelaşi bărbat. Acum două săptămâni, Nadine Vinick a fost ucisă acasă la ea, şi la

o diferenţă de o săptămână a fost găsită înjunghiată Jacqueline SSheets. Şeful poliţiei, Rodger. Champlin, refuză să facă comentarii la aceste cazuri, sau să spună dacă există suspecţi. El doreşte să le transmită tuturor femeilor din oraş să se ferească.

El închise radioul înfuriat să afle că criminalul era pus pe fugă. Se aştepta ca vestea să se răspândească, dar îi venea greu să înghită faptul că ticălosul se distra de minune.

Marlie stătea ghemuită pe canapea când ajunse el acasă. Televizorul mergea, deşi ştirile erau de abia la starea vremii. El îşi aruncă haina pe un scaun, se aşează lângă ea pe canapea şi, o luă în braţe. Statură liniştiţi şi priviră cum meteorologul arăta maxiiţiele

şi minimele presiunii, mişcându-şi mâna lin ca să indice transferul lor şi făcu prognoza: căldură şi zăpuşeală, cu posibile averse.

— S-a mai întâmplat ceva azi? îl întrebă ea.

— FBI-ul local ne-a făcut caracterizarea criminalului; tipul se învârte probabil de vreo zece ani prin ţară şi a lăsat în urma lui un şir de victime şi nimeni nu ştie cum arată sau nu are vreo dovadă legată de el. El o strânse în braţe. Dar ne străduim să obţinem o listă a noilor clienţi de la companiile utilitare. E greu, dar înseamnă ceva. Ea se schimbase în tricou şi pantaloni scurţi când venise de la lucru şi el îi mângâie coapsele goale. Dar tu? Ce s-a mai întâmplat interesant în domeniul contabil?

Ea pufni.

— Fii serios. Cea mai emoţionantă parte a zilei a avut loc când a intrat un bărbat furios fiindcă fusese încărcat cu o amendă pe un cec greşit când el era clientul băncii de ani de zile.

— Cred că ticălosul a făcut scandal.

— Aproape că am leşinat de stres. Marlie oftă şi se sui pe genunchii lui.

— Vrei să ies după ceva? se oferi el.

— Nu, n-am chef, mă gândesc la ceva. De ce nu stai aici să citeşti ziarul? Arăţi cam zdruncinat. El fu de acord cu acest calificativ şi se duse în dormitor să-şi schimbe hainele transpirate şi şifonate. Marlie căută prin frigider şi prin cămară înainte să se decidă pentru friptura de pui. Era bucuroasă că Dane fusese de acord cu sugestia ei, fiindcă ea avea nevoie de timp.

El era atât de intuitiv încât va afla în curând că o frământa ceva mai mult decât situaţia în sine şi nu voia să fie în preajma lui ca să controleze mai mult. Nu dăduse multă atenţie atunci când şeful ei discutase cu clientul iritat, dar curând îşi dăduse seama că era nervoasă şi frustrată. Tresărind, căutase automat sursa enervării ei şi doar atunci îşi dăduse seama de ceea ce se întâmplase. Simţea emoţiile şefului ei.

Se panicase imediat, rămase îngheţată în scaunul ei, încercând să ascundă acel val al emoţiei. Spre surprinderea ei, abilitatea de a-i citi pe oameni îi revenea. Chiar şi astfel, lui Dane nu-i va plăcea.

Ştia că el vedea lucrurile într-un mod diferit, că nu le vedea ca pe o ameninţare la intimitatea ei. Dar capacitatea de a-i citi pe

oameni revenise în forţă şi nu ştia dacă Dane va fi în stare să accepte acest lucru. Nu-i plăcea să fie ţinta clarviziunii ei, ceea ce nu era şi nici nu fusese vreodată principala ei calitate. Dacă el afla că ea îl putea citi… probabil pleca, chiar dacă i-ar promite să nu-i invadeze intimitatea. Trebuia să înfrunte acest lucru. Dane ţinea la ea, dar se îndoia că ţinea atât de mult încât să rămână în circumstanţele date. Nu era ceva nou; oamenii se simţiseră întotdeauna jenaţi în prezenţa ei.

Decisese cu uşurinţă să nu-i spună. Nu ştia ce se întâmpla dacă abilităţile” îi vor reveni în forţă, dacă vor reveni doar în parte, sau dacă va fi şi mai puternică.

— Spera să nu fie ultima posibilitate, fiindcă dacă ele vor fi mai puternice decât la

început va trebui să se mute într-un buncăr ca să găsească linişte. Era sigură că Dane nu ar fi împărţit acel buncăr cu ea”.

Se simţi de parcă nu-l cunoştea niciun pic. Nu existaseră stagii intermediare de curtoazie, nu se cunoscuseră unul pe celălalt. Fură cuprinşi de o criză amândoi, întâi fuseseră adversari, apoi, brusc, iubiţi. Nu avuseseră niciodată o discuţie despre relaţia lor, oricum ar fi fost ea. El pur şi simplu se mutase la ea, şi nu avea idee la ce să se aştepte. După ce vor prinde criminalul, el se va întoarce pur şi simplu la casa lui şi va spune: Ne mai vedem” sau… sau ce? Dacă împrejurările ar fi fost normale, pasul logic, cel la care s-ar fi aşteptat, ar fi fost ca el să petreacă câteva nopţi pe săptămână cu ea.

Avea nevoie de securitate emoţională. Putea suporta orice dacă îşi găsea un sprijin puternic, dar nu era sigură de asta cu Dane.

Era prostesc să se gândească că trăia şi locuia împreună cu acest bărbat, dar nu avea curajul să-l întrebe ce intenţii avea. Recunoscu sincer că îi era teamă să întrebe. Dane nu era bărbatul care să mintă; el i-ar fi spus adevărul în faţă iar ea nu era pregită pentru asta. Mai târziu. Totul trebuia să aştepte. După ce, se termina totul, atunci va putea înghiţi tot ce îi va spune el, chiar dacă nu era exact ce voia să audă.

Se îndrăgostise de el, dar nu se amăgi cu ideea că ştia ce fel de om era. Cu toată intimitatea lor trupească, el îşi păstra intimitatea în mare parte în spatele unui zid de fier. Uneori o privea cu o atenţie intensă

care era aproape înspăimântătoare, fiindcă atunci ea nu putea citi dorinţa în ochii lui.

Ce gândea el? Mai ales, ce plănuia?

Presa era obositoare. Telefoanele sunau neîncetat la sediu. Reporterii se instalară în faţa biroului maiorului, al şefului poliţiei, şi în faţa sediului. Ofiţeri în uniformă şi civili începură să ia măsuri când intrau sau ieşeau din clădire, încercând să evite îmbulzeala.

Chiar mai rele decât mass media erau telefoanele care începură să curgă. Sute de oameni din Orlando văzură brusc persoane suspecte învârtindu-se în preajma magazinelor. Oameni furioşi care se răzbunau dând telefoane anonime acuzând de omucidere o persoană pe care o urau. Până şi ofiţerii de noapte primeau apeluri

cum că un hoţ se află într-o casă, dar de cele mai multe ori nu era nimic. Mai multe soacre îşi turnară ginerii îngrozitori, sigure că ticăloşii leneşi erau vinovaţi de crime de nedescris. Era un iad şi totul trebuia investigat. Nu conta cât de mare era balamucul, totul trebuia cercetat. Ofiţerii în uniforme erau sleiţi, extenuaţi de căldură şi de apelurile interminabile.

Şeful Champlin era într-o altă conferinţă, sperând să scape de presiunea mass mediei. Le explică că nu le putea da multe informaţii, din cauza investigaţiilor de marate. Dar logica era o armă inutilă. Nu satisfăcea foamea de fapte şi spaţiul dedicat coloanei. Reporterii voiau detalii înspăimântătoare, groaznice şi erau frustraţi de faptul că nu li se dădea niciunul.

Carroll Janes se uită la ştiri şi citi ziarele, zâmbind satisfăcut. Poliţia nu putea da presei prea multe informaţii fiindcă nici ea nu avea multe. Tâmpiţii fuseseră induşi în eroare, la fel ca şi ceilalţi. El era prea deştept pentru ca ei să-l prindă vreodată…

CAPITOLUL 18

Cu toate astea, Carroll Janes era încântat de nebunie. Doar două pedepse şi uite cum povestea făcuse vâlvă. Desigur, va trebui să-şi retragă insultele cu privire la Departamentul poliţiei din Orlando; nu erau aşa de tâmpiţi cum se temuse el. Deşi cea de-a doua pedeapsă fusese de abia evidentă, multe departamente nu ar fi văzut vreo legătură între cele două, fiindcă, la urma

urmei, celeilalte îi lăsase degetele intacte. Se enervase când ticăloasa aia de Vinick îl zgâriase şi fusese obligat să mai facă un efort în plus ca să-i taie degetele şi să le arunce. Câinilor le plăceau şi oasele mici, chiar dacă mai rămâneau, erau neidentificabile.

Poliţiştii nu aveau cum să-l prindă, dar cel puţin aflaseră despre el; mai adăugase un pic de amuzament situaţiei. Era drăguţ să fii apreciat, ceva „ca o diferenţă între un actor care juca într-un teatru gol şi unul care juca în faţa unei săli ticsite, cuprinse de groază. Îi plăceau detaliile cu atât mai mult, ştiind că poliţia va fi – uimită de inteligenţa lui, de inventivitatea lui, de perfecţiunea lui absolută, chiar dacă îl înjurau.

Fusese frustrat în aşteptarea de a mai găsi un agresor în scop experimental, dar Janes se considera un bărbat răbdător. Ce va fi, va fi. Era amăgitor să grăbească lucrurile. Fusese mult mai mulţumit când veştile izbucniseră, desigur, era măgulitor să citească despre el însuşi, să fie subiectul numărul unu pe buzele tuturor. Chiar şi Annette, la serviciu, discutase prea puţin de altceva. Îi spusese de precauţia pe care şi-o lua, de parcă el s-ar fi luptat cu ea, scroafa. Dar îl amuza să discute cu ea, să-i alimenteze teama şi să ia măsuri de precauţie şi mai ridicole. Ea refuza să se ducă şi până la maşină singură, de parcă ar fi tras-o cineva de pe stradă. Cât de ridicol era asta – el chicoti gândindu-se la propria-i isteţime – când de fapt lupta se dădea în

casele lor, când se simţeau cel mai în siguranţă.

Annette îşi lua masa miercuri, când o brunetă înaltă, plinuţă, se repezi către tejghea, cu faţa încordată de furie.

— Vreau să discut cu cineva despre serviciul în acest magazin, se răsti ea. Janes îi zâmbi cât mai amabil.

— Pot să vă fiu de ajutor, doamnă?

Problema ei era că se afla în pauza de masă şi stătuse cincizeci de minute în raionul de îmbrăcăminte încercând să roage pe cineva să-i schimbe o bluză. Nu mai aşteptase, iar acum nu mai avea timp să ia masa. Janes îşi controla încântarea de anticipaţie, în timp ce ea era grozav de furioasă.

— Voi suna departamentul îmbrăcăminte

şi mă voi asigura că veţi fi servită ca lumea, spuse el. Numele…

— Farley, spuse ea. Joyce Farley. El îi privi mâinile. Fără verighetă.

— Aveţi cont la noi, domnişoară Farley?

— Sunt doamna Farley, se răsti ea. Ce contează? Trebuie ca un client să aibă cont ca magazinul să fie amabil cu el?

— Deloc, spuse el politicos. Era mai uşor să obţină o informaţie vitală de la ea decât din computer. Era o feministă tâmpită, din cele ce urau bărbaţii. Anticipaţia se intensifica, îi va plăcea să o pedepsească. Îi vârî un formular sub nas.

— Vreţi, vă rog să completaţi acest formular? Ne place să avem toate plângerile în scris şi să ne asigurăm că clientul este satisfăcut de promptitudinea noastră.

— Nu prea am timp pentru asta. O să întârzii deja la lucru.

— Atunci daţi-ne numele şi adresa şi îl completăm noi…

Ea îşi mâzgăli numele în grabă telefonând la departamentul îmbrăcăminte ca să discute cu şeful raionului. Zâmbi din nou în timp ce închise.

— Doamna Washburn vă va aştepta personal ca să facă schimbul.

— Nu ar fi trebuit.

— Sunt complet de acord. El luă formularul de pe tejghea. Ea se răsuci să plece, făcu un pas, apoi se întoarse spre el.

— Îmi pare rău, spuse ea. Am o durere de cap teribilă şi sunt furioasă, dar nu ar fi trebuit să-mi vărs nervii pe dumneata. Nu a fost vina dumitale şi ai făcut totul ca să mă

ajuţi, Iartă-mă că am fost aşa de rea cu dumneata.

El se gândi un moment înainte de a spune:

— Nu-i nimic. Sunt bucuros că v-am fost de ajutor. O replică convenţională, una care era spusă de zeci de mii de ori pe zi de numeroşii vânzători fiindcă îşi pierdeau slujbele dacă spuneau ce credeau. Doamna Farley îi zâmbi şi plecă.

Janes se uita lung după ea, simţind cum furia îi creştea. Nervos, rupse plângerea şi o aruncă la coş. Cum îndrăznise să-şi ceară scuze? Distrusese totul. Nu asta era problema. Treaba era pedeapsa. Se simţise păcălit, ca şi când i s-ar fi luat un premiu mare de sub nas! Deja începuse să simtă fluidul vitalităţii şi foamea care îi făcea

puterile să se reverse. O va ucide pe ticăloasă oricum, ca s-o înveţe că nu era de capul ei şi că nu scăpa de consecinţe printr-o scuză.

Nu. Regulile erau reguli. El trebuia să li se supună; va distruge totul dacă nu făcea astfel. Erau anumite criterii, standarduri de urmat. Dacă nu va menţine aceste, standarduri atunci va merita să fie prins. Indiferent de cât de mult dorea să o disciplineze, el trebuia să se păstreze pentru nişte lecţii adevărate.

Marlie stătu foarte liniştită la biroul ei, încercând să-şi controleze tremurul. Slavă Domnului că era ora mesei şi aproape toată lumea plecase. Ea îşi adusese mâncarea şi o carte, intenţionând să petreacă o oră liniştită citind. Fusese absorbită de carte şi

muşcă dintr-un măr când o cuprinse un sentiment de furie amestecat cu anticipaţie. Nu era atât de copleşitor ca-o viziune, dar recunoscuse sursa. Răul era clar. Şi apoi, deodată, furia se intensificase, dar anticipaţia dispăru şi ea simţi în schimb dezamăgire.

Începuse să-l cunoască. Forţa lui mentală nu fusese destul de puternică pentru ea ca să

„Vadă” evenimentele, dar le aflase fără să le vadă. El îşi alesese următoarea victimă şi se întâmplase ceva care îl priva de plăcerea-i sadică.

El era acolo. Şi vâna.

— Caută pe cineva, îi spuse ea lui Dane în acea seară. Se învârti agitată prin cameră. L-am simţit astăzi.

El puse deoparte ziarul pe care îl citea şi care era plin de poveşti eronate şi îngrozitoare despre Spintecătorul din Orlando şi îşi concentra toată atenţia asupra ei. Chiar şi trăsăturile feţei i se încordară; ea fusese obişnuită cu acea faţă dură, dar brusc îl simţi de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată în viaţa: Dane Hollister poliţistul. Dane Hollister care era periculos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu amărăciune în glas. Ce s-a întâmplat? Când s-a întâmplat? De ce nu m-ai chemat?

Ea îi aruncă o privire fugitivă şi încetă să mai patruleze.

— Ce ai fi putut face?

Răspunsul era „nimic” şi ea văzu că nu-i plăcea acest lucru.

— Era în ora mea de masă, cam pe la

douăsprezece şi treizeci. L-am simţitaşa, deodată, l-am simţit furia, dar era emoţionat, ca un copil anticipând o ameninţare. Apoi s-a întâmplat ceva, nu ştiu ce, şi am simţit dezamăgire.

— Şi apoi?

— Nimic. Nu l-am mai simţit. El o privea îndeaproape.

— Dar poţi spune când îşi alege victimele?

— Am făcut-o de data asta.

— Altceva? Poţi spune ceva despre victimă?

— Nu.

— Cel mai mic detaliu ar fi de folos…

— Ţi-am spus că nu! ţipă ea brusc, îndreptându-se către dormitor. Crezi că n-am încercat?

El se mişcă la fel ca un tigru, sărind de pe canapea şi prinzând-d înainte ca ea să ajungă la dormitor şi să-i închidă uşa în nas. O cuprinse în braţe pe la spate şi o trase către el. Acum el îi simţea tremurul uşor, acel tremur care nu-i trecuse din timpul prânzului.

— Iartă-mă, murmură el, frecându-şi bărbia aspră de tâmpla ei. Ştiu cât îţi este de greu. Ţi-e bine?

Ea ezită apoi recunoscu:

— Sunt un pic speriată.

El o legănă, lăsând-o să-i simtă prezenţa sigură. Era o lună de când trăia în stres şi pentru ea trebuia să fie mult mai rău decât pentru el. Avea nevoie de o pauză. El îi îndepărtă părul de pe faţă, gândindu-se

profund.

— Vrei să mergi la un film?

— Asta a fost soluţia de data trecută, zise ea. Să ies undeva.

— A mers?

Involuntar, ea se relaxa. Era atât de obosită; era bine în braţele lui.

— Ştii că da.

— Atunci să mergem la un film. Ai vrea să vezi ceva anume?

— Nu ştiu. Şovăia. Nu am mai fost la film de la crima trecută.

— Atunci e timpul să mergi. Eu n-am mai văzut un film de ani de zile. Ea se răsuci cu faţa către el şi reuşi să zâmbească.

— Mai bine mergem la plimbare.

El fu uşurat să vadă că ieşise din starrea de încordare. Ar fi preferat să o ducă în pat,

dar ştia că era prea tensionată ca să-i facă plăcere.

— Atunci asta vom face, zise el.

Aerul era greu când plecară de acasă şi soarele dispăruse în nori. Dane coborî geamul, ieşi în şosea şi întoarse botul maşinii înspre Gulf Coast, drept în furtună. Frontul de nori le atârna deasupra capului ca o bestie imensă şi era brăzdat din când în când de trăsnete.

Aerul care intra pe fereastră deveni mai rece şi aduse cu el mirosul dulce şi prăfos de ploaie. Marlie stătu liniştită lângă el, privind furtuna. Primele picături de ploaie loviră parbrizul. El avut timp să închidă geamul şi să pună ştergătoarele în funcţiune când intrară în torentul care se apropia către ei.

Trebui să încetinească până la maximum aproape în timp ce furtuna vuia şi fulgerele se porniră. Alţi şoferi mai prudenţi traseră complet pe dreapta, căutând adăpost sub pasaje sau ieşind pur şi simplu din trafic. Câţiva mai îndrăzneţi continuară să se avânte în inima furtunii, înconjuraţi de întuneric şi făcând eforturi zadarnice să-şi lumineze calea cu farurile.

Marlie stătea nemişcată. Sălbăticia furtunii o energiza, o făcu să iasă din sine şi o încarcă cu o altfel de putere. Ştia că ar fi trebuit să-i fie frică de descărcări electrice, dar nu îi era. Măreţia ei o umplu de groază şi energia o refăcu.

Dane întotdeauna conducea cu lumina stinsă în interior şi maşina era ca o peşteră. Nu vorbea, şi nici ea. Ea nu avea nevoie de

cuvinte. Era în siguranţă şi uscată cu toată furia furtunii care le zgâlţia maşina, cu rafale de ploaie care o făceau să se legene dintr-o parte într-alta. Dane o ţinea în frâu, braţele încordându-i-se în timp ce încerca să ţină piept acestei furii. Marlie nu şovăi nicio clipă; era în siguranţă şi o ştia.

În cele din urmă el ieşi din furtună, lăsând-o în depărtare. Ploua întruna, dar era o ploaie mică, obişnuită. Îşi coborâră geamurile câţiva centimetri şi lăsară aerul dulce să-i învăluie.

El ţâşni prin ieşirea următoare şi se îndreptă către Orlando, de data asta fugind de furtună.

Ea îşi dădu capul pe spate. Furtuna îi intensificase totul; nu se simţise niciodată astfel. Inima îi bătea încet şi rar, ca o tobă

tăcută; îşi simţea trupul greoi şi copt, pulsând de viaţă. Îl dorea, dorea tăria şi pasiunea lui înăuntrul ei. El era cu ochii aţintiţi pe drum, dar atenţia îi era îndreptată spre ea; ştia că sesiza orice mişcare pe care o făcea, respiraţia, mireasma fierbinte a trupului ei.

— Dane, spuse ea. Singurul cuvânt vibra în întuneric. El transpiră; o putea vedea pe faţa lui ori de câte ori întâlneau un autoturism în drum. Căldura îl năpădea în valuri. Pântecele ei se umplu de dorinţă; el aproape că nu se mai controla, într-un mod pe care nu-l mai cunoscuse înainte. Întotdeauna înainte el reuşise să se abţină până când o satisfăcea pe ea. O dorise dinainte să plece din casă şi furia primară a furtunii îi alimentase foamea, ca şi pe a ei.

Voia să-l întrebe dacă o iubea, dar nu-şi găsi cuvintele. El era cu ea acum şi acolo, şi dacă simţea doar atracţie sexuală ea va afla în curând. Din moment ce doar prezentul îi era garantat, ea se decise să nu se mai frământe şi să se comporte ca lumea. Ce era viaţa? Nu aflase nimic din durere şi din celelalte lucruri pe care le trăise? Nimeni nu trecea prin viaţă fără să sufere. Trucul era să te bucuri de prezent şi să accepţi darurile vieţii.

Ea se întinse şi căută cu degetul între coapsă şi penis, simţind cum muşchii lui se încordau sub atingerea ei. Erecţia lui era ca fierul, împungând cusătura pantalonilor. Ea îşi plimba degetul în susul şi în josul lungimii lui.

El şuieră printre dinţi.

— Nu mă mai agita.

— Nu te agit, murmură ea, aproape torcând cuvintele. Sunt foarte serioasă. Ea îşi vârî mâna între picioarele lui, iar el gemu involuntar când ea i le despărţi. Maşina încetini, apoi el se adună şi băgă din nou în viteză.

— Nu pot opri acum, zise el violent. E prea mult trafic.

— Vezi vreun motel interesant? întrebă ea absentă, concentrându-se să-i desfacă pantalonii.

El se cutremură, îşi ţinu respiraţia ca să-i facă loc. Voia să oprească, dar în acelaşi timp era robul plăcerii.

— Nu am prezervativ cu mine. Cu excepţia primei lor nopţi petrecute împreună, folosiseră prezervativ ori de câte

ori făcuseră dragoste. Fusese uimit de propria-i neglijenţă, ceea ce nu se întâmplase înainte, şi de atunci avu grijă să nu se mai repete.

Ei îi trecu prin cap să oprească la o farmacie, dar se răzgândi. Nu voia să fie distrasă şi nu avea chef să meargă la cumpărături.

— Mai bine ai conduce mai rapid, spuse ea deschizându-i fermoarul şi încleştându-şi degetele de jur-împrejurul penisului lui.

El scoase un geamăt puternic. Ea savura acest sunet, aşa cum savura să-l simtă palpitând în mâna ei. Ştia că el va termina din câteva lovituri, aşa că îl ţinu delicat. Era destinsă când îl sărută pe obraz şi pe bărbie, îşi frecă sânii pe braţul lui şi îl simţi tremurând de plăcere.

— O să plăteşti pentru asta, o ameninţă el. Ea îi muşcă fobul urechii.

— Sună interesant. Mai ai idei?

El avea mai multe, dar niciuna nu putea fi pusă în aplicare în maşină. Spera doar să nu fie oprit pentru exces de viteză, fiindcă nu ştia cum naiba îşi va încheia pantalonii rapid… Ea continua să-l mângâie tandru, să-l ţină tare.

— Te distrezi? El era strangulat de dorinţă.

— Puţin. Ea îşi vârî limba în urechea lui şi el se convulsiona.

— Nu sunt gata să opreşti. Condu doar.

El aşa făcu. Concuse cum nu mai condusese niciodată, cu o concentrare disperată care nu era suficientă ca să-i blocheze sentimentele faţă de ea. Un râs

scurt îi ieşi din gât.

— Vrăjitoare mică, îţi place! Ea zâmbi satisfăcută.

— Sigur că-mi place. Mă înnebuneşti. Cum te simţi să fii cel excitat?

— Îmi vine să mor, gâfâi el. Ea se uită în jur şi localiza.

— Vom fi acasă în cinci minute. Mai poţi rezista atât, nu? continuă să-l mângâie, folosindu-şi feminitatea din plin ca să-l aprindă. Îl linse foarte delicat.

El gâfâi din nou şi se încorda.

— Poate.

Când ajunseră acasă el era înnebunit, ridicându-şi şoldurile cu fiecare mângâiere a mâinii ei. O trase pur. Şi simplu afară din maşină şi o duse în casă, unde se împleticiră până în dormitor, sfâşiindu-şi şi trăgând

unul de hainele celuilalt. Erau încă îmbrăcaţi pe jumătate când căzură pe pat. Dane reuşi să amâne până când îşi puse un prezervativ, apoi o întinse pe ea pe burtă, îi desfăcu picioarele şi intră cu putere.

Marlie îşi înfipse degetele în cuvertură, tremurând şi convulsionându-se sub forţa loviturilor lui. Era excitată ca şi când ea ar fi fost chinuită aşa de dulce. Îşi ridică, fesele şi se frecă de el ca să se afunde în el, deşi asta nu mai era posibil. El gemea cu fiecare lovitură, scotea sunete guturale ce se pierdeau în întunericul nopţii. Şi când tot trupul i se încorda, el mai împinse o ultimă dată cu violenţă şi rămase acolo, zvâcnind, scuturându-se, ţipând de satisfacţie în timp ce, orgasmul îi pătrunse până în rărunchi.

După ce se întinse lângă ea cu mişcări

oarbe şi necontrolate, trupul lui mare tremura. Pieptul îi sălta de parcă era înnebunit după oxigen, iar ea îi auzi bătăile puternice ale inimii.

— O, Doamne, se minună el. Asta aproape că m-a ucis. Sper că ţi-a plăcut. Dar dacă nu ţi-a plăcut, nu o voi mai face…

apăsat.

El îşi vârî mâna în părul ei şi îi răsuci capul în aşa fel încât să-i oprească cuvintele cu un sărut

— Voi încerca să rezist încordării.

— Eroul meu, spuse ea sugându-i buza de jos şi sărutându-l adânc mai apoi.

O răsuci în braţele lui, lăsând-o extenuată, relaxată şi satisfăcută. După

aceea se întinseră unul lângă altul în întuneric, ascultând ploaia. Ea se juca absentă cu părul de pe pieptul lui. După o vreme, căsca şi întrebă:

— Ai închis uşa de la maşină? El se gândi. Apoi răspunse:

— O, la naiba, şi se aruncă din pat. Ea rămase acolo chicotind în timp ce el îşi trăgea pantalonii şi mergea împleticit prin casa întunecată. Ea auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se câteva secunde mai târziu. Într-o clipă el fu înapoi în dormitor.

— Am închis-o, deşteapto, mormăi el.

— Ei, nu-mi aminteam. El râse scurt.

— Nici eu.

Îşi scoase pantalonii şi reveni în pat. Căscă luând-o în braţe, acoperind-o

protector.

— Când se termină asta, murmură el în părul ei, o să ne luăm o vacanţă. Unde îţi place, la munte sau la mare?

Inima ei tresări de bucurie. Era prima dată când el vorbea despre un viitor împreună, chiar dacă era ceva la fel de obişnuit ca planificarea unei vacanţe.

— Suntem în Florida, replică ea. Putem merge pe plajă oricând.

— Deci vrei la munte, O să închiriem o cameră cu apă caldă, ne dezbrăcăm şi şocăm veveriţele.

— S-a făcut.

Telefonul sună şi Dane se întinse ca să răspundă.

— Hollister, spuse el încet. Aşa cum se rezema de el, Marlie îl simţi tensionat. El se

ridică şi sări în picioare.

— Bine, bine. O să vin într-un sfert de oră. Încearcă să ţii media deoparte ca să nu provoace o adevărată isterie în oraş.

Puse receptorul în furcă şi aprinse lampa.

— Încă o crimă prin înjunghiere, zise el grăbit să se îmbrace.

Marlie se ridică în şezut, amintindu-şi teama care o năpădise amintindu-şi cum mai devreme îl simţise pe criminal căutându-şi victima. Ea şi cu Dane plecaseră la plimbare afară din oraş; fuseseră oare aşa de departe încât nu reuşise să simtă energia criminalului? Oare e? Acţionase şi ea nu-l simţise?

CAPITOLUL 19

— Cum se numeşte victima? întrebă Dane, uitându-se la cadavru în timp ce fotograful poliţiei lua poze din diferite unghiuri.

Era o scenă tipică de crimă. Locul era ticsit de lume şi cei mai mulţi erau gură-cască. Casa viermuia de poliţişti şi cartierul de reporteri care ignorau ploaia uşoară ca să obţină comentarii de la oricine dorea să le vorbească. Bonness era acolo, Trammell era acolo, Freddie şi Worley erau şi ei – drace, se părea că toţi detectivii din echipă erau acolo – şi se raportase că şeful era pe drum. Tipii cu amprentele îşi presărau pudra neagră peste tot – era ca la o grădină zoologică.

— Felicia Alden, spuse Freddie. Soţul ei,

Gene, a găsit-o. El este comis-voiajor al unei firme farmaceutice şi a fost plecat cu afaceri.

— Şi s-a întâmplat să apară chiar după ce soţia lui a fost ucisă, spuse Dane îngrijorat. Se uitară unul la celălalt. Mai văzuseră şi alte scene şi aceasta era asemeni lor cu excepţia faptului că femeia murise din lovituri de cuţit. Totuşi, victima încă era îmbrăcată şi era întinsă pe pat ca şi când ar fi fost aranjată. Nu era nici urmă de atac sexual.

Dane oftă uşurat. Marlie nu greşise; ştiau cu toţii, şi era o chestiune de timp să demonstreze, că Gene Alden şi-a ucis soţia şi a încercat să însceneze astfel încât să pară omorâtă de un psihopat. Alden nici nu se gândise la asta, de vreme ce mass media

raportase că nu existau amprente, şi credea că nu va fi descoperit când cei de la amprente le vor descoperi pe ale lui; doar el locuia aici.

— Interoghează-i şi vezi ce poliţe de asigurare avea ea, spuse Bonness. Sau poate că a prins-o înşelându-l. Voi încerca să-i calmez pe reporteri, dar nu pot spune multe până când nu-l putem învinovăţi pe tip, aşa că nu mă vor crede. Păru deprimat să înfrunte hoarda de reporteri.

— Cel puţin o vom clarifica pe asta, spuse Freddie. Trammell traversă ca să i se alăture lui Dane şi merseră afară. Reporterii îl torturau pe Bonness, urlându-i tot felul de întrebări. El încercă să vorbească dar ei îl tot întrerupeau.

— Cred că Marlie nu a avut o viziune de

data asta, spuse Trammell.

— Nicio frântură, dar era speriată; nu a avut o viziune, dar l-a simţit. Îşi alegea victima următoare, dar s-a întâmplat ceva şi a pierdut-o.

Trammell fluieră.

— Ce face Marlie?

— E la limită. Se prăbuşeşte.

— Nu-i de mirare. Aş vrea totuşi să fie mai uşor pentru ea.

— O să am eu grijă de ea, zise Dane morocănos. Apropo, cum mai merge treaba acasă la mine?

— Podelele sunt aproape terminate, şi mobila va fi livrată săptămâna asta. Te poţi muta luni, dacă vrei.

Dane pufni suindu-se în maşină.

— Revino-ţi, băiete. Trammell râse.

— Da, m-am gândit eu. Ne vedem mâine.

Aşa cum se aştepta Dane, Marlie era încă trează când ajunse el acolo.

— Nu a fost el, zise şi privi cum faţa ei se relaxa. Părea foarte mică, aşa ghemuită într-un colţ al canapelei cu rochia strânsă în jurul ei.

— Probabil că soţul femeii a făcut-o şi încearcă să modeleze o înscenare. El îi întinse mâna. Hai, iubito, înapoi în pat.

Janes îşi controla cu atenţia agenda pentru vineri după-amiază privind-o pe clienta îmbufnată. Annette era acolo, aşa că nu-şi va arăta emoţiile. În sfârşit! Pe asta ş-o savureze; trecuse prea mult timp, trei săptămâni, ca să o-compare cu cealaltă. În afară de asta, conchise că graba pedepsei anterioare îi stricase plăcerea. Pe asta o va

face cum trebuie, încet şi cu grijă, lăsând anticipaţia să lucreze. Avea nevoie de cel puţin o săptămână ca să iasă bine.

Îşi verifică calendarul, deşi desigur, nu avea nevoie să o facă. Da, cea mai apropiată dată posibilă era următoarea noapte de vineri. Weekend-urile erau cele mai bune pentru cei care aveau liber şi va putea dormi până târziu a doua zi. Va lăsa presa cu gura căscată. Frenezia nu trebui alimentată, deşi noaptea trecută izbucnise un acces idiot de isterie când un comis – voiajor şi-a ucis nevasta şi a încercat să-l învinovăţească pe el. Nu mersese, desigur; ticălosul idiot nu acordase aceeaşi atenţie detaliului. Poliţiştii văzuseră imediat prin el. Ştirile de la TV, îi părură un pic dezamăgitoare.

Da, asta va fi ca lumea, poate cea mai bună. Femeia fusese o nenorocită, cea pe care o deteşti la prima vedere; subţire, bronzată, încărcată de bijuterii de gust îndoielnic. Avea bani. Putea să aibă sistem de alarmă sau chiar câini de pază. Posibilitatea asta îl intriga. Scoase din calcul posibilitatea de a avea soţ; lucrul acesta nu-l oprise niciodată.

Se uita la numele pe care i-l mâzgălise, silabisindu-l în minte. Marilyn Elrod. Anticiparea deja îi inundase trupul. Marilyn Elrod. Fredona câteva măsuri dintr-un cântec cu numele ei. *Mar-ihlynn, O Mar-ih-lynn, la dum, la dum.* Treaba era că ea nu ştia că va fi vânată.

Vineri noapte, Marlie îl întrebă cum mergea treaba acasă la el. Dane minţi fără

ezitare.

— E aproape gata, zise el. Mobila comandată de Trammell a întârziat.

Mobila era la locul ei şi totul arăta grozavă, dârei nu voia să se mute până când nu găseau criminalul. Mai trecuse un weekend fără nicio crimă. Câţiva reporteri sarcastici începură să întrebe poliţia dacă, era sigură că era un psihopat, sau dacă doar observaseră ei câteva asemănări între moartea lui Nadine V... şi cea a lui Jackie Sheets.

— Ai simţit ceva azi? întrebă el. Ea scutură din cap.

— Nimic special. Doar o nelinişte. Şi în timp ce condusese către casă, trecuse pe lângă un cuplu care se săruta pe trotuar. Fusese lucidă şi brusc îl citi pe tânăr. Avu

un asemenea şoc încât închise geamul, speriată de contactul emoţional. Spera ca ei să găsească cât de curând un loc izolat, având în vedere excitarea tânărului, sau nu numai ea va fi singura şocată.

Apoi îşi dădu seama că reuşise să controleze acest contact, să-l rupă. Nici măcar înainte nu reuşise să facă acest lucru. Învăţase cum să se apere parţial, dar nu reuşise să se protejeze complet. În regulă, deci contactul iniţial venise când era complet relaxată; fusese în stare să securizeze legătura.

Nu voise să se reîntoarcă la puterile ei, dar brusc fu năpădită de un sentiment de triumf şi de mulţumire. Gleen nu câştigase, la urma urmei. Procesul de vindecare din traumă era încă şi mai puternic ca data

trecută, era mai capabilă să-şi controleze capacităţile. Trecuse de teroarea fizică, cu ajutorul lui Dane, şi învăţase să guste jocurile sexuale. În urmă cu câţiva ani nu ar fi putut să o facă, dar vindecarea ei progresase în cele din urmă până la punctul în care ea câştigase.

— Vânează? întrebă Dane.

— Cine ştie? Aşa cum am spus, nu a fost ceva concret. Poate e din cauză că m-am temut ieri aşa de mult.

— Poate pot face ceva pentru asta, spuse el pe un ton moale. Se sprijinea de dulăpioare în timp ce ea pregătea o gustare, învârtindu-se ca de obicei. Se uită la el şi se înmuie toată. El părea atât de viril, încât tot trupul ei răspunse. Dane era de obicei dur, chiar şi când hainele îi erau proaspăt

călcate, dar şi mai mult acum, când avea cămaşa şifonată, era ciufulit şi nebărbierit. Ca întotdeauna, purta cu sine port-arma, patul pistolului lovindu-şi cotul; el era aşa de obişnuit să fie înarmat, încât nici nu mai băga de seamă. Acei ochi de ciocolată erau mai strălucitori ca de obicei şi o priveau ameninţător.

— Poate poţi, încuviinţă ea, mai răguşită ca de obicei. Poate că nu; era sigură de asta. Puterea lui sexuală asupra ei era atât de mare, încât reuşea să nu intre în panică doar la gândul că la fel de tare îl putea înnebuni şi ea. Putea avea dubii în privinţa implicaţiei lui emoţionale, dar era sigură de răspunsul lui fizic. Tot ce trebuia să facă era să se frece de el sau să-l privească într-un fel anume, sau să nu facă nimic, şi el era

excitat.

Uneori o surprindea, fiindcă nu era o pisicuţă fără imaginaţie sexuală. Întotdeauna se îmbrăcase în aşa fel încât să nu-şi etaleze feminitatea, fiindcă nu dorea să atragă atenţia asupra ei. Cu Dane nu mersese; parcă nu văzuse hainele, ci doar femeia. Încă se îmbrăca la fel din obişnuinţă şi din convenienţă – la urma urmei, hainele erau acolo – dar acum îşi dădu seama că nu mai dorea să se camufleze. Lucrurile se schimbaseră. Nu trebuia să se mai ascundă ca să-şi protejeze intimitatea mentală, nici nu mai trebuia să-şi facă probleme despre avansurile sexuale sâcâitoare.

Era mai puternică. Capacităţile ei se schimbaseră. Se vindecase şi se controla. Simţi o tresărire de bucurie când realiză

acest lucru, anume că nu mai era la cheremul puterilor ei mentale.

Se putea îmbrăca în orice fel dorea. Îşi putea cumpăra hainele strâmte, stilate pe care le admirase întotdeauna, sau ceva sexy.

— La ce te gândeşti? întrebă Dane enervat. Te holbezi la mine de parcă aş fi un papagal iar tu o pisică înfometată.

Ea privi mai jos şi îşi linse buzele delicat.

El se schimbă la faţă. Se desprinse imediat de dulăpior încordându-se. Apoi se întinse şi stinse aragazul în mod deliberat. Ea îşi ridică sprâncenele întrebător.

— S-ar putea să ne ia ceva timp, îi explică el, trăgând-o aproape.

Nimic nu se întâmplă în acel sfârşit de săptămâna, totuşi Marlie nu se putea debarasa de acea nelinişte, începu să

creadă că se va simţi astfel până când bărbatul acela va fi prins. Dar reuşi să-şi ascundă tensiunea mai bine decât weekend-ul trecut, probabil din cauza încrederii în sine. Îşi testase controlul când vorbise cu Lou sâmbătă, deschizându-se imediat; îi citi imediat emoţiile şi când decise să se oprească, circuitul se închise. Era ca şi cum ar fi deschis şi ar fi închis o uşă. Mergeai

Nu fusese o experienţă pe deplin satisfăcătoare, dar află că Lou dezaproba făţiş situaţia de alături, cu acel bărbat, chiar dacă era ofiţer de poliţie şi se mutase provizoriu. Lou simţea că dădea un exemplu prost. Marlie se întrebă cine pentru cine era un exemplu prost, din moment ce era cea mai tânără persoană din cartier. Cei mai mulţi vecini ai ei erau pensionari.

Nu ajută nici când Dane îşi alese acel moment ca să iasă pe verandă purtând o pereche de blugi îngrozitori. Nu se bărbierise, fiindcă petrecuseră o zi tihinită în jurul casei. Arăta masiv, dur, puţin periculos şi foarte masculin, cu pieptul gol.

— Iertaţi-mă că vă întrerup. Iubito, nu ştii unde mi-am pus uleiul de armă?

— Nu l-ai pus, replică ea. L-ai lăsat afară. Eu l-am pus în bucătărie, în sertarul al doilea din dreapta.

El surâse.

— Iartă-mă. Apoi dispăru la loc în casă.

Faţa lui Lou era încordată, ochii măriţi în timp ce se uita în punctul în care acesta stătuse. Marlie se foi jenată. De data asta nu voi să deschidă uşa ca să afle ce simţea Lou.

Apoi Lou oftă puternic.

— Doamne, spuse ea. Obrajii i se înroşiră. O privi pe Marlie jenată. Oi fi eu demodată, dar încă n-am orbit.

Marlie intră în bucătărie câteva minute mai târziu ca să-l găsească pe Dane asamblându-şi pistolul. Nu avusese cum să-l cureţe în timpul care se scursese.

— Ai făcut asta în mod deliberat, îl acuză ea, abţinându-se să nu ţipe. Lou rămăsese un pic năucită când ea intrase în casă.

El surâse, neoprindu-se din îndeletnicire.

— Îmi place să smotocesc pene, recunoscu el. M-am gândit să nu-mi trag blugii, dar m-a răzgândit.

— Foarte bine. S-ar fi putut să nu intri în casă nesmotocit, dacă ai fi făcut astfel.

— Am contrariat-o cu adevărat, nu?

— Nu chiar.

El îşi ridică privirea uimită. Marlie îi zâmbi dulce.

— Lou s-a îndrăgostit de formele tale, uriaşule. După o clipă de nedumerire, el începu să râdă. El era prea mare ca ea să se aşeze pe scaun lângă el, aşa că îl cuprinse pe după gât când încalecă scaunul şi se sui pe genunchii lui. El se opri din râs şi trăsăturile i se încordară din nou.

— Ştiu ce simte, şopti Marlie, sărutându-l pe obraz. Inima îi bătu cu putere simţindu-i acea aromă de mosc, amestecată cu ulei de armă. Se mişcă lent peste coapsele lui.

— Aşteaptă. El protestă uşor. Am ulei pe mâini.

— Şi ce? Mă pot spăla, murmură ea, şi

asta fu ceea ce dori el să audă. Ea ignoră frisonul de alarmă pe care îl simţea mereu, nelăsându-se cuprinsă de nervozitate, şi se bucură. Nu avea viziuni, alarme false. Ea sugerase să meargă la casa lui ca să vadă cum arăta totul, dar lui îi era lene şi nu manifesta nici cel mai vag interes. Se uitară la televizor şi citiră. Încercară nişte reţete… sau mai bine zis, Marlie le încercă în timp ce Dane îi ţinu companie şi testă rezultatele. Şi făcură dragoste, des. Era exact genul de viaţă pe care Marlie îl dorise mereu, şi care i se păruse imposibil.

Pe luni, după un weekend fără nicio crimă, reporterii jubilau. Poliţia din Orlando exagerase, aşa cum găinile se răspândeau zăpăcite de venirea furtunii. Unul sugerase că nu numai că se făcuseră de râs gândindu-

se la două crime similare, dar mai implicaseră şi uciderea Feliciei Alden.

— Ai uitat, spuse Dane sarcastic, că departamentul nu este responsabil pentru toată publicitatea; mass media a făcut asta. Am încercat să păstrăm totul sub tăcere cât mai mult posibil.

Marlie îi aruncă o privire încurcată.

— Dar acum, dacă ei spun că este alarmă falsă, oamenii vor înceta să mai fie atât de prudenţi. Îi dau ocazia să aibă succes mai mare. A

— Spune asta presei. Îţi vor da răspunsul idiot cum că nu ei fac ştirile, ei doar le raportează.

— Ar fi bine dacă ei doar ar raporta. Dar ei interpretează.

El văzu cât de furioasă era; şi el era

enervat, dar presa o sâcâise pe Marlie mult mai profund. Îşi aminti că experienţele ei cu media nu fuseseră plăcute în general şi schimbă iute subiectul.

Janes era satisfăcut fiindcă îşi împlinise planul pentru weekend, făcuse mai multe vizite la casa familiei Elrod şi până acum era încântat de cele descoperite. Casa era mare, cu etaj, aşezată în mijlocul unui lot de pământ care îi oferea acoperire completă. Un gard de şase metri o împrejmuia ferind-o de privirile indiscrete ale vecinilor. Nu-l văzuse pe domnul Elrod. Oare era plecat din oraş? Era o grijă pe care o lăsă deoparte, fiindcă răspunsul îi veni dintr-o sursă neaşteptată. Marilyn Elrod părăsise casa cu cinci minute înainte să-i sosească corespondenţa, iar Janes folosise simpla

ocazie pentru a i-o colecta şi a o citi. O corespondenţă obişnuită îi era trimisă domnului Elrod. Un plic încă şi mai interesant purta antetul unei firme de avocatură din Orlando. Janes nu ezită să-l deschidă, şi ce citi îl umplu de plăcere. Se părea că domnul şi doamna Elrod erau în curs de divorţ, iar domnul Elrod se mutase de curând. Ce păcat!

El păstră scrisoarea, de vreme ce o deschisese, şi vârî restul corespondenţei în cutie. O privire rapidă în jurul casei îi revelă faptul că nu exista niciun câine, altfel ar fi lăstrat ca naiba – dar exista un sistem de alarmă. Nu prea sofisticat, dar era problematic. Totuşi, fiecare sistem îşi avea slăbiciunea lui, şi nu avu nicio îndoială că va găsi un mijloc să intre înăuntru. Toate la

timpul lor, totuşi. Nu va face greşeala să se grăbească ca data trecută.

— Am fost făcuţi să arătăm ca nişte proşti, urlă şeful Champlin. Nu era într-o dispoziţie prea bună. Maiorul îl mustrase că a sărit calul şi le-a băgat pe femeile din oraş într-o asemenea panică. Nu numai asta, dar falsa publicitate folosise banii oraşului. Orlando se baza pe turism, cu vizitatori din întreaga lume venind la Mouse House. Rata ocupării locurilor la moteluri scăzuse de când cu aceste ştiri.

— Nu-mi vine să cred, spuse Bonness monton. Toată lumea înjura fiindcă nu a fost omorât nimeni!

— Au fost doar două crime. Pe bună dreptate, detaliile erau izbitor de asemănătoare…

— FBI-ul este de acord că este acelaşi bărbat, se băgă Dane în vorbă. Nu ieşim la liman aşa, şefule. El este acolo. Cu ajutorul Biroului, cred că am identificat încă şaptesprezece crime comise de el.

— Aşa că poate a părăsit oraşul când au apărut veştile! se răsti şeful. Dane scutură din cap.

— Noi credem că încă este aici.

— Pe baza cărei informaţii?

„Marlie”, vru el să spună, dar nu o făcu. Se mulţumi să replice:

— Nu a mai părăsit niciodată zona atât de rapid. Mergem pe ce ştim.

— Maiorul vrea să ştie, şi eu la fel, ce faci cu timpul tău. Dacă nu avem dovezi, ce naiba faci? Faţa lui Dane căpătă o expresie neclintită. Trammell văzu semnele enervării

şi interveni.

— Am primit o listă de la companiile utilitare cu numele persoanelor din anul trecut, aşa că verificăm lista, investigăm toţi bărbaţii de pe ea. Cu caracterizarea primită de la FBI vom fi în stare să excludem nişte posibilităţi.

Champlin era de şcoală veche. Nu-i plăceau eleganţa lui Trammell, banii lui, hainele lui şic, sau privirea lui exotică. El mormăi o replică de genul „mai bine ar veni mai repede cu ceva” şi părăsi biroul lui Bonness.

Bonness oftă şi scoase o batistă din buzunar, cu care se şterse pe frunte.

— Rahat! Aţi găsit ceva în numele astea?

— Nimic care să ne alarmeze, dar mai avem încă de verificat o mulţime de nume.

— În regulă. Daţi-mi de ştire când aflaţi ceva.

— Aşa vom face.

— Ticălosul, spuse Dane printre dinţi, reîntorcându-se la biroul lui.

— Calmează-te, partenerei. El nu ştie ce ştim noi, fiindcă nu-i putem povesti despre Marlie. Nu cred că ar înţelege.

— Bonness a avut dreptate. În vocea lui Dane se simţea furia rece, la fel şi în ochi. Ticăloşii ăştia nu vor fi satisfăcuţi până când nu va mai fi ucisă o femeie.

Janes îşi gospodări timpul cu grijă în acea noapte. Găsi un loc sigur în care să-şi parcheze maşina, verifică situaţia cu câinii vecinilor. Erau doi, dar unul dintre ei tindea să latre în fiecare clipă, iar celălalt, de

vizavi, va veni cu el. Lătratul se liniştea cu câteva replici iritate de „taci”.

Lui Marilyn Elrod îi plăceau petrecerile. Mergea în baruri aproape în fiecare seară, ceea ce-i dăduse un motiv domnului Elrod să se mute. Până acum, nu adusese pe nimeni la ea. Viaţa ei activă de noapte îi oferise ocazia să se asigure că totul era perfect. Buruieni mari creşteau pe lângă casă, chiar lângă garaj. Avea obiceiul de a se întoarce în garaj, ca să poată ieşi cu faţa ori de câte ori pleca; din moment ce mergea cu faţa, era o joacă de copil pentru el să se ascundă în buruienile de lângă garaj, fiindcă ea nu se uita niciodată înapoi.

Uşa care ducea de la garaj în camera utilitară nu era prevăzută cu alarmă, deşi uşa de la garaj era. Era încuiată, dar

lacătele nu constituiau o problemă pentru el. Asta era încă o îndeletnicire pe care o învăţase cu ajutorul unui curs de lăcătuşerie prin corespondenţă la care participase sub alt nume, ca precauţie. Încă un detajiu pe care îl prevăzuse şi de care avusese grijă.

Prima dată când intrase în casă mersese în recunoaştere şi se familiarizase cu ea. Îşi păstrase calmul, nelăsând anticiparea să-l ispitească înainte să fie gata total, aşa cum făcuse data trecută.

A doua oară explorase mai mult. Deschisese toate dulapurile şi răscolise printre haine, decizând că gustul ei îngheţase în stilul de cabaret al anilor ’80. Cheltuise o grămadă de „bani pe machiaje, observă” el, vizitându-i baia.

Apoi, murmurând un cântec pentru sine,

explora bucătăria. Nu prea o interesa gătitul; frigiderul ei conţinea numai preparate pentru cuptor cu microunde. Dar îi plăcuse să aibă cuţite mari şi moderne de bucătărie în raftul de atârnat, lucru pe care el contase. Era puţin probabil să nu aibă cuţite, din moment ce gătea aşa de puţin. Cele mai multe femei nu aveau nici cea mai mică mândrie în îndemânările domestice, ceea ce el detesta. Dacă şi-ar fi ţinut cuţitele în stare bună, el nu ar fi trebuit să rişte să ia unul acasă ca să-l ascută ca lumea.

Toate ca toate, dar o detesta pe Marilyn Elrod.

— Veniţi diseară să cinaţi împreună cu Grace şi cu mine, îi spuse Trammell vineri seara.

Dane se lăsă pe spate. Era scârbit de afurisita de listă de pe masă, aşa că voi s-o arunce la coş. Nu ar fi crezut că atâţia oameni se mutaseră în Orlando doar anul trecut. Ceea ce îl sâcâia, era faptul că nu dovedeau nimic. Era bucuros că venise weekend-ul, deşi el şi Trammell erau de serviciu.

— E vineri, îi reaminti el lui Trammell.

— Şi? Trebuie să mănânci vineri la fel ca şi în celelalte zile, nu?

— Marlie devine tensionată vinerea.

— Atunci îi va face bine să iasă puţin din stareaasta. Dacă va avea vreo viziune, o va avea la fel de bine şi la mine acasă.

— În regulă, s-o sun.

Marlie aduse aceleaşi argumente ca şi el, iar el îi dădu aceleaşi replici pe care i le

dăduse, Trammell. Nu avusese multă bătaie de cap cu ea, fiindcă îşi petrecuse seara îngrozindu-se de sfârşitul de săptămână care avea să vină. Va fi bine să ia cina cu Grace şi cu Trammell.

Pentru prima dată ea purta un costum nou în acea seară. Trammell îi spusese să se îmbrace normal şi aşa şi făcu, dar pantalonii albi de bumbac şi vesta albă fără mâneci erau foarte eleganţi, dacă îndrăznea să recunoască. Când ieşi din dormitor, Dane îşi aţinti privirea asupra umerilor ei goi „şi asupra decolteului adânc.

— Porţi sutien? întrebă el încordat. Ea se uită în jos la cum arăta.

— De ce?

— Vreau doar să ştiu. Porţi?

— Nu poţi vedea? întrebă ea,

întorcându-se în dormitor ca să se uite în oglindă. Dane o urmă.

— La naiba, Marlie, porţi sau nu?

— Am nevoie de unul?

— O să aflu eu, zise el frustrat, întinzându-se spre ea. Ea îi scăpă, zâmbindu-i timid.

— O să întârziem dacă nu plecăm imediat.

— Nu am mai văzut costumul ăsta până acum, spuse el urmând-o afară pe uşă.

— E nou. L-am cumpărat săptămâna asta.

El o studie din spate ca să vadă dacă putea ghici linia sutienului pe sub vesta albă. Nu că ar fi fost indecent, doar că nu era obişnuit să o vadă astfel. Îi plăcea la nebunie, dar nu voia să aprecieze şi alţii

priveliştea.

Casa lui Trammell era mare şi aerată, cu mobilă uşoară în culori plăcute şi pastelate. Gustul lui era minunat, aprecie Marlie. Îţi dădea o senzaţie de spaţiu, de seninătate şi răcoare, alimentată de plantele luxuriante şi de ventilatoarele mari care agitau aerul.

Când fu relaxată, cu o mulţime de glume şi ironii.

Marlie îl întrebă pe Trammell când va fi gata casa lui Dane, iar el minţi.

— Mai întârzie un pic, zise el solemn.

Grace îi povesti lui Marlie despre planurile de nuntă pe care le făcea şi cât era de norocoasă că plănuise o logodnă lungă, fiindcă îi va trebui timp să aranjeze o nuntă mare. Trammell transpira uşor ascultând discuţia, dar nu mai avea acea

privire sălbatică, panicată; se acomoda cu ideea mariajului.

O mulţime de rafale de vânt tulburară pacea nopţii, urmate de fulgere şi trăsnete. După cină, Trammell făcu mai multe poze, şi asta îl făcu să le arate albumele cu fotografiile pe care le făcuse în decursul anilor.

Figura proeminentă a lui Dane era în multe dintre ele şi Marlie îi studie faţa cu interes. Arăta oarecum diferit în cele alb-negru. Trammell se aşeză lângă ea ca să-i povestească despre fiecare.

Marilyn Elrod sosi acasă mai devreme ca de obicei, dar furtuna trecătoare întrerupsese electricitatea de la bar şi patronul îi invită politicos, dar ferm, să

plece. Era mai ameţită ca de obicei şi când uşa garajului nu se ridică apăsă butonul de pe telecomandă.

— Drace, murmură, îndreptând telecomanda direct către uşă şi ţinând degetul mare pe buton. Nimic. O aruncă în maşină, lângă ea. Baterii cretine!

Merse până în faţa uşii de la intrare, apoi rămase clătinându-se, încercând să-şi amintească codul de la alarmă. Mai avea câteva secunde până să deschidă uşa, nu-şi amintea câte „ca să formeze codul şi să împiedice alarma să sune. Ura blestemata aia de alarmă, fiindcă îi bubuiau urechile. Sistemul de securitate fusese ideea lui James, nu a ei. Bărbaţii şi ideile lor!

Îi luă un minut să observe că lumina roşie de deasupra lacătului nu licărea.

Drace, funcţiona ceva prost în casă?

Apoi râse, ca pentru sine. Desigur! Electricitatea era întreruptă şi aici. Ar fi trebuit să observe cât de întuneric era în cartier.

Scotoci după cheie şi descuie, împiedicându-se un pic de prag când intră în casă. Drace, întunericul ăsta era ceva! Ce putea să vadă?

Luminări, se gândi. Cumpărase un set de lumânări, gândindu-se la atmosfera sexy pe care o vor da când va aduce un iubit în casă. Nu adusese niciunul până acum, dar era pregătită pentru un asemenea caz. James avea probabil nişte lanterne în casă, dar nu ştia unde erau. Era probabil să le fi luat cu el, ticălosul. Nu voia ca păpuşica lui să stea pe întuneric.

Dar unde oare le pusese? în bucătărie? Nu era locul în care să pună nişte lumânări.

Pe de altă parte, nu avea nici chibrituri şi poate că le pusese şi pe ele acolo. Îşi aruncă pantofii cu toc înaintând prin casa întunecată până în bucătărie. Găsi prima dată chibriturile şi aprinse unul, uşurată de flacăra mică. Arse trei până când localiza lumânările.

Aprinse una imediat, ca să facă lumină. Ei, ăsta era un sfârşit frumos pentru o seară plicticoasă, se gândi ea dezgustată. S-ar putea duce la culcare din moment ce nu se putea uita la televizor.

Luă cutia cu lumânări într-o mână şi o lumânare aprinsă în cealaltă, în timp ce urca la etaj, împiedicându-se o dată.

— Uups, şopti ea. Duc foc. Gândul

acesta o făcu să se amuze.

În dormitorul ei, care se schimbase complet după plecarea lui James – arsese toate cearşafurile pe care dormiseră amândoi – aprinse lumânările una câte una şi le aşeză pe noptieră, ca să vadă efectul când se reflectau în oglindă. Aroma greoaie de incendiu se intensifică şi tuşi un pic. Poate că ar trebui să cumpere lumânări neparfumate.

Începu să se dezbrace, lăsându-şi hainele acolo unde cădeau.

Se opri, îşi dădu capul într-o parte. Auzise ceva? Aşteptă, dar casa rămase tăcută. Prea tăcută, se gândi ea. Da, asta era problema. Era obişnuită să audă ţârâitul frigiderului, ceasurile, ventilatoarele. Fără ele, era prea conştientă de sunetele din

afară.

Când fu complet goală, îşi trase un halat şi îl legă… peste talie. Brusc fu prea somnoroasă ca să mai facă baie, aşa că udă un prosop şi se şterse pe faţă, apoi îl *aruncă* în cadă.

Căscă intrând la loc în dormitor. Flacăra lumânărilor tremura, trimiţând valuri greoaie de fum. Se aplecă peste ele ca să le strângă şi o faţă apăru în oglindă. Ea se răsuci, sugrumată de un ţipăt.

— Bună, zise bărbatul; calm.

CAPITOLUL 20

Albumul zbură pe podea, speriind pe toată lumea. Marlie sări în picioare, transpirând, albă ca varul la faţă. Pupilele îi

erau aşa de contractate încât rămaseră doar două puncte negre şi mici în albastrul intens al irisului care îi domina faţa.

— Dane, zise ea. Vocea îi era şoptită şi fără vlagă. El se desprinse din scaun şi o apucă de talie înainte ca genunchii să i se înmoaie.

— Ce este? ţipă Grace alarmată.

Şi Dane şi Trarmmell o ignorară, cu atenţia îndreptată către Marlie. Aceasta respira în reprize, greu, cu ochii holbaţi şi fixaţi asupra unui lucru pe care ei nu-l puteau vedea.

— Dane? spuse ea din nou cu disperare în glas. Se ţinea cu mâinile de tricoul lui, răsucindu-l. Dane o aşează uşor pe canapea.

— Sunt aici, iubito, spuse el sperând că ea îl va auzi. Se întâmplă din nou? Ea nu

răspunse. El o scutură puternic. Marlie!

Respiraţiile sacadate deveniră spasme.

— El se uită la mine, spuse ea pe un ton care parcă nu era al ei.

Dane nu o putu face să-i răspundă din nou. Stătea nemişcată, respirând abia perceptibil. Ochii îi erau deschişi şi orbi.

— Drace, spuse Trammell uşor, aplecat lângă Dane. Când am spus că va avea la fel de bine viziunea aici ca şi acasă glumeam.

— Alex, zise Grace foarte clar şi hotărât, ce se întâmplă? Lipsa ei de înţelegere dovedise că

Trammell îşi ţinuse gura, nespunându-i nici măcar lui Grace de abilităţile lui Marlie.

Dane nu-şi lua ochii de pe faţa lui Marlie. Ea era departe de el şi lui nu-i plăcea asta, nu-i plăcea să ştie că înfruntă

iadul şi că el nu o putea ajuta nicicum.

— Alex! Grace vorbi ca şi când l-ar fi ameninţat.

— Dă-i drumul, zise Dane absent către Trammell. Îl poţi spune şi ei.

— Să-mi spună ce? Ce se întâmplă cu Marlie? Trammell se ridică şi o luă pe Grace pe după umeri.

— Marlie este paranormală, îi explică el calm. Are viziunile crimelor în timp ce ele au loc.

— Paranormală? Grace se uita la el. Te avertizez, Alex Trammell…

— Este adevărat, replică Dane. Îşi dori brusc să nu fi fost. Acum are o viziune. Încă o crimă se întâmplă chiar acum.

— Dacă este o glumă…

— Nu este, i-o tăie el.

— Nu mai spune nimănui, o instrui Trammell. În afară de noi trei şi locotenentul Bonness nimeni nu ştie.

Ea se uită nervoasă către Marlie.

— Cât durează asta?

Dane se uită la ceasul său. Era 10: 36, mai devreme decât celelalte crime.

— Nu ştiu. O jumătate de oră, poate. Ultima dată când Jackie Sheets a fost ucisă i-a luat mai mult de atât. Undeva în oraş, la această oră, încă o femeie murea de o moarte oribilă; Marlie era martoră până la sfârşit.

La 10: 54 mâna ei dreaptă se răsuci convulsiv într-o mişcare de înjunghiere. Şi Dane şi Trammell înţeleseră semnificaţia micii mişcări. Transpiraţia curgea şiroaie pe

faţa lui Dane în ciuda răcorii date de aerul condiţionat. Îi prinse mâna şi i-o ţinu într-a lui, sperând că contactul acesta o va linişti la un nivel inconştient. Trammell se plimbă nervos de colo-colo cu ochii întunecaţi şi ameninţători.

— Fă nişte cafea, murmură Dane. Sau ceai. Va avea nevoie. Grace se mişcă către bucătărie, dar

Trammell îi făcu semn să se aşeze la loc şi se duse el.

La ora unsprezece, Dane stătea lângă ea şi o mângâia pe umăr. Mâinile ei erau reci ca gheaţa. O

scutură încet.

— Marlie, poţi vorbi, iubito? Te poţi întoarce acum la mine?

Ea nici măcar nu clipi din ochi. El

aşteptă câteva minute şi o scutură din nou, strigând-o pe nume. Îi văzu mişcarea uşoară a pleoapelor, începu să-i mângâie braţele, mâinile, încercând să le încălzească un pic.

— Scoală-te şi vorbeşte-mi, iubito. Hai, desprinde-te de acolo.

Încet, ochi ei începură să se apropie şi căzu în braţele lui când rigiditatea îi părăsi muşchii. El o scutură din nou nevrând să o cufunde într-un somn adânc.

— Trebuie să-mi vorbeşti, Marlie. Nu te poţi culca acum.

Cu un efort vizibil, ea îşi ridică pleoapele şi se uită la el. Era năucă, confuză. Se lupta panicată pentru conştientizare, pentru siguranţa de sine. Mai dură un moment până când reuşi să-şi revină, hăituită de oroare şi de scârbă.

— Şss, sss, şopti el, ţinând-o strâns în braţe. Sunt aici, fetiţo. Îi putea simţi tremurul care îi cuprinse picioarele şi mai apoi tot trupul, devenind mai puternic şi mai violent cu fiecare secundă care trecea. Trammell îi aşeză ceaşca de cafea în mână. I-o întinse grijuliu lui Marlie, forţând-o să deschidă buzele şi să bea. Acum era pământie, când şocul se intensificase.

— Te rog, imploră ea, cu voce tremurătoare şi de abia audibilă. Lasă-mă să mă întind.

— Nu încă. Bea nişte cafea. Voia s-o ducă în pat şi s-o lase să doarmă, în timp ce el o ferea de terorile nopţii, dar îşi îndepărtă acest impuls. Trebuia să obţină detaliile înainte să-i dea voie să se odihnească.

— Povesteşte-mi despre asta, îi ceru el, cu glas puternic. Spune-mi ce ai văzut. Ea închise ochii, încercând să se tragă din braţele lui.

— La naiba, Marlie! De data asta o scutură brutal. Spune-mi!

Gura ei tremura puternic şi lacrimile începură să i se prelingă pe faţă.

— E întuneric, începu ea. Respiră adânc şi expiră oftând. Deschise ochii. Electricitatea este întreruptă. A întrerupt-o furtuna.

Avea din nou tonul inexpresiv când se cufundă iarăşi în acel iad. Se uita drept înainte şi Dane îşi făcu curaj.

— Ea a venit mai devreme decât trebuia. Este beată. Pune nişte lumânări pe noptieră, le aprinde. Lumânări cu suport.

Put. Îşi scoate hainele îşi ia un halat pe ea. Drăguţ din partea ei, îl scuteşte de o treabă. Ea se duce în baie şi îşi spală faţa. Când iese, el o aşteaptă.

— Dumnezeule mare, zise Grace încet la auzul acestei grozăvii îndurate de Marlie.

— El vine prin spatele ei când ea se apleacă să sufle în lumânări. Ea îl vede, se răsuceşte. Nu ţipă; aproape niciuna nu o face. El este deja prea aproape, cu cuţitul în gâtul ei. Chiar dacă este beată, el vede că ştie ce se întâmplă. Bine. Pedeapsa nu are rost dacă lecţia nu este înţeleasă.

O face să-şi scoată halatul. Este prea costelivă; îi poate vedea coastele. Lui nu-i place asta. Ea este terorizată. Nu comentează când el îi spune să se întindă. Nu pe pat – pe podea. El preferă podeaua.

Este tandru cu ea, dar vede în ochii ei că ştie cine este, îi cunoaşte puterea. Asta e drăguţ, dar ia din farmecul surprizei.

După aceea, o ajută să se ridice. O sărută pe obraz, o mângâie pe păr. O trage de păr ca să-i dea capul pe spate, iar ea îl priveşte. Te rog, spune, deja implorând. Fără mândrie. Ele nu au niciun pic de mândrie. El îi zâmbeşte şi o priveşte când ea simte lama. Apoi îi dă drumul şi cursa începe. Trammell se ridică înjurând. Marlie nu se uita la niciunul dintre ei, nu-i vedea.

— Ea nu fuge. Îl priveşte doar. El o taie din nou. Fugi, târfă. Ea rămâne pe loc. Se dă la el, îl loveşte în faţă. Apoi îl atacă, îl loveşte, dă cu pumnii, ţipă la el. El este furios; nu aşa voise să lucreze. Târfă tâmpită! Dacă asta vrea, asta va primi. O

taie adânc, iar şi iar, ca să termine o dată. A fost proastă, i-a distrus plăcerea. Trebuia să fie o cursă, ca în Preakness. *Marylan. O, Maryland.* Marlie cântă această ultimă bucată. Ea e doborâtă. Braţul lui a obosit. Ea nici nu mai geme acum când este străpunsă. El se ridică… Vocea ei se voalează un pic. Dane simţi smucitura, apoi începu să tremure iar.

— Ce e? întrebă el calm. Faţa ei era vânătă, ochii goi.

— Se uită în oglindă, zise ea. Când Dane o privi lung şi mirat, năucit, ea repetă.

— S-a uitat în oglindă! S-a văzut pe el, iar eu l-am văzut pe el!

— Iisuse Cristoase! Fiecare fir de păr i se ridică, e trecut de un fior pe spinare. Trammell şi cu

Grace stăteau tăcuţi, cu atenţia îndreptată către ea.

— Este complet chel, şopti ea. Îşi bărbiereşte craniul. Bărbie pătrată. Ochii lui sunt un pic prea mici, prea apropiaţi unul de altul.

Dane nu-şi putea reveni. Fu în picioare, cu trupul tensionat şi gata de acţiune.

— O să chemăm un portretist al poliţiei, spuse el. O să lucreze cu tine asupra schiţei apoi o dăm pe posturile de televiziune şi în ziare. Era prima lor descoperire, şi era una mare de tot.

— Sună-l pe Bonness, îi zise el lui Trammell. Explică-i ce s-a întâmplat. Trebuie să găsim femeia, într-un fel sau altul. Marlie, cum arăta ea… Se răsuci către ea, şi se opri în mijlocul frazei. Capul ei

căzuse pe canapea şi ţinea ochii închişi, mâinile unite în poală.

— O, iubito, exclamă el tandru. Ea cedase oboselii extenuante. Voi să o scoale. Îşi lăsă toate grijile deoparte imediat; alţii vor avea grija să descopere victima, ca el să poată avea grijă de Marlie.

— Ocupă-te tu de tot, îi spuse el lui Trammell, ridicând-o în braţe. Eu o voi duce acasă.

— Puteţi rămâne amândoi aici, zise Trammell, dar Dane scutură din cap.

— Va fi confuză când se va trezi şi îi va lua ceva timp să se dumirească. Va fi mai uşor pentru ea dacă va fi în casa ei.

— Cât durează până când va putea discuta cu artistul? Bonness vrea să ştie.

— La prânz, cel mai devreme.

— Nu vrea să aştepte atât de mult.

— Va trebui. Cu Trammell şi Grace urmându-l, o duse pe Marlie în braţe la maşină. Trammell îi deschise uşa iar el o aşeză pe scaun, înclinând-o, şi îi prinse centura de siguranţă.

— Ai nevoie de mine? întrebă Grace. Se uită îngrijorată la faţa palidă a lui Marlie. Aş sta bucuroasă cu ea.

— Mă descurc eu. Va dormi cel puţin douăsprezece ore.

— Bine, în regulă. Sună-mă dacă ai nevoie.

— Bine, zise el sărutând-o pe obraz. Mulţumesc pentru ofertă, oricum.

Marlie nu se mişcă în timpul drumului prin noaptea ceţoasă şi umedă. Văzând-o şi altă dată, el nu mai era atât de îngrijorat,

dar pe de altă parte ştia cât de obosită era, şi cât îi va lua ca să-şi revină. Trebuia să fie pentru ultima dată. Nu o mai putea lăsa să treacă prin aşa ceva. După ce vor da portretul poliţiei şi mediei, îşi va pune planul în acţiune.

De abia o adusese pe Marlie acasă şi o aşezase pe canapea, că telefonul sună.

— Hollister. Era Bonness.

— Nu putem aştepta până mâine ca să începem portretul. Informaţia asta trebuie să fie în ziarele de mâine.

— Va trebui să aştepte, zise Dane dur. Nu o poate face acum.

— Trebuie s-o facă.

— Nu poate, se răsti el. Nu are de ales. Este inconştientă şi extenuată, şi va dura ore întregi până când să-şi revină.

— Poate vreun doctor îi va da adrenalină, sau ceva ca să o scoată din starea asta… Dane scrâşni din dinţi ca să-şi controleze accesul de furie.

— Îi sucesc gâtul oricui se va atinge de un fir de păr din capul ei, zise el crispat.

Bonness se opri descurajat mai mult de ton decât de cuvintele lui. Cuvintele fură destul de rele, dar tonul era mortal. În cele din urmă, încercă din nou.

— Fir-ar să fie, Hollister, trebuie să ţii cont de priorităţi…

— Ţin cont de ele, îl întrerupse Dane din nou. Nimeni nu o va atinge. O să închid telefonul aici ca să nu fiu deranjat. Daci ai nevoie de mine, sună-mă pe pager, dar nu mă face să mă răzgândesc. Discută cu Trammell dacă ai îndoieli în privinţa stării

ei.

— Deja am discutat, zise Bonness în silă.

— Atunci de ce ai sunat?

— Am crezut că putem face ceva…

— Deja am insistat prea mult, ca să obţin aceste informaţii. Asta a afectat-o mai mult că data trecută, şi mai puternic. Las-o în pace, să doarmă. Promit că voi suna cât ce se va trezi.

— Bine, în regulă. Bonness încă era furios. Dar şeful o să se enerveze. Evident, ca să avem un portret, trebuie să fi avut un martor.

— Poţi să nu menţionezi portretul până când nu-l vom avea. Până atunci spune-i că cineva de pe stradă ne-a informat despre încă o crimă.

— E o idee bună. În regulă. Dar când va

afla…

— Dă vina pe mine, zise Dane nerăbdător. Iau totul asupra mea. Dar fă-i clar că oricine va voi să ajungă la ea, va trebui să *treacă* de mine.

— Aşa voi face.

Punând receptorul în furcă, Dane îi întrerupse soneria, apoi îşi întoarse atenţia care Marlie. Ea zăcea nemişcată în locul în care o aşezase, de abia respirând. Pierduse în greutate în aceste săptămâni, realiză el, şi nu mai trebuia să se mai dea jos. Când totul se va termina, o va lua în vacanţa pe care i-o promisese, într-un loc calm şi liniştit, doar ca să doarmă, să mănânce şi să facă dragoste.

Îi scoase hainele cu tandreţe şi o aşează dezbrăcată în pat. De când se mutase la ea,

nu mai dormea în pijama. Verifică ora: douăsprezece şi un sfert. Timpul să se bage în pat. Se îndoia că va adormi un timp, dar cel puţin o putea ţine în braţe. Îşi aruncă hainele pe un scaun şi se vârî lângă ea. Mirosul suav, plăcut al pielii ei îl ameţi. Îşi îngropa faţa în părul ei bogat, întunecat.

— Dormi, iubito, şopti el. Voi avea grijă de tine.

El încercă să o trezească la ora unsprezece de dimineaţă, dar ea nu-i răspunse deloc. Pagerul îl înnebunise în acea dimineaţă: Bonness sunase din jumătate în jumătate de oră. Trammell sunase de două ori. Grace sunase de trei ori „întrebând dacă îl putea ajuta cu ceva, dacă avea nevoie să-l înlocuiască.

Trammell fusese ca trăsnit de ideea de a

înştiinţa canalele de televiziune şi ziarele de comiterea unei alte crime, că până acum nu se găsise cadavrul şi că toţi oamenii sunt rugaţi să-şi sune rudele şi prietenii ca să afle ceva. Era o tactică care probabil îi va duce pe toţi la isterie, şi şeful Champlin sărise ca ars când auzise la radio. Maiorul era în pragul apoplexiei. Nu-şi dădeau seama că se jucau cu legea? Văzu miile de oameni stresaţi. Bonness îşi va acoperi fundul dând Vina pe Trammell, chiar dacă acesta obţinuse aprobarea lui. Când şeful îl sunase ţipând furios, Trammell îi relată ferm că tactica avusese precedent în timpul dezastrelor naturale şi al urgenţelor, de genul incendiilor, când oamenii dăduseră fuga să îşi caute prietenii sau rudele. Asta îl calmă pe şef cumva, dar rămase la fel de

iritat. Peste tot în oraş, soneriile şi telefoanele sunau.

Carroll Janes, lenevind dimineaţa în pat, fu uimit când deschise televizorul la prânz şi auzi ştirile. Dacă poliţiştii nu găsiseră victima, cum de ştiau că aceasta exista? Nu fu alarmat totuşi; el era aproape sigur că nimeni nu-l văzuse, şi chiar dacă îl văzuse de la distanţă, nu-l recunoscuse.

Pe la douăsprezece şi jumătate, Dane o trezi pe Marlie ca să se ducă la baie şi să bea nişte apă, dar ea se duse la loc în pat.

La douăsprezece şi cincizeci şi cinci de minute, pagerul lui începu să urle. Era Trammell. Dane formă numărul lui.

— Am găsit-o, zise Trammell rece şi fără expresivitate. O cheamă Marilyn Elrod. Soţul ei divorţat a auzit ştirile şi a sunat de

acasă de la prietena lui ca să verifice. Când nu a răspuns nimeni, s-a dus acolo. Maşina ei era afară, şi întotdeauna o lăsa în garaj, aşa că asta l-a neliniştit imediat. Încă mai avea cheile de la casă şi a intrat, găsind-o sus, în dormitor.

— Marilyn, zise Dane. Nu Maryland, Marylin.

— Mda. Uite, vrei să vină Grace să stea cu Marlie ca să te poţi duce la locul crimei? Lui nu-i plăcu ideea de a pleca, dar asta era slujba lui şi era de serviciu.

— Trimite-o, zise el ursuz.

— E pe drum, spuse Trammell. l-am dat directive. Va ajunge în cinci minute sau mai puţin.

— Te crezi isteţ, nu?

— Te cunosc, amice?

Grace dovedi că conduce mai rapid decât Trammell prin faptul că bătu la uşă chiar atunci. Faţa ei de obicei senină era înnegurată când Dane o lăsă să intre.

— Ce face? întrebă ea pe loc.

— Doarme încă. Am reuşit să o trezesc acum o jumătate de oră, dar era prea ameţită ca să gândească. A adormit cât ce am dus-o la loc în pat. În timp ce vorbea, Dane îşi punea port – arma şi îşi îmbrăca sacoul.

— Sunt în schimbul doi la noapte, zise Grace, conducându-l la uşă. Mi-am adus uniforma ca să pot sta până în ultima clipă, dar nu pot rămâne peste ora două şi jumătate. Ştiu că nu este prea mult, se scuză ea.

Dane înjură printre dinţi, dar văzu că nu

avea de ales.

— E-n regulă. Va fi mai alertă data viitoare. Las-o să doarmă până la două, apoi fă-o să-ţi răspundă. Spune-i unde sunt şi că mă voi întoarce cât pot de repede.

Grace încuviinţă din cap. Ea îi spuse când el începu să coboare treptele:

— Dane? în… mă întrebam. Adică… Marlie… Poate… O, drace, nu reuşea.

Dane se întoarse cu faţa. Era neobişnuit pentru Grace să se piardă cu firea. Văzu cât de jenată arăta şi ghici.

— Dacă îţi poate citi gândul? Grace îşi muşcă buza de jos.

— Alex spunea mereu că eşti bun la asta, murmură ea. Dar… da. Îmi poate citi gândul?

— Ea zice că nu. Să vedem dacă Grace

va fi mai calmă decât el. Şi nici eu nu ţi-am citit gândul. A fost o intuiţie norocoasă, fiindcă această idee mă face şi pe mine să mă simt prost.

Grace încuviinţă din cap că înţelesese complet. Dane se duse către maşina sa, iar ea intră înapoi, închizând uşa.

Îi urmă instrucţiunile şi începu să o scuture pe Marlie ca să-i vorbească. Spre uşurarea lui

Grace, Marlie deschise ochii într-o clipă.

— Grace? întrebă ea adormită. Grace oftă a uşurare.

— Da, eu sunt. Am făcut nişte cafea proaspătă. Vrei? Marlie înghiţi în sec, încercând să-şi limpezească mintea ca să poată gândi.

— Da, spuse ea în cele din urmă.

— Îţi aduc eu. Du-te în apoi la culcare.

— Nu vreau. Era dificil. Marlie se lupta, se chinuia să înţeleagă. Grace era acolo… Unde era Dane? I se întâmplase ceva? Brusc panica risipi ceaţa şi mai mult şi reuşi să stea în şezut. Era goală sub cearşafuri; trase nişte cuverturi peste ea, uitându-se în jur, încercând să afle ce se petrece.

Grace se reîntoarse cu o ceaşcă plină pe jumătate, ca Marlie să nu o verse.

— Unde e Dane? întrebă ea, cu ochii întunecaţi de stres. I s-a întâmplat ceva?

— Nu, bineînţeles că nu! Văzându-i nervozitatea, Grace se aşează jos pe pat şi o bătu uşor peste braţ. Dane este bine. A plecat acum o oră.

— A plecat? Confuză, Marlie deschise ochii. În spatele pleoapelor plutea o imagine

de coşmar, înconjurată de sute de lumânări reflectate într-o oglindă întunecată, ea îşi ţinu respiraţia în timp ce îşi aminti.

— În ce zi suntem?

— Sâmbătă, zise Grace.

— Atunci s-a întâmplat chiar noaptea trecută. Inhală adânc şi deschise ochii.

— Victima a fost găsită. Dane este acum la scena crimei.

Grace ştiu, din câte discutase cu Trammell, că scena era aşa cum o descrisese Marlie. Dacă ea nu ar fi fost acolo cu o seară în urmă şi ar fi auzit-o pe Marlie vorbind, nu ar fi crezut că este posibil. Fiind un martor, oricum, începuse să creadă.

— Nu voia să te lase singură, aşa că am venit eu.

— Mulţumesc, răspunse Marlie. Sunt atât de confuză când mă trezesc prima dată încât e mai uşor dacă îmi explică cineva.

— Nu pot sta mult. Sunt în schimbul al doilea, îi explică Grace. O să te descurci singură?

— Probabil că voi adormi iar. Marlie sorbi din cafea. Trammell nu se supără că lucrezi noaptea?

— Ba sigur că da. Dacă eu eram în primul schimb şi el lucra nopţile şi eu mă supăram, zise Grace clipind din ochi. Oricum, fiind un bărbat inteligent, nu a făcut greşeala de a-mi cere să-mi părăsesc slujba sau să-mi aranjez programul după al lui.

— E mai bine aşa. Noi am menţionat cuvântul „căsătorie” de mai multe ori

aseară şi nu a mai fost speriat.

Grace se gândi asupra chestiunii.

— Are mai curând privire de cal panicat, nu? zise ea obiectiv. Îi amintesc mereu că a fost ideea lui şi că se poate răzgândi oricând. Apoi se gândeşte că eu ar trebui să fiu speriată de idee şi încearcă să mă convingă că este cel mai bun lucru.

— Dane va trebui să-l sprijine la altar.

— Mă aştept să fie mai ferm până atunci. Aşa sper, oricum. Lucrurile au decurs rapid între noi. Au scăpat de sub control de prima dată când am ieşit împreună. Lui Alex îi place să se controleze, aşa că îl umple de nervi.

Cu tact, Grace nu întrebă despre relaţia lui Marlie cu Dane, iar Marlie îi fu recunoscătoare. Nu era nimic stabil între ei,

nicio aluzie de permanenţă în ciuda faptului că locuiau împreună, şi ea era prea obosită ca să-i explice, îi plăcea foarte tare de Grace, dar niciodată nu cunoscuse plăcerea de a avea o confidentă, nici nu petrecuse ore îndelungate chicotind cu alte fete de vârsta ei în timp ce disecau fiecare detaliu al vieţii lor. Până la Dane, îşi petrecuse timpul mai izolată.

— Vrei să faci duş cât sunt aici? întrebă Grace. Asta îţi va clarifica mintea. Trammell spune că vor vrea ca tu să lucrezi cu un portretist al poliţiei cât de repede posibil, ca să realizaţi un portret robot al criminalului. Marlie îşi înlătură imaginea lui din minte. Nu putea să se lase copleşită acum.

— Mi-ar plăcea să fac un duş. O să mă grăbesc ca să nu întârzii.

Grace o lăsă singură, iar Marlie se dădu jos din pat. Se simţea rigidă şi ameţită, cu muşchii slăbiţi. Făcuse un efort cu Grace, dar lucrurile nu intraseră pe făgaşul lor normal pentru ea. Va trebui să facă un efort şi mai mare să se concentreze, mai târziu, ca schiţa să fie clară. Făcu un duş scurt şi pe cât de rece posibil. După ce se îmbrăcă şi mai bău cafea, se simţi mai stăpână pe sine. Lui Grace nu-i venea să plece, dar Marlie îi făcu vânt, apoi se forţă să umble prin cameră în loc să doarmă. Cât de mult va lipsi Dane? O va lua imediat la sediu ca să facă schiţa? Ea merse de colo-colo prin cameră până când ameţf, apoi se întinse pe canapea. I se făcu somn imediat, dar chiar înainte să cadă cortina, avu un singur gândi: Cât timp va trece până când nu va mai

vedea acea faţă ori de câte ori închidea ochii?

CAPITOLUL 21

Portretistul era o femeie roşcată, bondoacă şi durdulie pe nume Esther. Esther avea nişte degete subţiri şi agile, pătate de cerneală, ochi înguşti şi o voce ca a lui Tinkerbell. Putea avea între treizeci şi cincizeci de ani; purta părul strâns în coadă, dar pielea îi era netedă şi proaspătă. Ca majoritatea artiştilor, se îmbrăcă cu ce-i venea la mână. În acest caz, o pereche de pantaloni, una dintre cămăşile soţului ei şi pantofi, dar fără şosete.

Ţinând o ceaşcă de cafea în mână ca să o ajute, Marlie se aşează lângă Esther şi

lucră asupra detaliilor înfăţişării criminalului. Fu o muncă laborioasă, implicând variaţii nesfârşite ale sprâncenelor şi nasului, a mărimii ochilor, a grosimii buzelor, a bărbiei. Putea să închidă ochii şi s-o picteze faţa, dar nu era uşor să-l aştearnă pe hârtie.

Dane nu le întrerupse, dar stătu pe aproape, umplând frecvent ceaşca lui Marlie. Era aproape ora şase când el ajunsese acasă şi o ridicase de pe canapeaua pe care adormise. Deşi fusese insistent cu ea, se afla într-o dispoziţie proastă în timp ce o conducea la sediul poliţiei.

— Vârful nasului ar trebui să fie mai ridicat, zise Marlie gânditoare, examinând ultima schiţă… Mai lucrase de multe ori în

trecut cu artişti ai poliţiei, ştia ce doreau de la ea. Şi ochii erau un pic mai apropiaţi.

Cu câteva retuşuri iuţi ale creionului ei, Esther făcu schimbările.

— E mai bine aşa?

— Mai bine, dar nu complet. Ochii. Sârtt mici, duri şi apropiaţi. Un fel de ochi înfundaţi în orbite, cu o uitătură fixă.

— Îmi pare un ticălos hidos, replică Esther, făcând ultimele retuşuri. Marlie se încruntă. Era foarte obosită, dar se forţa să se concentreze.

— Nu, de fapt nu era, nu fizic. Presupun că ar fi trecut drept atrăgător, chiar şi chel.

— Bundy a fost un escroc frumos, dar nu era bărbatul visat. Asta arată că nu te poţi lua după înfăţişare.

Marlie se aplecă înainte; de data asta

corecturile lui Esther se apropiară de figura din mintea ei.

— E bine aşa. Fă fruntea un pic mai lată şi mai teşeşte craniul. Nu avea capul chiar aşa de rotund.

— Cam ca Kojak, nu? Apăsările puternice de creion schimbară forma capului.

— Opreşte-te. E bine aşa. Vederea feţei pe coala de hârtie o sperie un pic. Asta este.

Dane veni lângă ele, rămase în spatele lui Marlie şi se uită insistent la schiţa finisată. Acum avea o faţă. Acum îl vor urmări.

— Mulţumesc, Esther, zise el.

— Cu plăcere.

Marlie se ridică şi se întinse, vag

surprinsă de cât de înţepenită se simţea. Trammell, care aşteptase răbdător afară, veni înăuntru lângă Dane şi examina schiţa.

— Bag asta în circulaţie, zise el, ia-o pe Marlie acasă şi du-o în pat înainte să leşine.

faţă.

— Mă simt bine, afirmă ea, dar pielea din jurul ochilor era vânătă de oboseală, şi era trasă la

Dane nu comentă.

— Te sun eu mai târziu, spuse el, înconjurând-o pe Marlie cu braţul şi îndreptându-se spre uşă.

Odată aflaţi în maşină, ea încercă să rămână trează, dar ochii i se închiseră înainte să ajungă la cel de-al doilea stop.

Ca şi noaptea trecută, Dane o duse înăuntru, o puse în pat şi o dezbrăcă eficient.

— Noapte bună, iubito, zise el, aplecându-se să o sărute. Ea îi încolăci gâtul cu braţele şi îl ţinu strâns.

— Strânge-mă tare în seara asta.

— Aşa voi face. Hai la culcare acum. O să te simţi mai bine mâine.

Când se trezi în dimineaţa următoare, se afla în braţele lui. Deschizând ochii, Dane o răsturnă pe spate, se sui peste ea, îi desfăcu coapsele şi o penetra. Lovind-o uşor, ajunseră amândoi la orgasm.

Făcând dragoste cu el, simţi că revenise la viaţă, că urâciunea dispăruse. Statură întinşi timp îndelungat, fiecare găsind alinare în braţele celuilalt. În cele din urmă,

ea zise:

— Povesteşte-mi despre ea.

Dane o sărută pe tâmplă şi o strânse mai aproape, de parcă îmbrăţişarea lui o putea ţine departe de oroarea aceea.

— O chema Marilyn Elrod, spuse el. Separată recent de soţul ei, dar el a fost destul de îngrijorat ca să o sune şi când nu i-a răspuns, s-a dus acasă. Acum pare distrus, când este prea târziu.

— Marilyn, replică ea făcând conexiunea. Nu Mary-land, deci. Marilyn.

— Furtuna a întrerupt electricitatea în cartier. Ea a aprins lumânări pe noptieră. Restul a fost aşa cum ai spus tu.

— S-a luptat cu el?

— Aşa se pare. Are degetele lovite. Păcat că nu a reuşit să-i zgârie faţa; aşa l-am fi

identificat rapid. Deşi probabil i-ar fi tăiat degetele, ca lui Nadine Vinick, dar nu i-a mai spus lui Marlie acest lucru. Dacă nu-l văzuse în viziune, nu trebuia să o mai încarce şi cu asta.

— Faţa lui o fi însemnată? Poate că i-a spart buza. Mai era şi alt sânge în afară de el ei?

— Nu, n-am fi fost în stare să identificăm, spuse el grijuliu. Încercă să nu se gândească la măcelărirea sălbatică, la imensa cantitate de sânge care umplea camera. Ar fi fost bine să găsească câteva picături de sânge străin; un noroc, dar acesta nu fusese de partea lor până acum. Dacă nu ar, fi fost Marlie, nici acum nu ar fi avut niciun indiciu.

— Dar trebuie să existe vreo vânătaie

sau o buză spartă…

— S-a întâmplat vineri noaptea. O buză ruptă se vindecă repede şi nici nu se observă. O vânătaie poate fi vindecată cu gheaţă şi acoperită cu fard. Tipul ăsta e isteţ. Ştie o grămadă de trucuri.

— Dar îl vei prinde, oricum.

— Da, zise Dane mohorât.

Carroll Janes se holba la ziarele de duminică dimineaţa cu o furie incredibilă. Schiţa poliţiei era foarte clară; deşi, desigur, îl arăta chel în loc de cu peruca cu bucle blonde. Mototoli ziarul şi îl aruncă deoparte. Pentru prima dată se simţi alarmat şi asta îl făcu şi mai furios. Poliţia nu trebuia să se apropie de el! O, nu-l vor prinde ei, şi nici nu vor şti mai multe. Cine îl văzuse? Ar fi jurat că trecuse neobservat. Oare târfa aia

să fi avut vreo video cameră pe undeva? Nu credea, fiindcă dacă ar fi avut, ar fi observat când inspectase casă, doar dacă nenorocita nu verificase caseta. Poliţia a verificat-o în locul ei. Nu, nu existase nicio cameră. Ar fi descoperit-o el.

Cum de se întâmplase aşa ceva? Unde greşise? Se consolă şi de data asta cu ideea că nu lăsase amprente. Nici păr, nici piele, nici amprentele degetelor, nici urme de pantofi. Cuţitul aparţinuse victimei, şi îl lăsase acolb. Nu luase trofee, care să facă legătură cu crima. Era în siguranţă.

Dar cineva îl văzuse. Îi scăpase ceva şi cineva îl văzuse. Va trebui să corecteze această greşeală. Va trebui să găsească această persoană şi s-o elimine.

— Vii cu mine la casa familiei Elrod?

întrebă Dane. Marlie se uită lung la el, aşa de uimită încât nu-şi dădu seama ce o întrebase. Să intre în acea casă... Mintea ei refuza ideea. Era destul de rău să vadă cu mintea; dar ca să intre în casa aia scăldată în sânge era mai mult decât putea suporta.

Dane se încorda când văzu că îşi pierde culoarea din obraji. O cuprinse pe după umeri ca să nu se poată întoarce cu spatele la el.

— Ştiu ce-ţi cer, zise el dur. Ştiu cât de mult te costă. Nu te-aş ruga dacă nu aş avea nevoie de ajutorul tău. Ne tot învârtim în întuneric şi tu eşti singura lumină pe care o avem. Este greu, dar dacă vei vedea scena poate ne vei da mai multe detalii despre el.

Ultima scenă pe care o văzuse fusese aceea când murise Dusty şi atunci asistase

neajutorată privind cum Gleen îl măcelărea pe băieţel. Trăise cu imaginea aceea în memorie de atunci încolo; nu era corect din partea lui Dane să-i ceară aşa ceva. El ştia prin ce trecuse, dar nu o experimentase el, aşa că nu cunoştea chinul prin care trecuse ea.

Se uită lung în acei ochi duri, hotărâţi, simţind cum îi supuneau voinţa. Pe el îl putea suporta. Dar era mult mai greu să suporte amintirea lui Nadine Vinick, a lui Jacklie Sheets, a lui Marilyn Elrod. Le putea vedea pe toate, le putea vedea umbrele cerând răzbunare.

De ce nu fusese în stare să intre în minţile lor mai degrabă decât în a lui? El trebuia să le selecteze în vreun fel; poate că toate îi cunoşteau numele. În schimb

energia lui mentală îi pătrunsese în minte, forţând-o să-i simtă răul. Dar o dată se aflase şi în mintea victimei, simţise moartea lui Dusty şi aproape că o omorâse acest sentiment. Ce făcuse ea de trebuia să îndure atâta durere mentală şi teroare din nou?

— Marlie? Dane o scutură încet, forţând-o să se uite la el.

Ea se îndreptă de umeri, făcându-şi curaj. Nu putea să întoarcă spatele acestui lucru mai mult decât la început.

— În regulă, zise ea calm. Vin cu tine.

Odată ce fu de acord, el nu mai pierdu timpul. Era chiar după prânz; biserica trăgea clopotele şi copiii se hârjoneau, alergând pe strada pe care locuise familia Elrod. Ea rămase tăcută, cu ochii aţintiţi

asupra mâinilor sale încercând să se pregătească. Nu ştia la ce să se aştepte; poate la nimic, poate că va retrăi viziunea, poate că va simţi ceva nou.

Şi poate că se va uita în oglindă şi va veni faţă în faţă Acu criminalul.

Îl cunoştea, ştia că ucidea fără remuşcări. Lui îi plăcea, îşi teroriza şi îşi îndurera victimele. Avea formă umană, dar era un monstru depravat şi va omorî până când îl va opri cineva.

Dane parcă în stradă. Casa era înconjurată cu folie galbenă de la criminalistică. Deşi trecuseră douăzeci şi patru de ore de la găsirea cadavrului, vecinii, stăteau adunaţi grupuri-grupuri şuşotind şi gesticulând, amintindu-şi câteva detalii date de televiziune şi de coloanele

ziarelor şi ducând zvonuri înflorite prin vecinătate.

— Credem că el a intrat prin garaj în seara când ea s-a întors mai devreme, spuse Dane ţinând-o ferm de cot pe Marlie, când se îndreptară către uşa din faţă. Ridică banda galbenă ca să-şi facă drum înăuntru.

— Uşa electrică de la garaj nu a mai funcţionat din cauza întreruperii curentului electric. Ea şi-a lăsat maşina în drum şi a intrat pe uşa din faţă. Sistemul de alarmă nu a funcţionat din cauza întreruperii de curent, dar oricum nu ar fi ajutat; nu era conectat cu casa. Oamenii pot lua cele mai idioate măsuri pentru cele mai idioate motive. Domnul Elrod a spus că uşa din faţă nu a fost conectată ca să nu se mai chinuiască cu codul ori de câte ori intrau în

casă. Ar fi putut la fel de bine să pună o plăcuţă cu inscripţia „Criminalii intră pe aici”.

El vorbi calm în timp ce descuie uşa de la intrare şi o împinse înăuntru. Sistemul de alarmă fusese întrerupt, fiindcă o mulţime de oameni se perindaseră pe acolo zilele trecute/

Marlie respiră adânc. Casa arăta decepţionam de normal, cu excepţia pudrei negre care acoperea fiecare suprafaţă. Pe vremuri fusese o casă frumoasă cu etaj. Se întrebă dacă va mai locui cineva vreodată aici, dacă domnul Elrod va mai fi în stare să doarmă aici, sau dacă o vor putea vinde. Poate că va fi luată de vreun emigrant snob din nord. După părerea ei, ar fi trebuit demolată.

Se uită de jur-împrejur la camerele spaţioase şi aerisite. Simţi răcoarea aerului; trebuie să fi fost un loc minunat. Podelele de la parter erau din lemn lustruit sau gresie. Rătăci de una singură prin camere încercând să se relaxeze şi să-şi elibereze mintea, dar nu reuşi să-şi alunge groaza de a se duce sus.

Poate dacă vor veni în altă zi; nu-şi revenise complet din viziune. Poate că din cauza asta nu putea deschide uşa mentală care îi va permite să intre. Îi aruncă o privire scurtă lui Dane, apoi abandonă sugestia care-i stătea pe limbă. El nu o urmase pas cu pas, ci rămase în pragul uşii fiecărei camere pe care ea o vizita. Faţa îi era mohorâtă, expresia mai rigidă ca niciodată. Era ceva curios de îndepărtat în

el, de parcă s-ar fi izolat de orice din partea ei.

— Ceva? întrebă el, căutându-i privirea. Ea scutură din cap.

El nu o forţa. Nu o ruga să încerce mai mult. Nu voia să o grăbească, sau să-i spună să urce la scenă. Stătea doar, aşteptând, implacabil.

Dar când ea puse mâna pe balustradă şi urcă prima treaptă, o prinse de braţ. Îşi cufundă privirea într-a ei şi ea nu putu să-i citească expresia din ochi.

— Ţi-e bine?

— Da, ea respiră adânc. Nu-mi place asta, dar o voi face.

— Aminteşte-ţi, murmură el, că nici mie nu-mi place. Ea îl privi întrebător.

— Nici n-am gândit că ţi-ar plăcea.

Apoi merseră sus. El stătea chiar lângă ea, simţindu-i prezenţa tăcută, solidă ca un zid.

Unde o aşteptase ucigaşul pe Marylin? Viziunea ei nu-i arătase asta; începuse când el o urmărea prin casa întunecată. Poate că şi-a părăsit ascunzătoare când s-a întrerupt electricitatea şi a stat într-un loc de unde putea vedea cu cine vine. Ea se opri în hol şi închise ochii, concentrându-se, încercând să citească cu energia rămasă. Deschise cu grijă uşa mentală şi un ţiuit o asalta, închise uşa şi deschise ochii. Avusese senzaţia de mulţi oameni, de multă activitate; prea multe persoane se perindaseră pe aici de la înfăptuirea crimei, voalând imaginea.

Uşa de la capătul coridorului era deschisă. Acolo era dormitorul lui Marylin.

Marlie se îndreptă ferm către el, şi încă o dată Dane o prinse de braţ.

— M-am răzgândit, zise el brusc. Nu trebuie să intri acolo.

— Nici Marylin Elrod nu a trebuit să moară, replică ea. Nici Nadine Vinick sau Jackie Sheets, sau vreuna din alte femei pe care le-a ucis înainte să se mute aici. Îi zâmbi sec şi îşi smuci mâna. În afară de asta, am mai fost aici, îţi aminteşti? Am fost aici când s-a întâmplat.

Din patru paşi rapizi ajunse în cameră. Se opri. Nu putu merge mai departe fără să se mânjească de sânge. Nu avea cum să-l evite; sângele era împrăştiat pe covor, pe pereţi, pe pat, unde viaţa lui Marylin Elrod se sfârşise în final. Dar ea se luptase cu el prin toată camera şi îşi lăsase sângele drept

mărturie. Cam zece lumânări în stativele lor uşoare se mai aflau pe noptieră; în acea oglindă îl văzuse Marlie pe ucigaş, se uitase la el prin propriii lui ochi.

Trebuia să deschidă din nou uşa mentală, uitându-se după altă informaţie. Marylin merita această ultimă încercare.

— Nu-mi vorbi timp de o clipă, bine? îi spuse ea lui Dane pe un ton moale şrplăcut. Vreau să mă gândesc.

Poate că energia ei era în straturi, de cele mai multe ori în vârf. Închise ochii şi îşi imagină straturile, dându-le diferite culori ca să le poată identifica mai uşor. Trebuia să îl blocheze pe cel din vârf, cel populat cu detectivi, ofiţeri în uniforme, fotografi, mulţimea care fusese aici după moartea lui Marylin. Ei încercaseră să ajute, dar nu

reuşiseră. Şi domnul Elrod fusese acolo, adăugând un alt nivel de energie.

Dădu albastru poliţiştilor şi celorlalţi, şi roşu domnului Elrod. Culoarea ucigaşului era negru, densitatea lui fiind mare şi groasă, nelăsând să pătrundă nici urmă de lumină.

Marylin… Marylin va fi de un alb pur, transparent.

Ea îşi formă imaginea în minte, văzând straturile, concentrându-se asupra lor astfel încât să le uite pe toate celelalte. Există doar în interiorul ei, lăsând deoparte exteriorul, ca să nu dizolve ceea ce crease. Foarte delicat, dezveli învelişul albastru şi îl dădu deoparte. Apoi urmă cel roşu, foarte subţire, fiindcă domnul Elrod nu contribuise mult. Şi pe acesta îl dădu deoparte.

Rămaseră doar cel negru şi cel alb, dar erau aşa de îngemănate încât nu ştia cum să le separe. Ucigaşul şi victima prinşi împreună într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Marylin pierduse acea luptă.

Văzu foarte clar că dacă va încerca să separe straturile le va strica, va deteriora informaţiile pe care le conţineau. Le va lăsa aşa cum erau. Acum era vremea să deschidă uşa. Păşi mental în straturi, ca şi cum ar fi păşit într-o ceaţă, învăluindu-se în energie. Se lăsă înconjurată de ele prin toţi porii. Şi apoi deschise uşa.

Duhoarea răului era sufocantă, dar aşa cum o ştiuse şi ea. Se forţă să nu se retragă de acolo, să examineze, în timp ce se lupta să nu se lase copleşită de el. Nu putea să se lase absorbită de rău sau efectele vor fi aşa

de puternice încât nu va mai fi în stare să continue.

Stratul răului o învăluia, da/ bucăţele din cel alb o atingeau, distrăgându-i atenţia. Îndepărtă contactul vrând să citească valul de energie neagră.

Nu era nimic nou, niciun indiciu mental despre cum o selectase pe Marylin ca victimă. O atingere de alb o distrase din nou. Era ceva Nsare insista să-i atragă atenţia.

Marlie se dădu înapoi. Nu putea experimenta moartea lui Marylin. Pur şi simplu nu putea. Dar stratul alb o presa din ce în ce mai tare. Răul ucigaşului fu dat deoparte. Marlie văzu clar în minte acest lucru şi fu uimită, fiindcă nu ea o făcuse. Se uită din nou la alb şi acea pauză în

concentrare fu suficientă ca să lase energia albă să pătrundă.

Simţi panica în timp ce se lăsa cuprinsă de teroare. Şi apoi o învălui un sentiment de calm, de pace.

Ea stătea învăluită într-o transparenţă albă. Asta nu era energia ultimelor momente ale lui Marylin, a luptei ei disperate pentru viaţă. Aceasta era energia de după, şi nu existase în trecut. Era aici. Acum.

Nu existaseră fraze, nici cuvinte. Marylin nu mai suferea, părea liniştită. Dar simţea refuz; ea refuza să plece. Nu se făcuse dreptate, balanţa era înclinată şi Marylin nu putea pleca până când criminalul nu va fi prins.

„Nu-ţi face griji”, şopti Marlie în minte.

„El a făcut o greşeală. Dane îl va prinde acum”. Deşi consolarea fu binevenită, nu se schimba nimic.

Marylin va sta până la rezolvare.

Un zgomot pătrunse în conştiinţa lui Marlie. Era iritantă, insistentă. Instinctiv, recunoscu sursa şi răspunse automat.

„Trebuie să plec acum. El mă strigă”. Nici ea nu voia să părăsească acea pace. Ezită, şi mai simţi o ultimă atingere de energie albă.

— Marlie! La naiba, răspunde-mi!

Ea deschise ochii şi văzu faţa furioasă şi îngrijorată a lui Dane. El o scutură şi capul ei se mişcă înainte şi înapoi. Închise ochii ameţită.

— Opreşte-te, şopti ea.

El se opri şi o prinse în braţe. Îi simţi

inima bătând cu putere, frenetică.

— Ce făceai? urlă el. Ce s-a întâmplat? Stăteai acolo de o jumătate de oră ca o stană de piatră. Nu-mi răspundeai, nu deschideai ochii!

Ea îl înconjură cu braţul.

— Iartă-mă, răspunse ea. Nu te-am auzit. Mă concentram.

— Eu n-aş numi-o pură concentrare, fetiţo. Ai intrat în transă. Să nu o mai faci niciodată, m-ai auzit?

Ea îl înspăimântase, îşi dăduse seama şi, ca toţi bărbaţii puternici, fusese dur. În furia lui o numise „fetiţo”, lucru pe care nu-l mai făcuse de când îi spusese că-i displace acest lucru.

El îşi aplecă fruntea peste a ei şi rămase

rezemat astfel.

— A fost o idee proastă, murmură el. Hai să ieşim naibii de aici.

Dar fiindcă era polilţist, întrebă când ajunseră la jumătatea scărilor:

— Ai găsit ceva?

— Nu, zise ea încet. Nimic care să ajute. Nu-i spuse despre prezenţa lui Marylin, care aştepta calmă, răbdătoare. Asta nu avea nimic de-a face cu investigaţia. Era ceva intim, între ea şi Marylin, ambele victime, în feluri diferite, ale aceluiaşi rău.

Dane deschise uşa şi ieşi. Soarele puternic o izbi în ochi, orbind-o momentan, şi ea se opri. Nu văzu mulţimea îmbluzindu-se către ea până când nu ajunseră.

— Sunt Chéri Vaughan de la WVTM-TV, zise o tânără. Am aflat că poliţia din

Orlando foloseşte o parapsihică pe nume Marlie Keen ca să ajute la găsirea Spintecătorului din Ortando. Sunteţi Marlie Keen? apoi vârî un microfon în faţa lui Marlie.

Uimită, se uită la femeia subţire şi elegantă şi la bondocul care stătea lângă ea cu o cameră atârnată pe umăr. Un camion cu insigna staţiei era parcat lateral şi mulţimea de oameni crescu brusc, atraşi de camera de luat vederi. Brusc, Dane se vârî în faţa ei.

— Sunt detectivul Hollister, se răsti el. Nu aveţi aprobarea poliţiei. Vă rog să plecaţi acum!

Dar tenacea domnişoară Vaughan îl depăşi şi îi mai vârî încă o dată microfonul în faţă lui

Marlie.

— Sunteţi paranormală?

O confuzie mentală o năpădi pe Marlie. Nu-l putea citi pe Dane. Dar Chéri Vaughn, ambiţioasă şi uşor nervoasă, nu se potrivea abilităţilor lui Marlie; adevărul venea în valuri către ea.

Fu lovită de şoc drept în stomac şi simţi amăreală în gât. Era posibil să fi scăpat cineva vestea implicării ei, dar nimeni nu putuse. O singură persoană ştia unde se afla ea în acel moment.

Se simţi rece, rece ca gheaţa, şi singură. Încet şi foarte calm se uită la Dane. Încă mai era mohorât, cu ochii îngustaţi şi fioroşi ca aceia ai unul vultur în timp ce o privea. Ea de abia reuşi să respire. Acuzarea şi

trădarea îi stăteau pe buze în timp ce lua microfonul.

— M-ai vândut, îi zise ea bărbatului pe care îl iubea, bărbatul care o folosise.

CAPITOLUL 22

Marlie se răsuci către reporteră.

— Da, sunt Marlie Keen, zise ea cu răceală.

— Domnişoară Keen, lucraţi cu poliţia din Orlando ca să-i ajutaţi să-l localizeze pe criminal?

— Da. Singurul cuvânt fu hotărât. De abia îşi putea reţine furia, senzaţia că fusese trădată.

Dane îşi întinse mâna, parcă pentru a bloca camera, dar Marlie i-o dădu la o

parte. Chéri

Vaughn continuă:

— În ce fel i-aţi ajutat, domnişoară Keen?

— Le-am dat descrierea criminalului.

— Cum de ştiaţi cum arată? Aţi avut o viziune paranormală?

Din nou Dane îşi vârî mâna în faţa ei, furios şi încruntat. Marlie se dădu în lături. Asta voise, nu? Ea o să povestească totul.

— Ceva de genul ăsta. Îl cunosc pe criminal ca nimeni altul. Nu este bărbatul visurilor, doar dacă visul nu este un coşmar, spuse ea împrumutând cuvintele lui Esther. Este un vierme, un laş care se distrează atacând o femeie…

— Destul! urlă Dane, împingând camera în jos şi înhăţând-o pe Marlie de braţ cu

cealaltă mână, înfundându-şi degetele în carnea ei moale. Părăsiţi scena acum, oameni buni!

Chéri Vaughn clipi din ochi către el, părând şi furioasă şi încântată. Marlie nu trebui să ghicească cum se simţea reportera; ştia. Ea venise aici cu un scop, cu promisiunea unor veşti de senzaţie, dar păşise într-o mină de aur.

Încă ţinând-o de mână, Dane o târî pe Marlie către maşină, o aşează lângă locul şoferului şi o împinse ca să-şi facă loc. Trânti uşa şi băgă cheia în contact.

— Ce dracu’ ai făcut? o întrebă el printre dinţi. Ea îi simţi furia dar nu fu impresionată.

— Ce voiai să fac, zise ea cu amărăciune. Să atrag atenţia criminalului. Nu ăsta a fost

scopul exerciţiului?

Dane se gândi să nege, dar îşi dădu, seama că nu avea sens. Ea nu l-ar crede dacă ar nega, iar el era atât de furios acum încât nici măcar nu era înclinat să încerce.

— Să-i atragi atenţia, da, nu să-i provoci setea de ucidere!

— Dar acum pot fi sigură că va veni după mine. Nu va putea să uite atacul la propria-i persoană. Ea se uită drept în faţă, fără să-l privească.

Dane îşi păstră calmul. Ştiuse că ei nu-i va plăcea să fie expusă drept paranormală, dar nu se aşteptase să-şi dea seama imediat că el înscenase toată situaţia ca să-l enerveze şi să-l incite pe criminal.

— Cum de ai ştiut? întrebă el o clipă mai târziu, pe un ton mohorât ca şi expresia lui.

Mi-ai citit gândurile?

— Nu poţi trece peste tema asta, nu? îl agasa ea. Relaxează-te; capul tău este prea pătrat ca să citesc o frântură din el. Dar treaba cu reportera a fost altceva. Şi ea s-ar putea să constituie un semn, de ce nu ai chemat-o anonim?

— Mă cunoaşte, îmi cunoaşte vocea. În afară de asta îi datoram o favoare pentru nişte informaţii pe care mi le-a dat anul trecut. O va ajuta la staţie acest lucru.

— Deci, ca să o ajuţi cu orice preţ, m-ai aruncat lupilor, zise ea pe un ton indiferent. Acum, că primul şoc al minciunii şi al trădării trecuse, se întrezăreau mai multe posibilităţi, niciuna dintre ele plăcute. Ea trecuse peste lipsa lui de angajare, peste faptul că nu discutaseră despre relaţia lor şi

acum ştia de ce. Fiindcă pentru Dane nu exista niciun fel de angajare; el a numărat clipele până când ucigaşul a lovit din nou şi şi-a pus planul în acţiune. Jucase perfect cu ea, pregătind-o pentru scenă. Se gândi la ce o costa să meargă acasă şi se înfurie şi mai rău.

— Nu te-am aruncat lupilor! se răsti el.

— Nu? M-ai servit drept momeală.

— Drace, el nu o să se atingă de tine! Crezi că aş încerca să fac ceva de genul ăsta? Am aranjat cu o poliţistă să te ducă la loc sigur. Deja este acasă la tine. Tot ce trebuie să faci este să împachetezi şi să te duci la o casă securizată până când se termină totul.

— Nu, replică ea monton. El izbi cu pumnul în volan.

— Nu te lupta cu mine, Marlie. Nu ai de ales.

— Nu merg la nicio casă securizată, se gândi că va fi consemnată săptămâni, poate luni de zile, cu o grămadă de ofiţeri în jurul ei şi ştia că nu va suporta. Nervii ei erau deja sensibilizaţi; asta ar fi prea mult.

Foarte calm el zise:

— Te pot lua în custodie şi închide într-o celulă, dacă preferi. Dar nu cred că ţi-ar plăcea. Ea se uită urât la el, uluită de ameninţare.

— Nu cred, Hollister. Nu te pot opri să nu o faci, dar îţi promit să-ţi fac viaţa grea dacă îndrăzneşti.

— Pentru numele lui Dumnezeu, foloseşte-ţi bunul simţ! Nu poţi sta acasă la tine. Sau crezi că am plănuit să te folosesc

drept ţap ispăşitor?

— De ce nu? De ce să opresc asta? Personal, cred că ai mers prea departe mutându-te la mine, dar cred că ai vrut să fii acolo când aveam încă o viziune, ca să continui lucrul.

El îşi ieşi din fire:

— Ce tot spui?

— Că dacă mi-ai fi spus, detective, aş fi fost de acord cu planul tău. Urăsc să fiu expusă mediei, fiindcă asta îmi va distruge viaţa din nou, dar aş fi făcut-o. Nu trebuia să te sacrifici pentru cauză.

Furios, el apăsă pe frână oprind maşina cu o forţă care o făcu să se ducă înainte. Din fericire, nu era nimeni în spatele lor, căci altfel ar fi fost loviţi.

— Relaţia noastră nu are nimic de-a face

cu asta!

— Serios? Am fost uluită de situaţie de la bun început. Poţi spune că nu ai avut acest plan în minte înainte de a te muta?

El îşi încorda maxilarul.

— Da. Al naibii să fie dacă va minţi.

— Eu nu cred.

— Mutarea nu făcea parte din plan.

— Dar era irezistibilă ideea, nu? îl provocă ea. El o cuprinse dur de umeri.

— Normal că a fost. Te doream şi când am avut ocazia să mă mut, am făcut-o. Sau poate crezi că m-am prefăcut în timpul actelor?

— Asta nu dovedeşte nimic. Cred că te-ai fi excitat şi dacă ar fi aterizat o muscă pe tine. Ea înqercă să se smulgă, dar el îşi întări strânsoarea.

Dane se calmă; prima dată nu mersese.

— Relaţia noastră nu are legătură cu asta. Sunt două lucruri separate.

— Dacă aşa zici tu… tărăgăna ea, mimându-i accentul.

— Drace, Marlie… Un claxon puternic îl întrerupse şi se uită furiosprin oglinda laterală. Mai multe maşini aliniate aşteptau în spatele lui. Apăsă pe accelerator.

— O să terminăm discuţia asta acasă, în timp ce împachetezi.

— Nu merg nicăieri. Cuvintele fură implacabile, dure. O să mă duc mâine la lucru, ca de obicei. Probabil că ai distrus şi asta. Probabil că ăia or să mă concedieze, dar voi încerca.

— Nu vei fi concediată!

Ea se uită pe fereastră. Deci el s-a

gândit să o servească drept momeală, şi după aceea să se reîntoarcă la normal?

— Şi tu poţi împacheta. El o privi pieziş.

— Ce? El nu se putea duce la casa securizată cu ea.

— Vreau să-ţi iei boarfele de la mine. Pentru prima dată, restricţia din vocea ei îi risipi furia. Marlie nu era doar supărată; era profund enervată, furioasă şi nu crezuse o iotă din ce-i spusese. El inhala adânc, căutând să se calmeze.

— Bine. Poate e cel mai bine aşa. O să te văd cât de des pot la casa securizată…

— Nu merg nicăieri. Nu înţelegi englezeşte?

— Poate că nu te duci, zise el încet. Iubito, nu te silesc. Nu poţi sta la tine.

— Atunci voi sta într-un motel, sau voi

închiria un apartament. Nu voi sta închisă din cauza schemelor tale. Pe cât pot, voi duce o viaţă normală. O să lucrez, dacă voi mai avea slujbă, o să fac lucruri normale, de genul spălat şi cumpărături şi o să merg la filme. Am trăit ca un prizonier virtual timp de douăzeci de ani. Să fiu a naibii dacă ai să mă mai închizi vreodată.

El îşi trecu mâinile prin păr. Dumnezeule mare, nu se aşteptase la o asemenea reacţie din partea ei. Asta era o Marlie pe care nu o mai cunoscuse încă de la prima lor întâlnire, şi într-un fel, uitase ce temperament avea. Femeia care stătea lângă el erupea ca un vulcan şi nu voia să coopereze cu el indiferent ce îi sugera. Decise să tacă, şi gata.

Restul drumului fu parcurs în linişte.

Când ajunseră acasă, o maşină ciudată era trasă în drum, iar maşina sport a lui Trammell era parcată în faţa casei.

Trammell şi Grace erau acolo, la fel ca şi poliţista, tânără care semăna cu Marlie la înfăţişare şi la culoare. Trammell se ridică când Marlie intră, se uită la faţa ei şi spuse:

— Uu-Oo.

Venind în spatele ei, Dane îşi trecu un deget peste gură, ceea ce însemna „fără comentarii”. Marlie se răsuci la timp ca să vadă gestul. Îl privi pe Trammell cu răceală.

— Şi tu ştiai, nu? El se foi nervos.

— Nu până ieri. Se obişnuise să se gândească la Marlie ca la cineva foarte vulnerabil şi care necesita protecţie, dar ochii aceia albaştri aveau o privire care îl îngrijora. Dane îi povestise despre

Gleen, dar până în acest moment o văzuse ca pe o femeie legată, neajutorată, care sfidase un criminal.

— Cred că eşti nefericită.

— Un pic tulburată, zise ea pe un ton ironic. De abia am trecut printr-un atac din partea unui maniac, aşa că m-a deranjat să fiu servită drept momeală altuia.

Dane se foi. El nu gândise astfel.

— O să fii în siguranţă, zise el. Crezi că aş fi făcut-o dacă ar fi fost vreun risc pentru tine? Ea îşi dădu capul pe spate, măsurându-l.

— Da, zise în cele din urmă şi se duse în dormitor. Trammell fluieră printre dinţi.

— Simt necazuri în paradis. Grace se uită urât la Trammell.

— Şi eu aş zice, completă ea şi o urmă

pe Marlie în dormitor. Poliţista, Beverly Beaver, îi privea jenată.

— S-a amânat totul?

— Nu, răspunse Dane. După ce o aranjez pe Marlie, mă întorc ca să înscenez totul. Avem timp; lovitura va fi la ştirile de seară.

Beverly zise:

— Cum o să-i ţinem departe pe reporteri? Tipul nu va veni la mine dacă sute de reporteri şi fotografi vor mişuna în jurul casei.

— Staţia de televiziune va face un joc. Departamentul se va încinge şi şeful va spune că au investigat-o pe Marlie şi că nu este ceea ce pare. Dar criminalul va şti adevărul şi va veni după ea. Se opri. Eşti sigură că vrei să faci asta, Bev?

— Absolut. Sunt aproape de talia şi de

coloritul ei şi sunt antrenată pentru autoapărare. Sunt cea mai bună alegere. Vocea ei suna filosofic.

— În regulă. Aruncă o privire iute către dormitor.

— Refuză să meargă la casa securizată.

— Deja am aranjat-o, zise Trammell.

— Spune-i ei asta. A fost de acord să plece, dar zice că va sta într-un hotel sau va închiria un apartament. E atât de supărată pe mine, încât nu va fi de acord cu nimic din ce sugerez.

— Am o idee. Poate mă va asculta.

— Încearcă.

Marlie îşi ridică privirea din lucrurile pe care le împacheta când Trammell păşi alene în dormitor. Grace o ajută scoţând hainele din dulap şi aşezându-le pe pat, ca Marlie să

le bage în valize. Dane se sprijini de toc, privind-o întunecat.

— Dane spune că nu vrei să mergi la casa securizată, începu Trammell.

— Corect.

Grace o privi îngrijorată.

— Marlie, este cel mai bun loc pentru tine.

— Ca să fiu închisă timp de o săptămână? Aş înnebuni. Am făcut tot ce am putut ca să fiu de ajutor şi refuz să fiu pedepsită pentru asta.

— Dar nu este o pedeapsă, încercă Grace să-i explice. Este pentru siguranţa ta.

— Întotdeauna ceilalţi judecă ce este mai bine pentru unul, zise Marlie. Nu mă supăr să fiu protejată; chiar îmi place. Dar nu suport constrângerea.

— N-o să fie confortabil la motel, spuse Trammell. Am o idee. Încă ai nevoie de protecţie, aşa că de ce nu te muţi în casa lui Dane? Am terminat renovările şi am primit mobila ieri. Aşa vei sta mult mai lejer şi el va fi cu tine la noapte.

Ea îl privi cu nişte ochi ca de gheaţă.

— Nu este o sugestie foarte bună.

— Este singura soluţie ca lumea. Trammell îi întâmpină privirea cu un zâmbet. Ştiu că nu este ideal, dar este un compromis care va merge, dacă vrei. Dane nu te va lua în custodia lui, dar îţi spun că şeful va da acest ordin fără să clipească.

Furia o năpădi, o copleşi aproape. Nu voia să stea în casa lui Dane, nu voia să aibă intimităţi cu el în mod forţat. Dar din nefericire, Trammell avea dreptate; şeful nu

o cunoştea şi nu se va gândi mult până când să o sechestreze spre binele ei.

— Trammell greşeşte, zise Dane calm, spărgând tăcerea. Te voi lua în custodie. S-ar putea să mă urăşti, dar trebuie să o fac. E mai bine decât să-ţi rişti viaţa. Aşa că, jubito, casa mea sau închisoarea.

Încolţită astfel, recunoscu că nu avea de ales. Se mută iute. Marlie avu timp să-i mulţumească lui Beverly pentru riscul pe care şi-l asuma şi îi arătă casă, apoi plecă. Insistă să-şi ia maşina, aşa că o caravană de trei maşini parcă în faţa casei lui Dane.

Dane văzuse schimbările complete făcute de Trammell şi se gândi la banii pe care-i cheltuise. Noua mobilă era şi confortabilă şi şic; sufrageria lui părea imensă şi aerată. Patul lui fusese singurul

lucru din casă nou-nouţ; înlocuise patul dublu al bunicilor cu un pat super larg când moştenise casa. Marlie fusese singurul motiv pentru care el suportase patul ei dublu timp de două săptămâni. Pentru asta îndurase să-i atârne picioarele peste tăblie.

Dacă avusese speranţa slabă că va împărţi acest pat cu ea, aceasta fu risipită când ea îşi duse bagajele în dormitorul mic, care purta şi el amprenta lui Trammell. Încă era furioasă. Ea era acolo; şi asta conta. Ea voise evident să o rupă total cu el, dar circumstanţele conspiraseră împotriva ei şi fu forţată să rămână cu el. Va avea ocazia să dărâme acel zid de furie.

Din nou Grace o ajută pe Marlie la despachetat. Lucrau împreună în tăcere de câteva minute înainte ca Grace să spună:

— Eşti furioasă pe el, nu?

— Furie e puţin spus. Nu numai că m-a vândut, dar pentru asta s-a legat de mine din prima clipă.

Grace păru şocată.

— Nu se poate!

— Serios? Nu a negat că ar fi plănuit-o înainte să se mute la mine.

— Dar Alex a fost foarte încântat că Dane este înnebunit după tine. Cred că ştii că te iubeşte!

— Nici măcar nu mi-a spus-o. De fapt nu am discutat despre legătura noastră cu excepţia sexului. Încep să cred că doar asta a dorit, doar sex. A avut acest plan în minte şi pe de altă parte s-a întâmplat să fiu acceptabilă în pat.

Grace medita.

— Nu aţi discutat despre sentimente deloc?

— Niciun cuvinţel. L-am sunat când a început viziunea, iar el a venit şi a avut grijă de mine şi pur şi simplu nu a mai plecat. Următorul lucru de care îmi aduc aminte este că şi-a atârnat hainele în dulapul meu.

— Înţeleg. Chiar de la prima noastră întâlnire, Alex mi-a spus că este cel mai rigid om din lume. Se gândi mai mult, apoi spuse: luând în considerare faptele, trebuie să recunoşti faptul că Dane s-a legat în mod deliberat de tine ca să-ţi câştige încrederea, să se mute la tine şi să fie aproape de acţiune.

— E un dobitoc, crede-mă.

Când Grace părăsi dormitorul, îi aruncă

lui Dane o privire rece. Trammell se uită la partenerul său şi ridică din umeri amuzat. Dane nu găsi nimic amuzant. Nu protestă când ei plecară; cu cât Marlie va rămâne singură mai repede, cu atât el va încerca să o împace mai curând. Doamne, dacă nu-i putea schimba gândul?

Simţi un gol în stomac la gândul că o va pierde pentru totdeauna.

Marlie ieşi în cele din urmă afară din dormitor ca să vadă ştirile locale. Aşa cum se aşteptase, ea constituia vestea de senzaţie.

„WVTM a aflat astăzi că Departamentul Poliţiei din Orlando foloseşte serviciile unei paranormale locale, Marlie Keen, ca să-i ajute în căutarea Spintecătorului din Orlando. Reporterul WVTM Chéri Vaughn a

discutat astăzi cu domnişoara Keen, când ea împreună cu un detecitv al oraşului au fost văzuţi părăsind casa ultimei victime, Marylin Elrod, care locuia în Wildwood Estates.

Imaginea se schimbă cu cea de pe casetă. Marlie privi în tăcere timp de câteva clipe, apoi spuse:

— Ai jucat perfect. Modul în care le-ai spus să plece şi ai păşit în faţa mea arată că voiai să mă acoperi. Crezi că am apărut ca o sperietoare?

— Nu chiar, murmură el. Cel puţin îi vorbea. Fusese îngrijorat că îl va trata cu tăcere pentru tot restul vieţii. Nu, nu apăruse ca o sperietoare. Era prea multă ură pe faţa ei, prea multă scârbă când îl

descrisese pe criminal.

Scena următoare îl înfăţişa pe locotenentul Bonness transpirând de căldură, arătând de-a dreptul jenat. Bonness se simţea stingherit de ceea ce făcea, dar disconfortul lui se potrivea cu planul său. Da, Marlie Keen îl contactase. Ei erau dornici să asculte pe oricine îi putea ajuta la investigaţie. Poveştile domnişoarei Keen nu se brodiseră, aşa că poliţia nu va mai lucra cu ea.

Înapoi în studio. Ştirile de seară mai făcură câteva remarci despre modul în care departamentul, poliţiei pierde dolari urmărind ideile unei trăsnite. Spotul se sfârşi cu informaţia că domnişoara Keen lucrează în departamentul contabil al unei bănci şi dădură numele băncii.

— Gata cu slujba mea, suspină Marlie.

Mâna lui Dane se încorda pe cutia de bere pe care o ţinea.

— Ţi-am spus…

— Ştiu ce mi-ai spus. Şi mai ştiu că nu ştiu despre ce vorbeşti. El scrâşni din dinţi.

— Pentru ultima dată îţi spun că nu m-am legat de tine doar ca să te folosesc ca momeală.

— Nu? Atunci când ai venit cu planul ăsta strălucitor? Şi nu sunt sarcastică. A fost o idee a naibii de bună. Probabil va funcţiona, dar când ţi-a venit în minte?

El nu trebui să se gândească, ştia exact când îi venise în minte planul. Din nou alese să nu mintă.

— Când am venit cu avionul de la

Denver. Ea îşi ridică sprâncenele.

— Vrei să spui că înainte de a veni la mine acasă şi să faci scandal?

— Da, mormăi el.

— Un timp cam suspect, nu?

— Te doream înainte, fir-ar să fie! zbieră el. Dar tu erai suspectă şi nu mă puteam implica cu tine. După ce s-au clarificat lucrurile, am venit la uşa ta.

Ea zâmbi.

— Şi a fost un simplu noroc că am putut fi folosită în acest sens, nu-i aşa? Nu mă supără partea asta, Dane, chiar deloc. Ce urăsc este modul în care ai folosit o relaţie personală – deşi nu a fost foarte personală pentru tine, corect?

El văzu roşu în faţa ochilor. Era atât de furios încât simţea că-şi pierde cumpătul. Se

ridică şi ieşi din casă, ca să nu întreprindă ceva ce mai târziu ar fi regretat.

Drace, nu era bine deloc! Cum putea să se îndoiască de ceea ce simţeau unul pentru altul? El nu mai simţise aşa pentru nici b altă femeie, iar ea credea că nu dădea doi bani pe ea. Merse prin curte şi căldura serii îl făcu să transpire. Când îşi recapătă stăpânirea de sine se întoarse în casă, dar Marlie se dusese în dormitor.

Probabil era cel mai bine aşa. Erau prea încordaţi ca să discute despre aşa ceva. Mâine, când vor fi amândoi mai calmi, va fi mai bine.

Carroll Janes privi ştirile de seară. Deci aşa aflaseră! O blestemată de paranormală. Cine ar fi crezut? Asta nu prevăzuse.

Poliţiştii nu păreau să aibă cine ştie ce încredere în ea, dar el se înfiorase doar privind-o. Şi ce spusese; cum de putea fi atât de vicioasă? îl făcuse vierme şi laş. După ce se simţise jignit o clipă, deveni furios. Deci el nu era visul oricărei femei, nu? Ce ştia târfa?

De fapt, îşi dădu el seama, ştia destul de multe. Poliţiştii nu o credeau – deocamdată – dar fapt era că ea constituia un *pericol* pentru el. Se apropiase de el ca nimeni altul. Trebuie să-l fi văzut doar într-o viziune şi acest gând îl făcu să se simtă îngrozitor de vulnerabil.

Era intolerabil. Cât de nedemn să fie turnat de o escroacă paranormală. Nu era escroacă, ăsta era necazul. Era cu adevărat. Doar aşa ar fi putut şti cum arăta el.

Cât trăia ea, el nu era în siguranţă.

Soluţia era evidentă. Paranormala trebuia să moară.

CAPITOLUL 23

Janes se prefăcu bolnav în dimineaţa următoare. Marlie Keen fusese listată în cartea de telefoane şi îi căutase adresa pe harta oraşului. Nu avea timp de pierdut; trebuia să scape de ea cât de repede posibil. Şi poate se va gândi să părăsească Orlando; de obicei rămânea mult mai mult timp într-un loc, dar paranormala îi încurcase treburile pe aici. Aveau portretul lui. Acum s-ar putea să nu creadă, dar când blestemata va fi moartă o vor crede mult mai mult.

El mirosi înscenarea, dar nu îndrăzni să ignore situaţia. Era prea periculos pentru el. Nu risca; schimbă numărul maşinii cu al alteia care aparţinea unei bătrâne care conducea rareori. Le va schimba la loc când se va întoarce, dacă vreun poliţist bănuitor supraveghea traficul de pe strada lui Marlie Keen, şi când îi vor lua urma, vor vedea că aparţine doamnei Velma Fisher, a cărei maşină era diferită de cea care îi purta numărul. Dar apoi când vor verifica maşina doamnei Fisher vor găsi numărul şi se vor convinge că au făcut o greşeală când au notat numărul.

Buclele lui blonde era ciufulite când ieşi. Un cap cu un astfel de păr era hidos, îşi spuse el. Se uitau după un tip chel. Era un mod ingenios de a-şi schimba înfăţişarea,

fiindcă chiar şi astfel, oamenii nu ar fi observat. Se vor uita la buclele lui blonde şi nu la figura de sub ele, vor observa craniul mic şi nimic altceva. Extrem de simplu. Mai era un subterfugiu psihic: poliţiştii nu se aşteptau ca el să le atragă atenţia cu un radio dat tare. Dacă era o cursă nu se aşteptau ca el să treacă pe acolo, unde îl puteau vedea. De asta nu fuseseră niciodată în stare să-l prindă. Le putea prevedea gândurile şi acţiunile, dar ei habar nu aveau cum judecă el. La urma urmei cum putea cineva fără imaginaţie să înţeleagă că el avea una?

Aşa că merse întâmplător la casa tăcăloasei şi aruncă 6 privire. Era o maşină în şosea; de ce nu lucra ea în acea zi? Ştirile spuseseră că era angajată la o bancă.

Păreau să fie o mulţime de maşini parcate pe stradă. Un fior rece îl trecu pe şira spinării. Nu văzuse nimic de fapt, dar nu era tâmpit; dimpotrivă. Asta era clar o înscenare.

Nu mai riscă o altă plimbare. Conduse înapoi la apartamentul său, schimbă numerele din nou şi se gândi. Dacă era o înscenare, poliţiştii nu o vor lăsa pe nenorocita aia să stea acasă la ea. Trebuie să o fi săltat undeva unde să fie în siguranţă, l-ar fi imposibil să o localizeze, dar să ajungă la ea.

Sau nu? Cursa ar fi părut mai reală dacă ea şi-ar fi urmat rutina.

Putea verifica într-un singur fel. Se uită la numărul de telefon de la banca unde lucra ea şi formă numărul, îi răspunse la

primul apel o femeie plictisită cu o voce sacadată.

— Marlie Keen la contabilitate, vă rog, zise scurt Janes.

— O clipă.

Încă un sunet, alt clic.

— Contabilitatea. Încă o voce de femeie.

— Cu Marlie Keen, vă rog.

— Aşteptaţi. El o auzi pe femeie spunând ceva, iar o voce îndepărtată, ceea ce indica că îşi dezlipise gura de receptor strigă:

— Marlie, linia doi. Janes închise. Ea lucra.

Îşi râse în barbă îndreptându-se înapoi către maşina lui. Cât de simplişti erau, dacă asta fusese tot ce făcuseră!

O va urmări când va pleca de la lucru, deşi, desigur, dacă se va duce la ea acasă, el

va renunţa să intre din nou pe acea stradă.

Cea mai mare problemă, îşi spuse în sinea lui, era să găsească un loc umbros unde să parcheze maşina ca să o aştepte la plecare.

Îi luă urma când ieşi la masa de prânz; îşi aminti acel păr negru, bogat şi constituţia subţire. Inima îi bubui de încântare, apoi îşi recapătă stăpânirea de sine. Nu-şi putea permite să greşească din grabă.

Se strecură şi o urmări. Nu părea era cine ştie ce paranormală, dacă nu vedea că el era la două maşini în spatele ei. Dar încă reprezenta un pericol pentru el şi asta nu va tolera.

Ea îşi luă masa la un fast-food şi se reîntoarse la bancă, fel nu avu ocazia să

ajungă la ea. Aşa că se puse pe aşteptat.

Ea părăsi-serviciul la ora patru. El privi precaut locul de parcare. Nu mai erau alţi suspecţi – în afară de el, desigur. Fredona o melodie trăgând cam cu vreo două maşini în spatele ei şi se ţinu după ea cam la aceeaşi distanţă.

Ea nu făcu nicio oprire. Conduse direct spre o casă micuţă dintr-un cartier vechi. El notă adresa şi conduse mai departe. Se duse la bibliotecă şi verifică adresa în ghidul oraşului; casa era înregistrată ca fiind rezidenţa lui Dane Hollister. Janes îşi ridică sprâncenele şi surâse. Cunoştea numele ăsta; fusese menţionat în ziare mai devreme. Detectivul Dane Hollister investiga crimele Spintecătorului. Ei, nu era o coincidenţă?

Preşedintele băncii nu o făcuse; nici măcar vice-preşedintele. Dar şeful contabilităţii fusese chemat la o întrunire cu ei şi asta fu una dintre ocaziile când Marlie nu mai trebuia să fie paranormală ca să ştie ce se întâmplă. Nu 6 surprinse când îl văzu pe şeful contabilităţii întorcându-se, părând nefericit şi chemând-o pe Marlie în biroul său. Regretau această necesitate, dar aveau o mare răspundere faţă de debitorii lor etc etc. Termenul limită era vineri. Nu se simţeau în stare să-i dea mai mult timp.

Ea se gândi să fie mai demnă decât ei şi să plece în acea secundă, evident fiindcă ei asta doreau, dar acest impuls nu dură mult. Nu era într-o dispoziţie foarte bună.

Încă mai, era furioasă când conduse către casa lui Dane, atât de furioasă încât

nu mai era loc pentru nimic altceva. Fusese furioasă din clipa în care îşi dăduse seama cum o trădase Dane şi se aşteptase să aibă această stare şi în continuare.

Abia ce-şi schimbă hainele şi auzi o maşină trăgând în drum. Se uită pe fereastră aşteptându-se să-l vadă pe Dane, dar în schimb îl zări pe Trammell scoţându-şi trupul deşirat din maşină. Se duse la uşă să-i deschidă.

— Bună, drăguţe îşi roti ochelarii de soare pe un deget şi se aplecă să o sărute pe obraz.

Ea îşi ridică o sprânceană sardonic la această manifestare de afecţiune.

— Ce-i cu dulcegăria asta? El surâse şi ridică mâinile.

— Nu trage, sunt dezarmat. Văd că nu

te-ai mai calmat.

— Ai încercat marea cu degetul ca să vezi dacă atac?

— Nu chiar. Dane va întârzia câteva minute şi ne-am gândit că nu e bine să fii singură.

— Mulţumesc pentru grijă.

— Nu pari prea sinceră, o necăji el, dar ochii lui calmi erau gânditori.

— Am fost concediată azi, replică ea. Nu simt nevoia să sărbătoresc. Din bunătatea inimii lor mi-au îngăduit să închei săptămâna.

El pufni.

— Eu m-aş fi cărat azi.

— Şi eu, dacă nu asta şi-ar fi dorit ei. Vrei să bei ceva?

— Fără alcool.

— Desigur. Limonada, suc de fructe, ceai sau răcoritoare?

— Ceai.

— Vine acum. Om cu cap, nu bea când e la volan.

— Nu prea beau de felul meu. Îmi zăpăceşte sistemul, tărăgăna el. O urmă în bucătărie. Te-ai instalat azi-noapte?

— N-aş merge atât de departe. Mi-am aranjat lucrurile. Ea luă două pahare din dulap, le umplu cu cuburi de gheaţă şi turnă ceaiul fiert de dimineaţă. Lămâie?

— Nu, mulţumesc. Beau ceaiul simplu. Ea chicoti când ciocniră. Trammell o privi bând lichidul rece.

— O să-l ierţi?

Ea ridică din umeri.

— Nu intervenţia presei m-a deranjat, cât faptul că mi-am dat seama că s-a jucat cu sentimentele mele, ca să folosesc o veche expresie sudistă.

— Chiar crezi că nu ţine la tine?

— Nu mi-a menţionat niciodată asta. Mă doare că mi-a cultivat sentimentele pentru el şi apoi le-a folosit ca să mă manipuleze.

— I se întunecă mintea când e vorba de slujba lui, zise Trammell delicat. Să ne aşezăm.

— O să-i pledezi cauza? întrebă ea trăgându-şi un scaun de sub masă.

— Nu chiar, dar îl cunosc pe Dane mai bine ca ori –, cine de pe pământ, mai bine ca tine, decât oricine altul din familia lui. Ei au crescut împreună cu el; tu doar te-ai culcat cu el. Eu mi-am riscat viaţa alături de

el. Îl ştiu ca pe buzunarele mele.

— Crezi că e capabil să folosească pe cineva într-o investigaţie cu sânge rece?

— Normal că da. Este poliţist. Şi eu sunt. Dar el nu a fost niciodată rece când a venit vorba de tine. Cum să îţi explic asta fără să fiu crud? se gândi el uitându-se în tavan. Îţi aminteşti când ai venit în biroul lui Bonness şi tu cu Dane v-aţi luat la harţă de la bun început?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Ei, ca să zic aşa, avea un os aşa de tare încât nicio pisică nu-l putea zgâria.

Marlie râse sorbind din ceai şi se cufundă din nou în scaun, scuturându-se de râs. Trammell îşi întinse picioarele lungi, languros ca o pisică, părând mulţumit de el însuşi şi aşteptând ca ea să se calmeze.

— El e eroul meu, continuă el leneş după o clipă. Nu o privea acum, dar un zâmbet îi miji pe buze în timp ce se uită la gehaţa din pahar. Nu am folosit forţa din idealism sau ceva de cienul ăsta; eram plictisit şi mi s-a părut o slujbă interesantă. Eu şi Dane am devenit parteneri după un an şi de atunci am rămas împreună. Nu cred în cineva foarte mult, dar Dane este o stâncă pe care mă pot sprijini indiferent de situaţie. Nici el nu este idealist. E chiar mai cinic decât mine. Dar are simţul dreptăţii şi al nedreptăţii, cu care nu a pierdut contactul niciodată. Tot ce văd eu sunt umbre de gri, dar Dane poate vedea albul şi negrul. El ştie că există lucruri pentru care merită să te lupţi şi e dornic să fie în linia întâi. Este galant, un ticălos curajos, şi nici măcar nu

e. conştient de asta. Este un băiat cumsecade din sud, sarea pământului. Este isteţ, nativ, sălbatic şi viclean ca o vulpe. Un adevărat luptător. Şi meschin. Drace, poate fi meschin! Dar devine blând în privinţa femeilor. Noi obişnuiam să râdem de el când era în patrulă şi se ocupa de accidente. Dacă era implicată vreo femeie, nu conta că avea mâna ruptă şi alături de ea era un bărbat însângerat; se părea că Dane nici nu îl observa pe tip. Se ducea direct la femeie, atât de tandru încât ea se şi topea pe picioare, se simţea jenat când vedea că în stradă mai aştepta un bărbat şi noi râdeam de el.

— Nu trebuie să-mi spui că e bun la pat, zise ea sec.

— Nu, cred că nu. Dar nu l-am mai văzut

niciodată cu nimeni aşa cum este cu tine. A avut mereu femei, dar pe niciuna nu o amesteca cu slujba. Până la tine. Tu l-ai înnebunit. Nu p-oate să te scoată din minte. L-ai zăpăcit; l-ai înfuriat aşa de rău încât nu mai poate gândi. A fost lucrul cel mai amuzant pe care l-am văzut în ultimii câţiva ani. Poate că nu ştie că e îndrăgostit de tine, dar crede-mă, nu te va părăsi. Îl cunosc. Dacă îl dai afară pe uşă, intră pe fereastră.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Cum poate un bărbat să nu ştie că e îndrăgostit? Scuteşte-mă.

— Ei, nu i s-a mai întâmplat niciodată.

— Ţie ţi s-a întâmplat înainte de Grace? El păru jenat. Înghiţi în sec.

— A, nu…

— Ai recunoscut-o?

— Să zicem că m-am străduit.

— Dar tu ştiai că e aşa. Nici eu nu m-am îndrăgostit niciodată, dar ştiam ce înseamnă.

— Dane este mai căpos decât mulţi.

— Mie-mi spui, murmură ea. Nu-l pot citi deloc. Trammell avu un acces de râs, dar oftă brusc. O privi neliniştit.

— Pe mine mă poţi citi?

Ea se strâmbă la el, bucuroasă să-l ştie agitat.

— Nu am încercat de când mi-am recăpătat puterile.

— Dar pe Grace?

— Nu-mi inspectez prietenii, zise ea monoton.

— Codul de onoare al paranormalilor?

— Nu ar fi politicos. Întotdeauna am

încercat să mă blochez faţă de oameni decât să le citesc sentimentele.

Auziră o uşă trântindu-se afară.

— E Dane, zise Trammell şi îşi drese glasul. Mai gândeşte-te, Marlie. Dă-i tipului o şansă şi salvează-ne mental. A fost un pericol să discutăm cu el azi.

— O să iau în considerare punctul tău de vedere. Dar decizia mea finală depinde de el. Cu zece minute în urmă, se gândise că deja luase decizia finală, dar explicaţia lui Trammell cum că Dane era încăpăţânat o făcuse să se gândească.

Dane intră, încălzit şi iritat. Privirea îi căzu peste Marlie, apoi pe ceaiul pe care îl beau. Îşi prepară şi el un ceai şi se aşeză cu un oftat.

— A fost o zi infernală;

— Mie-mi spui, zise Marlie dulce. Am fost concediată.

El o ţintui cu privirea o clipă, apoi trânti disperat paharul pe masă.

— Drace!

— Eu am plecat, zise Trammell zâmbindu-i lui Marlie. Ne vedem mâine, partenere. Dane nu răspunse. Marlie sorbea din ceai. Trammell plecă.

Tăcerea din bucătărie deveni apăsătoare. Marlie zise:

— Când se termină toate astea mă mut din nou în Colorado.

Dane îşi înălţă privirea. Pielea lui bronzată era palidă şi gura îi era strânsă într-o linie subţire.

— Nu, spuse el foarte calm.

Ea se lăsă pe spate şi îşi încrucişa

braţele.

— Ce o să faci, o să mă ameninţi cu custodia ta protectoare din nou? Nu cred că vei reuşi. Ea îşi trase scaunul, se ridică şi îşi duse, paharul la chiuvetă. El se sprijini greoi de ea, împingându-şi coapsele în ea. Faţa îi era mohorâtă.

— Nu te las să pleci, murmură el. Fir-ar să fie, Marlie, cum poţi vorbi de plecare după tot ce e între noi?

— Asta? se frecă ea de el simţindu-l tare. E doar sex.

— E mai mult decât sex. La naiba!

— Da? Din punctul meu de vedere asta este, îl agasa ea simţindu-l tremurând de furie şi bucurându-se de acest lucru. Ceva sălbatic din ea dorea să-l rănească ca să simtă aceeaşi durere ca şi ea.

Ochii lui căprui se întunecară când îşi pierdu controlul.

— Ei, dacă este doar sex, atunci să ne bucurăm de el, zise el grav, prinzând-o în braţe.

Uşor dezechilibrată, Marlie se prinse de el când merseră spre dormitor. Inima îi bubuia şi sângele îi pulsa prin vene. Voia să-l pocnească. Voia să-i sfâşie hainele, şi să se azvârle în el. Dragostea, furia şi dorinţa se amestecau într-o mixtură volatilă. Poate că încă nu puteau comunica în cuvinte, furia era prea mare, dar poate că trupurile lor se vor înţelege. Când el o aşează dur pe pat, ea se întinse, îl apucă de cămaşă şi trase până ce i-o scoase de pe el.

Într-o tăcere mormântală se luptară. Gura lui puternică o lovi pe a ei cu forţa

sărutărilor; ea îi muşcă buza de jos făcându-l să înjure, apoi i-o linse tandru. El îi sfâşie nasturii pantalonilor în dorinţa de a o dezbrăca mai rapid. Ea se luptă cu fermoarul lui, în cele din urmă îl deschise şi înfometată îşi vârî mâna în chiloţii lui. Penisul lui îi zvâcnea în mână\ dur şi fierbinte. Capul lui era umed.

El respiră sacadat când o dezbrăcă total şi se rostogoli peste ea, desfăcându-i coapsele. O excită puternic şi ea ţipă când el o penetra dur, chiar dacă îşi încolăcise picioarele peste el.

Cina fu uitată, în orele lungi care urmară. Căldura după-amiezii deveni amurg. Dane făcu dragoste cu ea cu o intensitate furioasă care conţinea şi nervozitate şi resentiment pentru tensiunea

în care fusese ţinut. Marlie fu o fiară, muşcându-l, vârându-şi unghiile în carnea lui, înălţându-şi coapsele ca să-l ia pe tot.

Nu vorbiră. Acest mod sălbatic de a face dragoste nu lăsa loc cuvintelor. După ce statură întinşi în extenuare totală, trupurile le erau tot unite. Legătura aceasta era nouă, prea fragilă ca să permită separarea. Adormiră şi Marlie se trezi ceva mai târziu, când el începu din nou să facă dragoste cu ea.

Timpul se scurgea încet. El îi sărută fiecare vânătaie pe care i-o lăsase pe pielea fină, scuzându-se în tăcere. Ea îi linse urmele făcute de unghii. El o călări timp îndelungat încetinind când simţi că se apropie de orgasm, nefiind gata să-şi elibereze plăcerea.

Amândoi fură conştienţi că el nu purta prezervativ. El îşi ţinu greutatea în braţe intrând şi ieşind din ea, cu privirile înlănţuite. Când el nu se mai putu abţine, când ea se convulsiona de două ori şi îl cuprinse de fese ca să-l tragă mai adânc în ea, îşi dădu drumul. Se scutură şi cu plăcere sălbatică îşi depuse sperma în ea.

Din nou nu fu loc pentru cuvinte. Dormiră îmbrăţişaţi şi întunericul veni.

Marlie se trezi prima. Trupul o durea minunat şi simţi cum dorinţa devine şi mai puternică. Dane încă dormea, dar când începu să-i mângâie penisul şi el şi acesta se treziră imediat. El se rostogoli pe spate şi îşi uni braţele peste trupul pe care-l călărea.

— Rămâi cu mine, şopti el, şi închise ochii delectându-se învăluit de mătasea

aceea fierbinte. Ea ezită, apoi îl simţi zvâcnind înăuntrul ei.

— Bine, şopti şi ea şi începu să se mişte încet. Nu era mult, dar după modul feroce în care făcuseră dragoste nu se mai îndoia de sinceritatea lui. Nu fusese poliţistul care încerca să prindă criminalul, ci bărbatul cu dorinţa sa sălbatică pentru femeia lui. Nu se angajase încă, cel puţin nu cu cuvinte, dar trupul lui o reasigura. Pentru restul putea aştepta.

Carroll Janes se gândi foarte bine. Trebuia să o găsească singură pe ticăloasă, deci asta înseamnă să-l scoată din casă pe detectivul Hollister.

Nu sună la 911, pentru că ar fi dat dispeceratului numărul de la care suna. Sună direct la sediul poliţiei.

Se ştia un actor bun. Fu mândru de tonul disperat al vocii lui când spuse:

— E o femeie ucisă! încă una – este el! Jur că el trebuie să fie. Sânge – ea este tăiată peste tot, măcelărită! L-am văzut plecând, era chel, aşa că în schiţă!

— Încet, încet, zise vocea autoritară. Nu vă pot înţelege. Repetaţi, vă rog. Janes respiră adânc.

— Încă o femeie a fost ucisă. Am văzut un chel fugind. E tăiată în bucăţi, este sânge… El făcu zgomote ciudate în telefon.

— Calmaţi-vă, domnule. Unde sunteţi? Îmi puteţi da adresa?

Janes murmură o adresă la care se uitase în cealaltă parte a oraşului. Se încurcă la stradă şi la numere ca să pară mai real. Apoi închise şi aşteptă.

Era un telefon la două blocuri depărtare de casa lui Dane Hollister. Telefonul sună. Dane ridică receptorul. După ce ascultă câteva clipe, zise:

— Vin acum. Se rostogoli din pat şi îşi trase hainele pe el. Marlie ridică dintr-o sprânceană.

— Cee?

— Încă o crimă, zise el dur. Cred că este el. Ea scutură din cap.

— Nu.

El se opri, amintindu-şi.

— Aşa e. Nu ai simţit nimic, nu?

— Nimic. Nu a fost el. Se sculă din pat şi se îmbrăcă şi ea.

— Probabil este iar o înscenare, iartă-mă, iubito.

— Nu a fost vina ta, zise ea. Tu eşti de

serviciu; trebuie să pleci. El o trase în braţe ţinând-o strâns.

— Nu ştiu cât voi lipsi. Ea îşi frecă faţa de pieptul lui, mirosindu-i aroma.

— O să mă uit la televizor şi o să te aştept. El îi ridică faţa şi se aplecă să o sărute.

— Dacă dormi o să te trezesc.

— S-a făcut.

— Avem multe de discutat, zise el hotărât.

— Ştiu. Du-te!

El o porni către uşă apoi Ase întoarse. Trase sertarul noptierei şi scoase pistolul. Îl verifică, văzu că numărul cartuşelor era complet şi că avea siguranţa trasă.

— Ţine-l la îndemână. Ştii să-l foloseşti?

Ea dădu din cap că da. Nu era foarte

experimentată, dar ştia cum să folosească un pistol. La urma urmei, trăise singură în munţi; fusese destul de isteaţă să înveţe chestii elementare. El o sărută din nou.

— În regulă. Fii atentă, ţine pistolul cu tine şi nu deschide uşa străinilor. O să chem prin radio o patrulă să te supravegheze; va ajunge într-un sfert de oră. O să te sun în drum spre casă, ca să nu mă împuşti din greşeală.

— Ţi-am zis că o să te aştept, spuse ea zâmbind.

— Un bărbat nu poate fi prea grijuliu. Sau o femeie, adăugă el calm.

— Am înţeles.

El plecă şi ea deschise televizorul, se aşeză pe canapea şi începu să schimbe canalele, căutând ceva interesant.

Dane plecase de mai puţin de cinci minute când se ridică brusc în sus, cu inima bătându-i tare. Un fior rece o trecu pe şira spinării, făcând-o să înţepenească.

Simţi ceva cunoscut în timp ce o imagine îi fulgeră mintea: mâini cu mănuşi negre, una ţinând un cuţit şi tăind nişte cabluri.

Ea se opinti încercând să respire mai mult oxigen fiindcă i se părea că se sufocă. Doamne, deci acum lovea din nou! Şi Dane plecase. Să fi fost alarma falsă, sau criminalul să fi ajuns la Beverly? Poliţista trebuia să fie singură.

Marlie se împletici în drum spre telefon. O opri o viziune. Cu ochii minţii văzu cuţitul tăind cablurile de plastic.

Şi lumina se stinse.

CAPITOLUL 24

Marlie îngheţă, orbită de întunericul brusc, paralizată de teroare şi de conştientizare. Nu o căuta pe Beverly, o căuta pe ea – şi *era chiar afară.*

Închise ochii, ţinându-i strâns, încercând să grăbească viziunea acelei nopţi. Va încerca să iasă afară, dar pe care uşă. Pe cea din faţă sau pe cea din spate? Oare el era la fereastră? La care? La care?

El tăia rama uşor, înlăturând vergelele una câte una.

Disperată, ea se luptă cu viziunea. O, Doamne, nu se va lăsa copleşită de viziune. Dar nu fusese în stare să-i reziste nici uneia prea mult timp, să o blocheze sau să o controleze. Venea în valuri mari. El ştia că

ea era înăuntru. O putea simţi, pe ticăloasă. Deja gustă triumful, puterea…

— Nu, gemu Marlie în şoaptă. Disperată văzu o imagine a uşii mentale pe care învăţase să o deschidă şi să o închidă. Tot ce trebuia să facă era să o închidă, şi să-l ţină deoparte.

„Va vedea el cât de isteaţă era când îi va ţine lama la beregată…”

Răul venea în valuri negre către ea. Era atât de puternic, încât de abia respira. El era atât de aproape, încât puterea lui o zăpăcea. Nu-l putea înlătura.

Nu putea deschide fereastra. Se înfurie de această întârziere. Enervat, dădu cu pumnul înmănuşat în geam…

Ea auzi zgomotul şi zăngănitul sticlei sparte, dar viziunea elnvăluia, blocând orice

altceva, şi nu reuşi să-l localizeze. Se poate să fi fost chiar în spatele ei, dar el îi luă toată puterea şi nici măcar nu se putu răsuci.

„Dane. O, Doamne, Dane!” Ea nu voia ca el să vadă aşa ceva.

Îndată ce se sui în maşină, Dane chemă prin radio şi spuse dispecerului să trimită o patrulă spre casa lui imediat.

— Zece, patru, zise dispecerul. Ajunge în zece minute, un sfert de oră. Este o noapte aglomerată.

— Mai repede de atât, te rog, zise Dane cu duritate.

— Încerc. Depinde când se eliberează o patrulă. Dane ezită, nedorind să o lase pe Marlie singură pentru aşa mult timp, dar slujba lui era să fie la locul crimei, fie

înscenare sau nu. Detectivii cu care lucrase la celelalte crime trebuiau să sune, să decidă dacă era acelaşi tip. El îi dăduse pistolul lui şi ofiţerul de patrulă va ajunge acolo curând.

Îşi spuse asta câţiva kilometri, dar în cele din urmă trase pe dreapta şi se opri. Nu mirosea a bună, drace! Ceva nu era în regulă. Simţea un fel de groază care creştea din ce în ce, cu fiecare milă pe care o parcurgea, dar nu găsea motivul.

Era un omor înscenat, fără îndoială. Nu era ceva neobişnuit; mai avuseseră ceva de genul ăsta. Dar ceva se întâmpla.

Răsuci butonul radio.

— Dispecer, aici e Hollister. Ofiţerul de patrulă a ajuns acasă la mine?

— Nu încă, maşina este pe drum.

Frustrarea îl năpădi.

— Mai ai vreo informaţie despre înjunghierea care s-a anunţat?

— Nu încă… stai aşa. Dane ascultă în tăcere, apoi dispecerul reveni. Am. O maşină a poliţiei a ajuns la scenă şi ofiţerul de patrulă tocmai m-a recepţionat.

Alarmă falsă.

Sentimentul de groază al lui Dane se înteţi. Mintea îi alerga nebună în timp ce se înmuie tot.

— Dispecer, cel care a sunat era femeie sau bărbat?

— Bărbat.

— Drace! vorbi din nou în receptor. Dispecer, contactează capcana imediat! Verifică dacă totul este în regulă. Alarma falsă se poate să fi fost dată în mod

deliberat.

— Înţeles. Aşteaptă.

Dane aşteptă tensionat în maşina întunecată, transpiraţia curgându-i şiroaie pe faţă. Într-o clipă, dispecerul îl chemă.

— Nicio problemă la casa capcană, Dane. Totul este în regulă şi liniştit. El scutură din cap. Se întâmpla ceva şi el o ştia. Dar unde? Unde?

Alarma falsă fusese deliberată în efortul de a distrage atenţia de la protecţia lui Marlie. Dar în locul lui Marlie era Beverly şi complotul eşuase…

Îngheţă, creierul explodându-i de groază. Totul mersese strună. Marlie!

Geamul căzu şi mai rău când izbi iar cu pumnul în el. Disperată, Marlie îşi imaginä uşa, luptând împotriva viziunii şi a răului.

Se imaginã sprijinindu-se de uşã, forţându-se sã o ţinã închisã, ca sã închidã viziunea. Trebuia sã o controleze. Singura ei şansã era sã o controleze. Era mai puternicã acum decât înainte. O putea face.

Pistolul. Fusese lângã canapea. Deschise ochii şi se îndreptã într-acolo, dar viziunea începuse şi picioarele o lãsarã. Cãzu greoaie la podea, dar mâna ei întinsã atinse canapeaua, se forţã sã înainteze în mâini şi în genunchi, sã se târascã pânã acolo şi sã înhaţe pistolul.

Iatã-l, rece şi greu, calmând-o. Cu degetele tremurânde ea cercetã siguranţa.

El intrase. Nu va mai dura mult acum. Cuţitul strãluci în mâna lui, lung şi mortal, ascuţit la maximum…

Uşa! Ea o închise mental încã o datã. Ca

să-l ţină afară. Trebuia să-l ţină afară.

Îşi putea auzi propria respiraţie sacadată. Tăcută. Trebuia să fie tăcută. Slăbită, se târî către un colţ, ca să se sprijine de un perete pentru a nu fi luată prin surprindere, în casă era aproape întuneric beznă, cu obloanele trase. Deci avea avantaj; cunoştea casă, ştia unde se afla. El trebuia să o vâneze.

Ea trebuia să fie foarte liniştită. Să ţină uşa închisă.

Dar unde era el? Nu auzi mai mult decât bâzâitul din urechile ei, era surzită de bubuitul sângelui care îi pulsa în vene.

Îşi folosi ambele mâini ca să ţină pistolul greu. Dane! Dane, care mergea peste tot înarmat. Mulţumesc, Dane, pentru şansa asta. Te iubesc. Unde era el?

Închise ochii şi deschise uşa minţii.

Unde era ea, ticăloasa? El putea aprinde lanterna, dar nu, nu încă. Deci s-a gândit să se ascundă, nu? Oare nu ştia cât de mult îi plăcea lui vânătoarea? Bineînţeles că ştia. Ticăloasă dulce! Oare era în baie? El împinse uşa. Robinetele albe străluceau în beznă ca nişte fantasme de email. Nicio blestemată aici…

Ea închise uşa. Putea simţi presiunea energiei lui mentale, apăsând-o. Deschise ochii şi se forţă să se uite spre peretele de la baie. Nu te uita fix, Marlie. Nu te lăsa. Nu îl vei vedea dacă te vei uita fix. Mişcă-ţi ochii, nu-i ţine imobili. Îi vei vedea mişcările.

Oare era el? Văzu o umbră mai întunecată venind către ea? Nu îndrăzni să

deschidă uşa din nou, nu acum. Dacă era el, era prea aproape, va sări asupra ei înainte să reacţioneze. Dar oare chiar era el sau era imaginaţia ei?

O lumină puternică explodă în faţa ei, orbind-o şi o voce şuierătoare şopti:

— Eei, buunăă.

Ea apăsă pe trăgaci.

Mai multe maşini înconjurară casa aproape simultan. Dane le dăduse ordine să vină cu luminile aprinse şi cu sirena urlând, sperând că vor ajunge înaintea lui şi îl vor speria. Conducea ca un maniac, rugându-se ca niciodată. Nu-i păsa dacă nu-l vor prinde. Te rog, Doamne, sperie-l. Fă să nu fie în casă. Fă să nu fi fost şi să fi plecat. Te rog, Doamne! Nu Marlie!

El intră ca un nebun în parcare şi opri

maşina violent. Ieşi şi o luă la fugă. Casa era în întuneric. Doamne, nu!

Ceva greu îl izbi pe Dane în spate, făcându-l să cadă. Se ridică în picioare cu o mişcare sălbatică şi cu pumnii strânşi. Trammell se ridică şi el, la fel de rapid ca Dane, şi îi înhaţă braţul.

— Controlează-te! urlă Trammell, cu o uitătură la fel de sălbatică. Nu o vei ajuta dacă te arunci orbeşte! Fă-o aşa cum trebuie!

Ofiţeri în uniforme înconjurau casă, o împresurau. Dane se gândi doar că Marlie era înăuntru. Îl scutură pe Trammell şi se izbi în uşă. Se năpusti în ea ca un animal turbat, forţa greutăţii lui făcând-o să se scuture din balamale. Era o uşă solidă, dublată cu oţel. Lacătul era dintre cele mai

rezistente. Balamalele cedară şi metalul se răsuci.

— Văzând că nu-l poate opri pe Dane, Trammell veni cu întărituri şi îl ajută să spargă uşa. Dane pătrunse în întunericul casei strigând-o pe Marlie pe nume.

Se împiedică de ceva moale şi greoi căzut la podea. Inima îi stătu în loc şi îngheţă pentru câteva secunde.

— O, Doamne, zise el cu o voce de nerecunoscut. Dă-mi o lanternă.

Unul dintre ofiţerii de patrule îşi scoase lanterna lungă de la centură şi o aprinse. Raza puternică îl lumină pe Dane, care era ghemuit la podea cu o expresie îngrozită şi pe Trammell care arăta aproape la fel de rău. În centrul razei văzură o siluetă în negru a cărei chelie rasă strălucea scârbos.

Era întins pe spate cu ochii holbaţi în tavan. Sângele curgea şuvoaie. În jurul cadavrului plutea un lac de sânge.

Dane! Sunetul aproape şoptit le făcu pielea găină. Dane, sunt aici.

Raza lanternei se mută brusc în colţ şi Marlie clipi din cauza luminii, închise ochii şi-şi răsuci capul. Pe pieptul bluzei ei se vedea o pată întunecată. Încă ţinea pistolul cu ambele mâini.

Dane nu reuşi să se ridice. Se târî către ea, nevenindu-i să creadă că ea era în viaţă.

— M-a tăiat, spuse ea ca pentru a se scuza. L-am împuşcat, dar nu a încetat. Tot venea către mine iar eu am continuat să trag.

— Bine, zise el, abia abţinându-şi furia. Mâinile îi tremurau puternic, dar o puse pe

podea cu tandreţe.

— Întinde-te, iubito. Lasă-mă să văd ce răni ai.

— Nu cred că e ceva serios, spuse ea. Pe umăr şi în partea stângă. Sunt doar tăieturi; nu m-a înjungheat.

El de abia se ţinea pe picioare. Doar ideea că ea avea nevoie de el, îl ţinea să nu se arunce asupra cadavrului şi să-l facă bucăţi! Doamne! Asta era a doua oară în viaţa ei când era atacată de un maniac cu un cuţit. Cum de putea să fie atât de calmă când el tremura tot?

— A tăiat cablurile, zise ea. Brusc, se simţi extenuată. Sunt foarte obosită, dacă nu te superi, o să-ţi povestesc mai târziu.

— Sigur, draga mea. El îşi apăsă palma peste tăieturile ei. Odihneşte-te. O să fiu

lângă tine când te trezeşti.

Ea oftă slab şi pleoapele grele şi se închiseră. Dane fu conştient că în jur se umplea de lume, dar nu îşi ridică privirea.

— Dane! Era Trammell, care îngenunche lângă el. Medicii sunt aici, amice. Trebuie să te dai în lături ca să o poată ajuta.

— Opresc sângerarea, zise el răguşit.

— Ştiu. Aproape că s-a oprit. O să fie bine, partenere. Totul va fi bine. Trammell îl îmbrăţişa, trăgându-l de lângă Marlie. Medicii îi luară locul.

— Mergem la spital cu ea, dar totul va fi bine. Promit. Dane închise ochii şi îl lăsă pe Trammell să-l conducă afară.

— Mă simt destul de bine ca să merg acasă, zise Marlie a doua zi dimineaţă. Căscă… Doar că sâqt obosită de la lupta cu

viziunea.

— Şi de la pierderea de sânge, spuse Dane. Poate mâine.

Ea stătea sprijinită în pat şi în afară de grosimea bandajelor de la umăr şi de la mijloc era greu de spus dacă era ceva în neregulă cu ea, deşi Dane văzu că era prea palidă.

Stătuse toată noaptea cu ea la spital. Dacă va trăi până la o sută de ani nu va uita acel fior rece de groază când îşi dăduse seama că fusese îndepărtat şi o lăsase pe Marlie fără protecţie. Îi luase o veşnicie să ajungă la ea şi altă veşnicie să deschidă uşa. Spitalul fusese o grădină zoo, cu reporteri şi poliţişti care se luptau să discute cu Marlie, iar Dane nu putu să facă faţă. Odată ce doctorii îi lăsară să intre, fu în stare doar să

o ţină de mână ca să se asigure că era bine din nou.

Trammell preluase totul, el se ocupase de reporteri, interzicându-le categoric accesul în salonul lui Marlie, dar promise o conferinţă a doua zi dimineaţa. Îl deturna pe Bonness şi pe şeful Champlin de lângă Dane. O chemase pe Grace care adusese haine curate şi obiecte de toaletă pentru Dane şi Marlie. Dane se bărbierise dar faţa trasă arăta cât îl costase acea noapte. Dacă nu ar fi fost Trammell, nu ar fi făcut faţă nopţii.

Trammell stătuse şi el acolo aproape toată noaptea. Era îmbrăcat impecabil, ca întotdeauna, deşi şi pe el se vedeau semnele unei nopţi nedormite. Grace rămase cu el.

Marlie apăsă butonul care mişca

căpătâiul patului mai sus. Se simţea cu adevărat destul de bine ca să meargă acasă; tăieturile o dureau şi trebuia să fie atentă când se mişca, dar asta era totul. Simţul acut al răului care o apăsase toată săptămâna nu mai era. Soarele părea mai strălucitor, aerul mai proaspăt.

— Ţi-am spus tot ce s-a întâmplat azi-noapte, zise ea. Acum vreau să ştiu ce ai aflat în dimineaţa asta.

Dane îi zâmbi consolator.

— Nu te uita la mine. Eu am stat aici toată noaptea. Nu ştiu nimic. Grace îşi întinse picioarele lungi.

— Dă-i drumul, Alex.

Trammell se sprijini de pervazul ferestrei.

— I-am găsit maşina cam la două blocuri

depărtare de aici şi numărul carnetului. Îl chema Carroll Janes; s-a mutat aici din Pittsburg, cam acum cinci luni. Poliţia din Pittsburg are mai multe cazuri de crimă nerezolvate, l-am verificat apartamentul şi am găsit o perucă blondă, pe care, evident, o purta tot timpul, cu excepţia daţilor când ucidea. Lucra la magazinul *Danworth,* la serviciul personal. Dacă îl enerva cineva – bingo.

— Asta era legătura, murmură Dane. Toate făceau cumpărături la *Danworth*. Îmi amintesc că prietena lui Jackie Sheets mi-a spus că fusese supărată din cauza unei bluze care se rupsese, sau ceva de genul ăsta. Doamne, era chiar sub nasul meu. M-am gândit că făceau cumpărături la acelaşi magazin, ca toată lumea din oraş, de fapt.

— Nu te învinui pentru asta, zise Marlie. Nu eşti clarvizionar. După o secundă, el chicoti. Arată mai bine, decise ea, după ce îşi revenise din şoc.

— Carroll Janes, repetă Grace. Un nume straniu pentru un bărbat.

— Chiar aşa. De asta nu l-am verificat pe listele alea. Numele lui era tăiat ca fiind de femeie. Trammell păru dezgustat de acest lucru.

— Nu prea ştim multe despre el, deocamdată. Nu ştiu dacă mai contează. Nu vom şti niciodată ce l-a făcut să devină aşa. Un ticălos inuman ca ăsta nu merita să trăiască.

Marlie îl văzu pe Dane clipind. Suportase mai greu noaptea decât ea. Regreta din suflet că ea fusese atinsă de o

asemenea violenţă urâtă, dar, într-un fel, ea se simţea mai puternică. Nu era uşurată că ucisese un om, dar nici nu era consumată de culpabilitate. Făcuse ceea ce fusese necesar. Dacă ar fi ezitat, acum ar fi fost moartă. Îşi controlase viziunea şi de data asta câştigase. Carroll Janes era mort; Marylin Brod şi Nadine Vinick şi Jackie Sheets şi toate celelalte femei pe care le omorâse erau răzbunate.

Dane îi luă mâna şi se jucă cu degetele ei, închizând ochii de uşurarea copleşitoare că totul era bine.

Grace îl apucă pe Trammell de cot.

— Să mergem acum, zise ea. Trebuie să mă pregătesc de serviciu.

— Mă întorc după-amiază, spuse

Trammell. Sună-mă dacă mai ai nevoie de mine până atunci.

— În regulă, încuviinţă Dane. După ce plecară, el merse la uşă şi se sprijini ca să atragă atenţia ofiţerilor în uniformă care stăteau de pază acolo.

— Fără vizitatori, zise el. Nici măcar maiorul. Nimeni.

— S-ar putea să am necazuri dacă ţin doctorii la uşă, Hollister, ameninţă ofiţerul.

— Bine, poate pe ei doar. Dar mai întâi bate. Închise uşa şi se duse din nou la Marlie. O

mângâie pe fată, pe păr. Ea se întinse şi îi atinse obrazul.

— Chiar îmi este bine. Şi aş vrea să fiu mai degrabă acasă decât, aici. El îşi răsuci capul ca să-i sărute degetele.

— Fii calmă, da? Dacă doctorul vrea să te supravegheze pentru încă alte douăzeci şi patru de ore, trebuie să aibă vreun motiv. Lasă-mă să fiu sigur că eşti bine înainte de a pleca, da?

El era foarte emoţionat. Dane era deschis. După lucrurile prin care trecuse, nu va mai încerca să-şi controleze sentimentele pentru ea. Aproape că o pierduse noaptea trecută). viaţa era prea scurtă şi prea nesigură ca să nu o trăiască din plin.

Era serios când îi dădu părul de pe faţă.

— Nu am clarificat lucrurile între noi seara trecută.

— Nu, totul e cam alandala, nu? El zâmbi uşor.

— Nu.

— Jur că nu te forţez să stai în vârful situaţiei. M-am gândit să stau doar peste tine. Ea pufni.

— Ei, asta-i romantic. Dar îşi păstra zâmbetul.

— Nu ştiu să fiu romantic. Tot ce ştiu este că te doresc şi că nu te voi lăsa să pleci. Nu am mai fost într-o asemenea situaţie înainte, aşa că probabil nu m-am descurcat prea bine. Voiam să îmi dau timp, să văd cum decurg lucrurile. Nu voiam să te presez, sau să te grăbesc. Ai avut destule griji pe cap.

Ea îşi muşcă buza, amuzată de cuvintele lui. Da, poate că Trammell avea dreptate; poate că Dane era prea greu de cap ca să-şi dea seama că e îndrăgostit, sau că o femeie se aştepta să i-o spună. Respiră adânc,

conştientă de cât de tare voia ca totul să fie în regulă de data asta. Poate că nu fusese doar el precaut; poate că avea nevoie ca ea să-l încurajeze mai mult.

— Vrei doar sex? întrebă ea, aşteptând tensionată răspunsul.

— Drace, nu! veni răspunsul exploziv. Iubito, spune-mi de ce ai tu nevoie. Nu pot face ceva dacă nu-mi spui şi nu mă poţi lăsa în întunericul ăsta. Ce să fac ca să te conving că nu e aşa?

Ea se lăsă pe spate privindu-l neîncrezătoare.

— Să mă convingi? Dane, nu mi-ai spus niciodată ce simţi pentru mine! Fu rândul lui să se uite neîncrezător.

— Ce naiba vrei să spui, cum adică nu ştii ce simt? Ea îşi dădu ochii peste cap

implorând cerurile.

— Doamne, ajută-mă, omul ăsta e greu de cap ca un copac. Cum să ştiu dacă nu-mi spui? Ţi-am mai spus că nu te pot citi! Zi clar, în englezeşte, Dane. Mă iubeşti? Asta vreau să ştiu.

— Bineînţeles că te iubesc! urlă el nervos.

— Atunci spune aşa!

— Te iubesc, fir-ar să fie! El se ridică în picioare şi rămase lângş patul ei.

— Dar tu? îmi împărtăşeşti sentimentele sau sunt singur?

Ea se gândi să-l împungă, dar decise să nu se încordeze prea tare. Se mulţumi să spună:

— Nu, nu eşti singur.

— Atunci spune!

— Te iubesc, fir-ar să fie! spuse ea la fel de furios ca şi el.

Pieptul lui tresaltă de bucurie în timp ce se priveau în tăcere. În cele din urmă, tensiunea cedă din muşchii lui.

— S-a stabilit, atunci. Se aşează din nou.

— Ce s-a stabilit? îl provocă ea.

— Că te iubesc şi mă iubeşti.

— Şi ce facem? Chemăm un ofiţer?

El scutură din cap şi îi ridică mâna din nou.

— Ne căsătorim. O sărută apăsat pe degete. Nu vom aştepta şase luni, ca alţii pe care-i cunoaştem. Probabil că o vom face în weekend-ul ăsta. Nu în mai mult de o săptămână.

Marlie îşi ţinu respiraţia şi-un zâmbet luminos îi răsări pe faţă.

— Sunt sigură că vom reuşi în weekend-ul ăsta, replică ea.

El voi să o cuprindă în braţe, dar îi era teamă să nu o lovească. O privi şi fu uimit decât de calmă era. Fusese urmărită de un criminal, golise pistolul în el şi părea aşa de… împăcată.

El începu să tremure, aşa cum tremurase de mai multe ori în acea noapte.

— Iartă-mă, se bâlbâi el, iar ea ştiu după expresie unde îi era gândul. Doamne, fetiţo, am încurcat lucrurile. Nu am intenţionat să te pun în pericol. Nu ştiu cum te-a găsit.

Ochii ei albaştri erau şi mai profunzi ca de obicei.

— Poate aşa a fost dat. Poate este vina mea că nu am mers la casa securizată. Poate, în final, el m-ar fi simţit aşa cum îl

simţeam eu. Poate că am avut o şansă faţade el, fiindcă cu „puteam spune unde se afla, în timp ce el nu reuşea. Sunt prea mult probabilităţi; nu vom şti sigur niciodată. Dar sunt bine, Dane, în toate privinţele.

— Te iubesc. Când m-am gândit că a pus mâna pe tine…

Vocea lui se frânse. Brusc, nu mai putut suporta. Cu grijă enormă o luă în braţe şi o ridică din pat, apoi se aşează şi o puse pe genunchi, îngropându-şi faţa în părul ei.

— Ştiu. Şi eu te iubesc. Ea nu protestă când această acţiune îi încinse umărul, sau când el o strânse prea tare casă o aline. Avea nevoie de acest contact, de securitatea şi de căldura îmbrăţişării lui.

— Dane?

— Îmm?

— Mai e ceva.

El îşi înălţă capul.

— Ce?

— Eşti sigur că vrei să te însori cu mine?

— Fireşte că da. Ce ţi-a venit?

— Ştiu cât de jenant este faptul că sunt ce sunt. Şi nu mă pot căsători cu tine fără să-ţi spun. Mi-am recăpătat toate puterile. De fapt, sunt mai bună ca la început, fiindcă acum le pot controla.

El nu ezită. Singurul mod de a o avea pe Marlie era să o ia aşa cum era, cu toate abilităţile ei.

— Dar pe mine nu mă poţi citi, nu?

— Nu. Eşti cel mai căpos om din câţi am cunoscut. Asta e o uşurare. El surâse şi o sărută pe tâmplă…

— Oricum, nu ar conta. O să mă însor cu

tine, fie ce-o fi.

— Dar te pot verifica, recunoscu ea. Dacă ai o zi, proastă, nu vei putea să-mi ascunzi, aşa cum le fac poliţiştii nevestelor. În niciun fel, fiindcă deja voi şti ce s-a întâmplat.

— Pot trăi cu asta. Cu uşurinţă, îşi dădu el seama. În clipa asta ar trăi cu ea chiar dacă ar călări un covor magic.

— Dacă suporţi să fii soţie de poliţist, şi eu pot fi soţul unei paranormale. Ei, drace; cât de rău poate fi?

EPILOG

Dane se rostogoli din pat, se uită la Marlie, se făcu verde la faţă şi dădu buzna la baie. Ea se propti într-un cot, meditând

asupra situaţiei.

— Eu sunt însărcinată, strigă ea. De ce ai greţuri de dimineaţă? El ieşi din baie câteva minute mai târziu, încă palid.

— Unul din noi trebuie să aibă, zise el. Gemu şi căzu pe pat. Nu cred că pot să mă duc la lucru azi.

Ea îl ridică în picioare.

— Sigur că poţi. Mănâncă pâine prăjită şi te vei simţi mai bine. Ştii că Trammell te va certa dacă nu te vei duce.

— Deja m-a certat. Vocea lui Dane era înăbuşită în perna. Singurul lucru care îl face să nu spună celorlalţi este că şi eu ştiu ceva rău despre el. Ne-am îmbătat amândoi într-un bar mexican.

Ea aruncă pledurile şi se dădu jos din

pat. Se simţea minunat. Îi fusese greaţă puţin, dar nu până acolo încât să vomite, şi îi trecuse repede. Dane încă voma regulat, în fiecare dimineaţă, deşi ea era în şase luni. El plătea preţul de a o fi lăsat însărcinată chiar după nuntă.

— Mă întreb cum o să suporţi travaliul şi naşterea. El gemu.

— Nici nu vreau să mă gândesc.

El nu se descurca deloc. Fu dat afară din sala de travaliu. De când începuseră durerile, fu într-o agonie totală. Asistentele îl iubeau. Îl aşezară într-un pat lângă ea, ca să o ţină de mână; părea să-l consoleze. Era palid şi transpirat şi, de fiecare dată când ea avea o contracţie, avea şi el.

— E minunat, zise asistenta bătrână,

privindu-l cu bucurie. Dacă toţi taţii ar face aşa! Poate că ar fi dreptate în lume.

Marlie îl bătu peste mână. Era gata pentru naştere, chiar dacă durerile creşteau şi deveneau foarte serioase. Se simţi greoaie şi extenuată şi presiunea din pelvisul ei amenința să o sfâşie, dar o parte din ea încă se putea minuna de soţul ei. Şi se presupunea că ea era empatică! Dane suferise în fiecare lună, fiecare durere alături de ea; se întreba cum simţea un bărbat durerile travaliului.

— O, Doamne, mai vine una, gemu el, strângând-o de mână şi pântecele ei începu să se contracte. Căzu pe spate, gâfâind, încercând să ţină durerea şi să o controleze.

— Ăsta va fi singurul copil, zise el. Nu va mai fi altul, jur. Doamne, când va ieşi?

— Curând, zise ea. Putea simţi încordarea profundă, greoaie. Fiul ei va sosi curând.

Veni, o jumătate de oră mai târziu. Dane nu putu sta acolo în timpul naşterii; doctorul fusese obligat să-i dea un sedativ ca să-i uşureze durerea. Dar când Marlie se trezi dintr-un somn obositor, el stătea pe scaun lângă pat, palid şi extenuat, ţinând copilul.

Faţa lui dură se lumină într-un zâmbet.

— A fost greu, zise el, dar am reuşit. E grozav! E perfect! Dar tot va fi unicul copil.

SFÂRŞIT